

နုလုံးသားသတ္တိ

ချစ်စံဝင်း၊ လမင်းအိမ်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၄၀၅/၂၀၀၀ (၆)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
 ၅၀၁/၂၀၀၀(၈)
 မျက်နှာဖုံးပန်းချီ
 အိမ်ချို
 မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
 နေလတ် (ဆေး-၁)
 ထုတ်ဝေသည့်ကာလ
 ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ပထမအကြိမ်
 တန်ဖိုး
 ၆၀၀ ကျပ်
 စောင်ရေ
 ၂၀၀၀
 စာအုပ်ချုပ်
 ကိုမြင့်
 အတွင်းသား
 ဖွင့်ဦးပုံနှိပ်တိုက် (၀၂၉၃၄)
 ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ အမှတ်(၆၅)၊ ၁၃ လမ်း
 မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
 ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၂၉၃၄)
 ဦးကျော်စိန်၊ ၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း
 ထုတ်ဝေသူ
 ဒေါ်မော်မော်၊ ပန်းမျိုးတစ်ရာ စာပေ (၀၂၀၃၇)
 တိုက် ၂၃၃/၁၄၊ ရန်ကင်း။

ဆရာချစ်စိတ်၏ အုပ် (၈၀) မြောက်စာအုပ်

နုလုံးသားစာစဉ်(၄)

နုလုံးသားသတ္တိ

ချစ်စိတ် - လမ်းခရီး

ဤစာအုပ်သည် စာဖတ်သူ၏ နုလုံးသားသတ္တိကို ပျိုးထောင်
ရန်အတွက် ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်တွင် နုလုံးသားသတ္တိကိုရော
ဖွဲ့လုံ့လသတ္တိကိုပါ ဖော်ပြထားသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာ နှလုံးသားစာစဉ်

အမှတ် ၁ နှလုံးသားမေတ္တာ ထွက်ရှိပြီး။
 အမှတ် ၂ နှလုံးသားစေတနာ ထွက်ရှိပြီး။
 အမှတ် ၃ အမေ့နှလုံးသား ထွက်ရှိပြီး။
 အမှတ် ၄ နှလုံးသားသတ္တိ ထွက်ရှိပြီး။
 အမှတ် ၅ အဖေ့နှလုံးသား မကြာမီထွက်ရှိပါမည်။
 အမှတ် ၆ မုဒိတာနှလုံးသား မကြာမီထွက်ရှိပါမည်။
 အမှတ် ၇ နှလုံးသားကရုဏာ မကြာမီထွက်ရှိပါမည်။
 အမှတ် ၈ မြန်မာ့နှလုံးသား မကြာမီထွက်ရှိပါမည်။

အပြုသဘောစိတ်ဓာတ်ကို တည်ဆောက်မွေးမြူသော
 စာစဉ်အဖြစ် ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေမှ ဖော်ပြပါ နှလုံးသားစာစဉ်
 စာအုပ်များကို ဆက်တိုက်ထုတ်ဝေပါမည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ပေးကမ်းမှုများလေ
 အရသာပိုရှိလေ

မိမိဘဝမှာ ရက်ရက်ရောရော ပေးဆပ်ခဲ့တာ ဘာများရှိလို့
 လဲ။ မိမိဘဝက အပေးထက် အယူများသောဘဝပါလား။ ဘဝ
 ဆိုတာ အပေးရော အယူပါ ရှိရမည်။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှုများလေ
 ဘဝအရသာ ပိုရှိလေဖြစ်မည်။ ဂျင်(မ)က စဉ်းစားမိ၏။ ပေးကမ်း
 စွန့်ကြဲခြင်းသည် ရယူခြင်းထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သော ဘဝ
 အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

(ဂျင်(မ)၏ နှလုံးသားသတ္တိဂေဟာမှ)

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အုပ် (၈၀) မြောက်စာအုပ်

လူမည်းမျိုးနွယ်က ပေါက်ဖွားလာရတာဟာ
အပြစ်လား

ကျွန်တော် လူမည်းမျိုးနွယ်က ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာတာ
ဟာ အပြစ်လား။ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်လုပ်ခဲ့မိလို့လဲ။ သူ့ဟာ
သူ ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ လူမည်းဖြစ်လာရမှုအတွက်
ဒီ ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံမှာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အခုလို
ခွဲခြားခံရမှု၊ ပိုင်းခြားခံရမှု တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ တစ်ကြောင်းပြီး
တစ်ကြောင်း ဘယ်လောက်များ တွေ့ကြုံ ကြေကွဲရဦးမလဲဆိုတာ
စဉ်းစားမိရင်း ဝမ်းနည်းမိတာပါ။

(ရေပူဖောင်းတပ်ဖွဲ့မှ)

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ကျွန်တော်သည် ဤနိုင်ငံ၊ ဤလူမျိုး၊ ဤရေ၊ ဤမြေ၊ ဤတော၊
ဤတောင်၊ ဤမြစ်၊ ဤချောင်း၊ ဤအရပ်၊ ဤမြို့၊ ဤရွာတွင်
ဤမိ ဤဖတို့မှ လူလားမြောက်၍ ကလောင်တစ်ချောင်း ပိုင်ဆိုင်လာ
ရသော ဤဘဝတွင် မိမိပိုင်ဆိုင်လာသော ကလောင်ကို၍ ကျွန်တော်
တတ်နိုင်သမျှသော စွမ်းပကားဖြင့် အများပြည်သူအကျိုးပြု သုတ
ရသစာ (၈၀)အုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဤ (၈၀)အုပ်သော စာအုပ်တို့သည် ကျွန်တော့်အဖို့ ကျွန်တော့်
လူမျိုး၊ ကျွန်တော့်နိုင်ငံအတွက် အများပြည်သူတို့ စာသုံးရန် သစ်သီး
ဝလံ ခြံကြီး ၈၀ ခြံ၊ အများပြည်သူတို့ အပန်းဖြေစရာ လှပသစ်လွင်
သော ပန်းခြံကြီး ၈၀ ခြံ၊ များပြားလှစွာသော ကျား၊ ဆင်၊ ခြင်္သေ့တို့မှ
အစ သမင်၊ ဒရယ်၊ ဂျီငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ် သတ္တဝါတို့ မြူးထူးပျော်ပါး၍
ပန်းမျိုးစုံ ဝေဆာပွင့်ဖူး အထူးထူးသော သစ်ပင်သစ်အုပ်တို့ ထူထပ်စွာ
ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသော သစ်တောကြီး ၈၀ တော၊ နားနေစရာ
ပန်းပု ပန်းချီ အမွမ်းအပြောက်လက်ရာတို့ဖြင့် မွမ်းမံထားသော
ဒရပ်ကြီး ၈၀ ဆောင်၊ အများပြည်သူတို့ ရေကြည် ရေအေး သောက်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

သုံးရန် ရေတွင်း ရေကန်၊ ဆည်ကြီး မြောင်းကြီး ၈၀ ခု၊ အများပြည်သူတို့ သွားလာလျှောက်လှမ်းရန် ဖြောင့်တန်းသည့် လမ်းမကြီး ၈၀ သွယ်၊ အများပြည်သူတို့ စိတ်အေးချမ်းသာ စီးနင်းရန် လှေယာဉ်၊ လှည်းယာဉ်၊ ရထားယာဉ်၊ လေယာဉ်၊ သင်္ဘောကြီး ၈၀ စင်း၊ စိုက်ပျိုးရိတ်သိမ်းရန် အသင့်ဖြစ်နေသော မျိုးကောင်းမျိုးသန့် ဧရာမ စပါးခင်းကြီး ၈၀ ခင်း၊ အထည်အကျီ အသုံးအဆောင်တို့မှအစ အရာရာကို ထုတ်လုပ်နိုင်သည့် စက်ရုံကြီး ၈၀ ရုံကို ကျွန်တော့်လူမျိုး ကျွန်တော့်နိုင်ငံအတွက် တည်ဆောက်ပြုစုလုပ်ဆောင် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခြင်းမည်သည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါ၏။

ထိုလုပ်ဆောင်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်မိဘ ကျွန်တော့်ရပ်ရွာ၊ ကျွန်တော့်အဘိုး အဘွား၊ ကျွန်တော့်ဆရာများ အပါအဝင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့က ကျွန်တော့်အပေါ် ကျေနပ်ဂုဏ်ယူကြပါလေ...။

အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်မိခင်ကြီး ဒေါ်လှသန်းသည် ရောက်ရာဘဝမှ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်နေမှာပါလေ။

ချစ်စံဝင်း

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

မာတိကာ

အခန်း	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	အမှာစာ	၁၃
၁။	သတ်ပုံဝိဇ္ဇာ	၁၉
၂။	အိပ်မက်	၂၃
၃။	တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်	၃၃
၄။	ကမ္ဘာမြေကိုလှုပ်စေသူ	၃၇
၅။	ဒီကလေးကိုသတိရပါ	၄၃
၆။	ရေလွှာလျှောစီးသမား	၄၅
၇။	ကျွန်ုပ်တို့ဖန်တီးသလိုဖြစ်တဲ့အရာဟာ ဘဝ	၅၁
၈။	မိန်းမသားတစ်ဦး၏ နှလုံးသားသတ္တိ	၅၇
၉။	ဂျယ်ရီ ပြန်လာပြီ	၆၉
၁၀။	ရေပူဖောင်းတပ်ဖွဲ့	၇၉
၁၁။	အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဒွန်ဒရေနေ့	၉၃
၁၂။	ဘွိုင်နူးဆိုသောမိန်းကလေး	၉၉
၁၃။	စွန့်စားသူ	၁၁၃
၁၄။	ဒေါက်တာမြတ်သီတာ	၁၁၅
၁၅။	မဆာပေါင်	၁၃၁
၁၆။	ဂျင်(မ)၏နှလုံးသားသတ္တိဂေဟာ	၁၃၃
၁၇။	အရှုံးသမားသတ္တိ	၁၅၁
၁၈။	အမေ့သတ္တိ	၁၅၇
၁၉။	ဖရက်ဒီအတွက် အဖေနဲ့ အမေ	၁၆၉

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အမှာစာ

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေသည် နှလုံးသားစာစဉ်(၄)အဖြစ် နှလုံးသား
သတ္တိစာအုပ် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

နှလုံးသားစာစဉ်(၁)သည် နှလုံးသားမေတ္တာစာအုပ်ဖြစ်၍
နှလုံးသားစာစဉ်(၂)သည် နှလုံးသားစေတနာဖြစ်ပါသည်။
နှလုံးသားစာစဉ်(၃)သည် အမေနှလုံးသားဖြစ်ပါသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေသည် အစဉ်တစိုက်အားဖြင့် အပြုသဘော
စိတ်ဓာတ်ပျိုးထောင်သောစာပေများကို မျက်မြည်ပြတ်မခံဘဲ ထုတ်ဝေ
ခဲ့သော စာပေတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

လူ့သမိုင်းသည် နှစ်ပေါင်းခြောက်ထောင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။

၁၉၅၉ ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင် လူသားအရေအတွက်သည်
ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် သန်းပေါင်း ၆၀၀၀ ပြည့်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ကမ္ဘာတွင် လူဦးရေနှင့် သိပ္ပံပညာ၊ စက်မှုပညာ၊ အီလက်ထရွန်နစ်
ပညာ စသည့် ပညာအရပ်ရပ်တို့သည် အလွန်လျင်မြန်စွာ တိုးတက်
လျက်ရှိပါ၏။

လူ့သမိုင်းတစ်ခေတ်လုံးတွင် လူတို့သည် စိုက်ပျိုးရေးခေတ်ကာလ
ကို အချိန်ကြာမြင့်ရှည်လျားစွာ ဖြတ်သန်းလာခဲ့၏။ သို့သော် လူသား
တို့သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀၀ ခန့်မှစ၍ စက်မှုခေတ်ကို
စတင်ကာ ထိုအနှစ် ၅၀၀ အတွင်း စက်မှုခေတ်သည် စိုက်ပျိုးရေး
ခေတ်ထက် အဆမတန် လျင်မြန်စွာဖွံ့ဖြိုးခဲ့ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

လူသားတို့သည် အနှစ် ၅၀၀ အတွင်း ပုံနှိပ်စက်၊ မီးသင်္ဘော၊ အင်ဂျင်စက်၊ ကြေးနန်းရိုက်နည်း၊ တယ်လီဖုန်း၊ လျှပ်စစ်မှန်ပြောင်း စသည်တို့ကို တီထွင်ခဲ့ကြသည်။ အယ်ဒီဆင်၊ နယူတန်၊ အိုင်စတိုင်း အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် စက်မှုခေတ်၊ အီလက်ထရွန်နစ်ခေတ်၊ အာကာသခေတ်တို့၏ ဖခင်ကြီးများဖြစ်ခဲ့၏။ ဤရာစုနှစ်များအတွက် သိပ္ပံပညာရှင်တို့သည် အသေးဆုံးအစိတ်အပိုင်းများကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ထုတ်ယူနိုင်ခဲ့ပြီး အကြီးဆုံးသော စွမ်းပကားများကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြ၏။

စက်မှုခေတ်၊ အီလက်ထရွန်နစ်ခေတ်၏ ပြရုပ်အဖြစ် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မြို့ပြကြီးများတွင် လျှပ်စစ်သုံးကိရိယာများ၊ လေယာဉ်ကွင်းများ ပေါ်ပေါက်လာကာ လူတို့သည် အဝေးသို့ ထောက်လှမ်းနိုင်သော ရေဒါကိရိယာကိုသာမက ကွန်ပျူတာစက်များကို တီထွင်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့သော တီထွင်မှုများကြောင့် ကမ္ဘာကြီးသည် ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ခရီးသည်တင်လေယာဉ်ကြီးများသည် တစ်နာရီကို မိုင် ၆၀၀ ကျော် အလျင်နှုန်းဖြင့် မောင်းနှင်လျက်ရှိကြ၏။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကို တစ်ခဏချင်း စကားပြောဆက်သွယ်နိုင်၍ စာပို့လုပ်ငန်းကို မည်မျှဝေးလံသည်ဖြစ်စေ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ချက်ချင်း ပေးပို့ဆောင်ရွက်လာနိုင်၏။ ကိုလံဗတ် နယ်သစ်ပယ်သစ် ရှာဖွေသည့် ကာလလောက်ကမှ စခဲ့သော စက်မှု အီလက်ထရွန်နစ်ခေတ်သည် ယခုအခါ ဒစ်ဂျစ်တယ်၊ ဆိုင်ဘာနက်တစ်၊ ရိုးဗော့တစ်၊ အင်တာနက် စသည်တို့ဖြင့် အလွန်အလွန် လျင်မြန်၍လာကာ အနာဂတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ပြေးဝင်လျက်ရှိပြီဟု လူတို့က ဆိုခဲ့ကြ၏။

ထိုကဲ့သို့ သိပ္ပံပညာသည် အနှစ် ၅၀၀ အတွင်း အံ့မခန်း၊ လျင်မြန်စွာ တိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ သိပ္ပံပညာရှင်တို့သည် မိမိတို့

တီထွင်သမျှ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများထဲတွင် သတိတရားကို တပ်ဆင်ခဲ့၏။ ခန္ဓလျှားသော အရာအားလုံးတွင် အရှိန်ထိန်းဘရိတ်မပါဘဲ ဘယ်ကိရိယာကိုမှ မတီထွင်ဘဲရှိခဲ့၏။ ကျောင်းသင်ခန်းစာထဲ၌ သိပ္ပံပညာ လက်တွေ့ ပြုလုပ်ရာ၌ပင် ကြိုတင်ကာကွယ်မှု PRECAUTION ကို မဖြစ်မနေ ဖြတ်သန်းရမည့် အဆင့်တစ်ဆင့်အဖြစ် ထားရှိခဲ့၏။ သိပ္ပံသည် စက်မှုခေတ်၊ အီလက်ထရွန်နစ်ခေတ်နှင့် အီလက်ထရွန်နစ်လွန်ခေတ် ကာလအားလုံးတွင် တီထွင်စမ်းသပ် လုပ်ဆောင်သမျှ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများတွင် သေချာမှု၊ စေ့စပ်မှု၊ သတိတရားထားရှိမှုနှင့် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုခဲ့ပါ၏။

ခေတ်သစ် စက်မှုဆိုင်ရာ အီလက်ထရွန်နစ်ခေတ်ကြီးတွင် သိပ္ပံပညာသည် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအားလုံးကို သတိတရား တပ်ဆင်ခဲ့သော်လည်း ယခု အနှစ် ၅၀၀ အတွင်း လူသားတို့သည် စိတ်ကို သတိကပ်၍ စောင့်ရှောက်ရန် အားနည်းခဲ့ကြ၏။ လူတွင် စိတ်ပိုင်းနှင့် ရုပ်ပိုင်းရှိရာ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရုပ်ပစ္စည်းများကို အလွန်လျင်မြန်စေလာသောအခါ စိတ်ကလည်း အလွန်လျင်မြန်လာ၏။ ယခင်က မန္တလေးကိုသွားရာ သုံးလကြာမှ ရောက်သည်ကို ယခု ၅၅ မိနစ်ဖြင့် အရောက်သွားနေသည်ကို နှေးသည်ဟု ထင်လာခဲ့၏။

ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၊ စက်ကိရိယာများသည် သတိတစ်ချက်လွတ်သည်နှင့် မတော်တဆကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်သည်ကို သိရှိ၍ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများတွင် ဘရိတ်ကို တပ်ဆင်အသုံးပြုခဲ့ကြသော်လည်း ပြောင်းလဲလာသော ရုပ်အလျင်နှင့်အတူ လိုက်မြန်နေသော စိတ်အလျင်ကို သတိတရားတပ်ဆင်ရေးကိစ္စအတွက်ကိုကား သိပ္ပံပညာက မေ့လျော့မိခဲ့ပါ၏။

ထိုအခါ သတိမရှိသော၊ ဘာမှမရှိသော လူ၏ စိတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ မြန်သလို သူလည်း လိုက်မြန်သောအခါ စိတ်ဖိစီးမှုများ၊ အမှားဆုံးဖြတ်မှုများ၊ ရုပ်လွန်ကဲမှုများ၊ အာရုံခံစားလွန်ကဲမှုများ၊ အာရုံကို မထိန်းသိမ်းနိုင်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာရာမှ လူ၏စိတ်သည် ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းမှု သတိတရား ပို၍ လျော့ပါးရာမှ စာရိတ္တချွတ်ယွင်းမှု၊ စိတ်ကောင်းထားရှိမှု အားနည်းခြင်းမှသည် ထိုမှတစ်ဆင့် မကောင်းကြံစည်မှုများ၊ အကုသိုလ်စိတ်လွန်ကဲမှုများ၊ စစ်ပွဲများ၊ လူများကို အစုလိုက်အပြုံလိုက်သတ်ဖြတ်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါ၏။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ခန့်မှစ၍ မကောင်း မလုပ်၊
ကောင်းတာလုပ်၊
စိတ်ကိုဖြူစင်စေ

ဟူ၍ ဟောပြောဆုံးမခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေသည် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ လျင်မြန်စွာပြောင်းလဲချိန်တွင် စိတ်သည်လည်း မြန်ဆန်ပြောင်းလဲလာမှုကို ထိန်းသိမ်းရန် သတိချပ်ရန် အပြုသဘော စိတ်ပျိုးထောင်ရေးလုပ်ငန်းကို ဤပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေကို စတင်စဉ်ကပင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါ၏။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်က မြန်မာလူမျိုးတို့၏ စိတ်ဓာတ်မြင့်မားမှုကို ပြဆိုသည့် မိုးထက်မြင့်သည့်စိတ်ထားများ စာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။

အမေ့မေတ္တာ အမေ့စိတ်ထားသည် အကောင်းဆုံးစံပြအပြုစိတ်ဓာတ်ဖြစ်၍ ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေသည် အမေ့မေတ္တာ၊ အမေ့အကြောင်း

စာအုပ်များကို မျက်ခြည်မပြတ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါ၏။ ထို့အတူ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ပထမ၊ ပွားများရမည့် မေတ္တာတရား အစရှိသော စာအုပ်များအပြင် ဤခရီးနီးသလား၊ ခုတင်နံပါတ် ၅၊ ဆန်ဖွပ်သည့်အဘိုးအို စသော စာအုပ်များကို ထုတ်ဝေခဲ့ပါ၏။

ယခုအခါ ကျွန်တော်များသည် JACK CANFIELD နှင့် MARK VICTOR HANSEN တို့၏ ကမ္ဘာ့ရောင်းအကောင်းဆုံး စာအုပ်စာရင်းတွင် ပါဝင်သော CHICKEN SOUP FOR THE SOUL စာအုပ်ပါ နှလုံးသားမေတ္တာ နှလုံးသားစေတနာနှင့် စပ်ဆိုင်သော ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ ဖြစ်ရပ်များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ မြန်မာတို့၏ စိတ်ထား၊ စေတနာ၊ သတ္တိတို့ကိုပါ ဖော်ပြသည့် နှလုံးသားစာစဉ်ကို နှလုံးသားမေတ္တာစာအုပ်ဖြင့် ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာမှ နှလုံးသားစာစဉ်ကို ထုတ်ဝေခြင်းသည် ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ၏ မူလရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော အပြုသဘောစိတ်ဓာတ်ပျိုးထောင်ရန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ယခု နှလုံးသားစာစဉ် ၃ တွင် ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့၏ နှလုံးသားသတ္တိများနှင့်အတူ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သော ဒေါက်တာမြတ်သီတာနှင့် ချင်းအမျိုးသမီး မဘွိုင်နူးတို့၏ နှလုံးသားသတ္တိကို ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

စာဖတ်သူတို့ ကျေနပ်နှစ်သက်မှာပါလေ...

လမင်းအိမ် - ချစ်စံဝင်း

နှလုံးသားစာစဉ်အတွက်

မေတ္တာစေတနာဆိုင်ရာ ဖြစ်ရပ်များ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေမှ နှလုံးသားစာစဉ်အဖြစ် ထုတ်ဝေလျက် ရှိသော...

နှလုံးသားမေတ္တာစာအုပ်

နှလုံးသားစေတနာစာအုပ်

နှလုံးသားသတ္တိစာအုပ်

များကို ဖတ်ရှု၍ လူ့စိတ်မနော ဖြူစင်မှု၊ စိတ်ကောင်း စေတနာ ထားရှိမှု၊ အများအတွက် စွန့်စား အနစ်နာခံမှု၊ အမှန်တရားမြတ်နိုးမှု၊ သစ္စာတရားထားရှိမှု၊ သူရသတ္တိရှိမှု စသော ဖြစ်ရပ်များကို ပန်းမျိုး တစ်ရာ စာပေသို့ ရေးသားပေးပို့ပါက ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့် နှလုံးသား စာစဉ်များတွင် ပေးပို့သူ၏ အမည်၊ လိပ်စာနှင့်တကွ ဖော်ပြပေးပါ မည်။ မြန်မာတို့၏ ဖြူစင်သောနှလုံးသားဆိုင်ရာ ဖြစ်ရပ်များကို မှတ်တမ်းတင်လို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ရေးသားပေးပို့ပါက အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါမည်။

လေးစားစွာဖြင့်...

ချစ်စိတ်ဝင်း

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

တိုက်-၉၊ အခန်း ၂၀၃-၂၀၄

ပုဇွန်တောင်ဥယျာဉ်အိမ်ရာ

ပုဇွန်တောင်စာတိုက်

ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၂၀၂၃၇၂

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

၁။ သတ်ပုံဝိဇ္ဇာ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဝါရှင်တန်ဒီစီမြို့တော်ကြီးတွင် တစ် နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာနှင့် သတ်ပုံပြိုင်ပွဲတစ်ရပ်ကို ကျင်းပရာ တစ်နိုင်ငံ လုံးမှ သတ်ပုံရေးရာကျွမ်းကျင်သူ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။ ဤသတ်ပုံပြိုင်ပွဲသည် စတုတ္ထအကြိမ် မြောက် ကျင်းပသောပွဲဖြစ်သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးနှင့်ဆိုင်သော အမျိုးသား သတ်ပုံဝိဇ္ဇာရွေးချယ်ပွဲကြီး ဖြစ်၏။ ထိုပြိုင်ပွဲကြီးကို အမေရိကန် တစ်နိုင်ငံလုံးမှလည်း စောင့်ကြည့်အားပေးလျက်ရှိ၏။

တက္ကသိုလ်များ၊ ကောလိပ်များ၊ အထက်တန်းကျောင်းများနှင့် သတ်ပုံလေ့လာသူ အများအပြား ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။ သတ်ပုံ ဝိဇ္ဇာပြိုင်ပွဲသတင်းကို သတင်းဌာနပေါင်းများစွာကလည်း သတင်းရေး၊ တီဗွီရိုက်ကာ လွှင့်ထုတ်ပေး၏။ နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးက စိတ်ဝင်စားသော ပွဲကြီးဖြစ်သည်။ ထိုပွဲတွင် သတ်ပုံဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိပါက ရရှိသော ဆုလာဘ် များကလည်း မနည်းပါ။ မိမိကိုယ်စားပြု ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်သော တက္ကသိုလ်ကောလိပ်တို့က ရရှိသည့် ဂုဏ်သတင်းကလည်း ကြီးမားပါ ၏။ သတ်ပုံဝိဇ္ဇာဘွဲ့သည် ရတောင်ရစ်ဖြစ်သည်။ သတ်ပုံဝိဇ္ဇာဘွဲ့သည် အာဇာနည်တာကာလတွင် ဂုဏ်သရေရှိသည့်ဘွဲ့လည်း ဖြစ်သည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ထိုပြင်ပွဲသို့ တောင်ကာရိုးလင်းနားပြည်နယ်မှ အသက် တစ်ဆယ့်
တစ်နှစ်အရွယ်ရှိ ရီစလီဆိုသော အမျိုးသမီးကျောင်းသူလေးကလည်း
သူ့ပြည်နယ်၊ သူ့ကျောင်းကို ကိုယ်စားပြုကာ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့
သည်။ ရီစလီအလှည့်တွင် သတ်ပုံစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က ရီစလီအား
အဗိုဝဲ(လ) AVOVAL အဗိုဝဲ(လ)ဟူသော စာလုံးကို ရွတ်ဆို စာလုံး
ပေါင်းခိုင်းရာတွင် တောင်ပိုင်းလေသံဝဲနေသော ရီစလီ၏အသံထွက်
သည် စာလုံး၏အစကို အေနှင့် အသံထွက်လိုက်သလား။ အီးနှင့်
စာလုံးပေါင်းအသံထွက်လိုက်သလား ဆိုသည်ကို အကဲဖြတ်ခိုင်လူကြီး
များ မသဲမကွဲ ဖြစ်ရလေ၏။ ထိုအခါ အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းယူထား
သော တိပ်ခွေကို ပြန်၍ နားထောင်ရာတွင်လည်း တောင်ပိုင်းလေသံ
ဝဲနေ၍ အေနှင့် အီး မကွဲပြားချေ။ အသံဖမ်းတိပ်ခွေကို ပို၍ အသံချဲ့
နားထောင်၏။ အကြိမ်ကြိမ်နားထောင်၏။ ဘယ်ဒိုင်လူကြီးကမှ
ရီစလီပြောသောအသံသည် အေပါ။ အီးပါဟူ၍ အပ်ကျမပ်ကျ မပြော
နိုင်ဘဲရှိ၏။

ရီစလီ၏ အေနှင့် အီး သဲကွဲမှု၊ မသဲကွဲမှုကလည်း အတော်
အရေးကြီးနေ၏။ ရီစလီသည် အေနှင့် အသံထွက်သည်ဟုဆိုပါက
သူသည် စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် အမျိုးသားသတ်ပုံပြိုင်ပွဲကြီးတွင်
သုံးမှတ်အပြတ်နှင့် သတ်ပုံဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိမည်ဖြစ်၍ သူသည် အီးနှင့်
အသံထွက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါက အခြားသူတစ်ဦးက သတ်ပုံဝိဇ္ဇာဖြစ်ချေ
တော့မည်။

အကဲဖြတ်ခိုင်အဖွဲ့အတွက်လည်း အကျပ်အတည်းဖြစ်ပါ၏။
ထိုအကျပ်အတည်းကို ဒိုင်ချုပ်က သတ်ပုံဝိဇ္ဇာရွေးချယ်ပွဲသို့
လာရောက်အားပေးနေကြသော ပရိသတ်၊ လာရောက် သတင်းယူနေ

ကြသော သတင်းစာဆရာများအား အသိပေးကာ ရီစလီသည် အေနှင့်
အသံထွက်ခဲ့သလား? အီးနှင့် အသံထွက်ခဲ့သလား? ဆိုသည့်အချက်ကို
ကာယကံရှင် ရီစလီအား မေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ်ကြောင်း ပြောကြား
လိုက်သောအခါ ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား
ကြ၏။

“ရီစလီရေ...ဒီပွဲကတော့ မင်းပွဲဖြစ်သွားပြီဟေ့”

“သတ်ပုံဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို မင်းဟာမင်းပဲ ယူပေတော့ ရီစလီရေ”

“ရီစလီရေ...အေက အမှန် အမှန်ဟေ့ တို့ပြည်နယ်အတွက်
အလို့သာ ပြောလိုက်”

“ကလေးမလေး ရီစလီရေ...အခွင့်အရေးဆိုတာ နှစ်ခါမရဘူး။
အေမှ အေနော်”

စသည်ဖြင့် ပရိသတ်၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကြားမှုများ
ကြောင့် အဖြေအမှန်က စင်မြင့်ပေါ်မတက်မီကပင် ရီစလီ သိနေပြီ
ဖြစ်ပါ၏။ ရီစလီသည် ဝိုင်းဝန်းဟစ်အော်အားပေးမှုများအကြား လက်ခုပ်
သံများအကြားမှ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရဲဝံ့စွာတက်ရောက်သွားပါ၏။ စတုတ္ထ
အကြိမ်မြောက် သတ်ပုံဝိဇ္ဇာဘွဲ့သည် ရီစလီအတွက် ဖြစ်ချေပြီ။

ရီစလီက အကဲဖြတ်ခိုင်လူကြီးများရှေ့တွင် ရိုသေစွာရပ်၍နေ၏။
သူကြီးများက “မင်းအသံက တောင်ပိုင်းသားသံဝဲနေတော့ ဦးတို့
အေးလား၊ အီးလားဆိုတာ မသဲကွဲဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ မင်းဟာ
အဗိုဝဲ(လ)ဆိုတာကို အေနဲ့ အသံထွက်ပြခဲ့လား? အီးနဲ့ အသံထွက်ပြခဲ့
လား? ဆိုတာ ပြောပြပါ”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ စောစောက လက်ခုပ်သံ
များ၊ အားပေးသံများသည် မီးကို ရေနံသတ်သလို ငြိမ်သွားပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှိစလီက “လူကြီးများရှင် ကျွန်မ လူကြီးမင်းတို့ကို အမိဝဲ(လ)စာလုံးပေါင်း ပေါင်းပြစဉ်က အီးနဲမှားယွင်းစွာ ပေါင်းပြခဲ့ပါတယ်”ဟု ရှက်ပြုံးလေးဖြင့် ဝန်ခံလိုက်ပါ၏။

ပရိသတ်သည် ရှိစလီ စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်တိုင် ငြိမ်၍ မှင်တက်မိနေသော်လည်း အလယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာ၍ မိမိတို့ရှေ့သို့ ရှိစလီ ရောက်ရှိလာသောအချိန်တွင်ကား ပရိသတ်ကြီးက မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ခုပ်သံများ ညံ့မစဲအောင် ဩဘာပေးရင်း ရှိစလီ၏ ရိုးသားမှု၊ သစ္စာရှိမှု၊ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်မှုတို့ကို လှိုက်လှဲစွာ ဂုဏ်ပြုခဲ့ပါ၏။ ဒေသခံသတင်းစာများသာမက အမေရိကန်နိုင်ငံထုတ်သတင်းစာများ၊ တီဗွီများ၊ အသံလွှင့်ဌာနများကလည်း ရှိစလီ၏ ရိုးသားမှု၊ သစ္စာစောင့်သိမှုကို ဂုဏ်ပြု၍ သတင်းရေးကြပါ၏။

သတင်းစာတစ်ခုကမူ “အခုလို သစ္စာစောင့်သိသူ လူငယ်မျိုး ငါတို့ အမေရိကန်များထဲတွင် ရှိသည်”ဟု ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ရေးသားခဲ့ပါ၏။

ရှိစလီသည် ထိုနေ့က သတ်ပုံဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။ သို့သော် ထိုနေ့က ရှိစလီ ရရှိခဲ့သော ရိုးသားသူဘွဲ့သည်ကား အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ နယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွန်သွားခဲ့ပါ၏။

မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံသည့်အောင်ပွဲထက် ရိုးသားဖြောင့်မတ်စွာ အရှုံးခံပါလေ။

Spelling Bee
from God's Little Devotional
Book for Students Pg. 207

သိုစိုကဲလ်(စ)

၂။ အိပ်မက်

ကျောင်းဆရာဘဝ ဆိုသည်က မြတ်နိုးတယ်တာစရာ ဘဝတစ်ခု ဖြစ်၏။ စိုက်သလိုသီးတတ်သောသဘောရှိ၏။ ကျောင်းဆရာဆိုသူကလည်း ဥယျာဉ်မှူးပေပဲဖြစ်၏။ သူကတော့ စပယ်၊ သဇင်၊ ဂန္ဓမာ၊ နှင်းဆီ စသည်ဖြင့် ပန်းမာလာများကိုစိုက်သော ဥယျာဉ်မှူးလည်း မဟုတ်၊ သရက်၊ မင်းကွတ်၊ မာလကာ စသည်ဖြင့် သီးပင်များကို စိုက်ပျိုးသည့်ဥယျာဉ်မှူးလည်းမဟုတ်၊ ကျောင်းဆရာဆိုသူက နှလုံးသားဥယျာဉ်ကို စိုက်ပျိုးသူဖြစ်သည်။ နှလုံးသားဥယျာဉ်အတွင်း၌ရှိသော ခွံဆိုသော သီးပင်၊ သတ္တိဆိုသော စားပင်၊ ဝီရိယဟူသော သုံးပင်၊ ဉာဏ်ဆိုသည့် အာဟာရပင်၊ စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းဟူသော ပန်းအမျိုးအစားများကို စိုက်ပျိုးသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းဆရာများ စိုက်ပျိုး၍ သီးပြီ၊ ပွင့်ပြီဟုဆိုလျှင် သာမန်ဥယျာဉ်မှူးတို့ စိုက်ပျိုး၍ ရရှိသော သစ်သီးဝလံ ပန်းမန်တို့ထက် လောကကြီးကို ပို၍ အသုံးဝင်အကျိုးပြုရာ ရောက်တတ်ပါ၏။

လူ့ဘဝဆိုတာ စာသင်ခန်းထဲမှာ လမ်းခွဲကြတာပဲဟု ဆိုသောစကား ရှိ၏။ မူလတန်းကျောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ အလက-

အထကတို့တွင် သူသူကိုယ်ကိုယ် အတူနေ၍ စာသင်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ စာသင်ကြရာတွင် စိတ်ရှည်သော၊ သဘောကောင်း သော၊ စေတနာ၊ အနစ်နာ၊ ဝါသနာပါသော အထူးသဖြင့် တပည့်များ ကို သားသမီးအရင်းသဖွယ်၊ မိမိရင်မှဖြစ်သောသားသမီးသဖွယ် ပြုစု စောင့်ရှောက်သူတို့၏ တပည့်များသည် ကြီးကျယ်ကြ၊ မြင့်မြတ် ကြ၊ ခမ်းနားသောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတတ်ကြပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းဆရာဆိုသည်မှာ မကွယ်လွန်မီကပင် ကောင်းကင်နတ်ဘုံဝယ် သူ့အတွက် ဗိမာန်ပေါက်ပြီးသားဟု ဆိုကြပါ၏။ ဆရာအမည်ခံထိုက် သော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ကောင်းကင်ဝယ် သူမကွယ်လွန်မီကပင် သူ့အတွက် နတ်ဘုံ နတ်ဗိမာန် ပေါက်ရသည့်အကြောင်းမှာ ဆရာ များသည် လူငယ်များ၊ တပည့်များအတွက် မရေမတွက်နိုင်သော လူငယ်များ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဘုံဗိမာန်တို့ကို ယခုဘဝတွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်အောင် တည်ထောင်ပေးခဲ့သူများဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

ကျောင်းသားဆယ့်နှစ်ယောက်ကို ဘုံဗိမာန်တစ်ခုစီ တည်ဆောက် ပေးခဲ့သော ဆရာမတစ်ဦး၏အဖြစ်က စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်၏။

ကျွန်မတပည့်တစ်ယောက်ပေါ့။ သူ့နာမည်က ချောက်ချိုင်းစီလို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူ့အဖေက နွားကျောင်းသမား၊ ကိုယ်ပိုင်နွားကျောင်း ရတာမဟုတ်ဘဲ သူများနွားတွေကျောင်းရတာပါ။ နောက်ပြီး ကျွဲတွေ၊ နွားတွေအတွက် စားကျက်ကလည်း မရှိတော့ ဟိုချောင်းစပ်နား သွားကျောင်းလိုက်၊ ဒီချောင်းစပ်နားသွားကျောင်းလိုက်နဲ့ လုပ်ရပါ တယ်။ ရွာမှာ ဒီလူ့ဆီမှာက နွားနှစ်ကောင်၊ ဟိုလူ့ဆီမှာက နွားသုံး ကောင် စသည်ဖြင့် ရှိတာကို ချောက်ချိုင်းစီအဖေက ယူပြီး သူများ ယာခင်း၊ သူများစပါးခင်း ဝင်မစားအောင်ရော၊ နွားတွေ ဗိုက်ပြည့်

အောင်ရော တာဝန် ယူရတာပေါ့။ ဒီတော့ နွေဆိုရင် ဒီအရပ်မှာ ကျောင်းလို့ရပေမယ့် မိုးတွင်းကျတော့ ကုန်းခပ်မြင့်မြင့်ဆီ ပြောင်း ကျောင်းရတယ်။ မိုးတွင်းကာလမှာ နွားတွေ ကျွဲတွေကို လုပ်ငန်းခွင်မှာ သုံးဖို့ နွားရှင်တွေက လာသိမ်းသွားရင်တော့ ဝင်ငွေက လျော့သွားပြန် တာပေါ့။ နွားကတော့ ဆယ်ကောင်ကျောင်းလည်း ဒီလောက်ပဲအားစိုက် ရသလို အကောင်နှစ်ဆယ်ကျောင်းလည်း ဒါလောက်ပဲအားစိုက်ရ တာ။ ဆယ်ကောင်က ပိုင်ရှင်ပြန်ယူသွားရင် ဝင်ငွေက ထက်ဝက် လောက် လျော့သွားတာပေါ့။ ချောက်ချိုင်းဆိုတဲ့ ကျွန်မတပည့် ကလည်း နွားစားကျက်က ဒီနားမှာဆိုရင် ဒီနားကကျောင်းတက်လိုက်၊ နွားစားကျက် ဟိုဘက်ပြောင်းသွားရင် ဟိုနဲ့ဒီနားတဲကျောင်းတက်လိုက်နဲ့ တစ်ကျောင်းတည်း စွဲစွဲမြဲမြဲတက်ရတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကလေးက ဝီရိယလည်းရှိ၊ စာကျက်တာကိုလည်း ဝါသနာပါတော့ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝနဲ့ ကျွန်မဆီ ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။ ဒီကလေးရဲ့ဘဝကိုလည်း ကျွန်မက သိတယ်။ သူ့ဝီရိယကိုလည်း သိတာနဲ့ ကလေးကို ကျွန်မ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်မက တစ်တန်းလုံးကိုပဲ စာစီစာကုံးတစ်ပုဒ် ရေးခိုင်းပါတယ်။ စာစီစာကုံးခေါင်းစဉ်က ဘဝရည်မှန်းချက်ဆိုပြီး ကျွန်မက ပေးပါတယ်။ ဒီ စာစီစာကုံးကို အခုချက်ချင်း ရေးရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ပတ်တိတိ အချိန်ယူပြီးရေး။ ဒီနေ့က တနင်္လာနေ့ ဆိုတော့ နောက်တနင်္လာနေ့မှာ အားလုံး စာစီစာကုံးရေးပြီး ဆရာမကို အပ်ရတယ်။ ရေးတဲ့အခါမှာလည်း စာအုပ်နဲ့မရေးနဲ့။ သီးခြားစာရွက်နဲ့ ရေး။ တွယ်အပ်နဲ့ထိုးပြီး ကိုယ့်အမည်ထည့်ဖို့ မမေ့နဲ့ဆိုပြီး တပည့် တွေကို ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မတပည့်တွေလည်း တစ်ပတ်တိတ် စာစီစာကုံး ကြီးစားပြီး ရေးကြတာပေါ့။ တစ်ပတ်လည်းကြာရော တပည့်အားလုံးပဲ အချိန်မီ ပြီးကြပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ငါ့တပည့်တွေ ဘာရည်မှန်းချက်တွေများ ရှိမလဲလို့ စာစီစာကုံးတွေကို တစ်ချိန်တစ်ခု ဖတ်လိုက်ပြီး အဲဒီထဲက စာစီစာကုံး ၁၂ ပုဒ်ကို ကျွန်မ ဆွဲထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီဆယ်နှစ်ပုဒ် ကို သေသေချာချာလည်း ကျွန်မ ပြန်ဖတ်ပါသေးတယ်။ ကျန်တဲ့ စာစီ စာကုံးတွေကိုလည်း ကျွန်မ ဘယ်နှစ်ပုဒ်ရွေးနိုင်သေးသလဲဆိုပြီး ပြန် ဖတ်ပါတယ်။ အဲဒီထဲက ချောက်ချိုင်းရေးတဲ့ စာစီစာကုံးပေါ့။ သူက စာစီစာကုံးလိုမရေးဘဲ သူ့ဘဝ ရည်မှန်းချက်ယောဉ်းချာသလို သူဖြစ် ချင်တာတွေ၊ သူ့စိတ်ကူးတွေကို ရေးထားတာကို။ သူ့အိပ်မက်တွေလို့ပဲ ဆိုပါစို့။ ကြီးကျယ်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော။

သူက သူ့အဖေရဲ့ဘဝ၊ သူတို့ရဲ့ဘဝကို မကျေနပ်နိုင်လို့ သူတို့ရဲ့ ဘဝကို အခြေခံပြီး လွတ်မြောက်ဖို့ စီမံကိန်းတစ်ရပ်လို တစ်နေ့ကျရင် သူဟာ မြေဧကနှစ်ရာကျော်ပိုင်ရမယ်။ အဲဒီမြေဧကနှစ်ရာကျော်ဟာ ကုန်းမြင့်မြင့်အပိုင်းတစ်ပိုင်းလည်း ပါရမယ်။ အမြင့်ပိုင်းမှာတော့ စတုရန်းပေ လေးထောင်ကျယ်တဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးကို ဆောက် မယ်။ အိမ်ကိုလည်း အနုပညာပစ္စည်းတွေနဲ့ မွမ်းမံမယ်။ အိမ်အဝင် အဝမှာရော ဧည့်ခန်းမှာပါ နွားကျောင်းတဲ့ ပန်းချီကားကြီးတွေကို ချိတ်ထားမယ်။ ခြံထဲမှာ နို့စားနွား၊ ခိုင်းနွားတွေကို မွေးမယ်၊ နွားမွေး မြူရေး ခြံကြီးတစ်ခြံကို စိတ်ကူးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပေါ့။ ရတဲ့ နို့တွေကို မြို့တက်ရောင်းမယ်။ သူ့နို့စားနွားခြံထဲမှာ နွားမွေးမြူရေး အကြောင်း၊ နွားစာအကြောင်း၊ မြက်အကြောင်း စာအုပ်တွေ အပြည့်

အစုံရှိတဲ့ စာကြည့်တိုက်တစ်ခုကိုလည်း တည်ထောင်မယ် စသည်ဖြင့် ပေါ်ရှင်။ အတော့်ကို ပြည့်စုံပြီး လက်ရေးကလည်း ခပ်စိပ်စိပ်နဲ့ ပထမအကြိမ်ရေးပြီးမှ ပြန်ကူးထားတာ။ စာမျက်နှာက ဆယ်မျက်နှာ ရှိပါတယ်။ ဒီ စာစီစာကုံးကို ချောက်ချိုင်းဟာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ပြီး အားရပါးရ ရေးထားတာ သေချာပါတယ်။

ကျွန်မလည်း သူ့စာစီစာကုံးကိုဖတ်၊ မင်အနီနဲ့ စုစုပေါင်း ဆယ်မှတ်ပေးတဲ့အထဲမှာ ဒီစာစီစာကုံးတစ်ပုဒ်လုံးကို ၃/၁၀၀ လို့ ရေးပြီး သုံးမှတ်ပဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ သုံးမှတ်ပဲပေးတာကိုလည်း ကျွန်မက သိသိသာသာ ကျွန်မလက်မှတ်ကို ထိုးပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ဒီနောက် မှာတော့ ကျွန်မလည်း ကျွန်မတပည့်ဖြစ်တဲ့ ချောက်ချိုင်းကို ခေါ်ပြီး သူ့စာစီစာကုံးစာရွက်ကို သူ့ကိုပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူဟာ အတော် ကြီး မျှော်လင့်ကြီးစွာနဲ့ရေးထားတဲ့ စာစီစာကုံးမို့ ရှစ်မှတ်ကိုးမှတ် မျှော်လင့်ထားတာ အမှန်ပါပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။

ကျွန်မကလည်း သူ့ကို...

“ချောက်ချိုင်း...မင်းဟာက စာစီစာကုံးမှမဟုတ်တာ” လို့ ပြော လိုက်ပါတယ်။

“ဒါ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့အရာဖြစ်ရမယ်လို့ အထပ်ထပ် စိတ်ကူး ခဲ့တာကို စာလုံးတွေနဲ့ ချရေးထားတာပါ ဆရာမ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းလို ငယ်ရွယ်တဲ့ကလေးတစ် ယောက်က လက်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဆင်းကလည်း ဆင်းရဲ။ အတည်တကျလည်း မနေရ။ ဒီလိုအခြေ အနေမျိုးကနေပြီး ဒါလောက်ကြီးကျယ်တာ စိတ်ကူးတော့ စာစီစာကုံး

က ယုတ္တိယုတ္တာလည်း မရှိဘူးကွယ်။ မင်းပြောတဲ့ နွားမွေးမြူရေးခြံကြီးဖြစ်ဖို့က မြေကြီးကလည်း ဧကနှစ်ရာ ဘယ်ကရနိုင်မှာလဲ။ အစပထမ ငွေတွေကိုလည်း ပုံအောပြီး သုံးရမယ်။ နောက်ပြီး စာစီစာကုံးရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်က အဲဒီ အရင်းအနှီး ငွေကြေးက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရှာမယ်ဆိုတာလည်း မပါဘူး။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြံအစည်ရယ်၊ ကိုယ်ထင်တာ ကိုယ်ရေးလို့ ဆရာမ အမှတ်မပေးတာ။ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ကြိုးစားပမ်းစားရေးထားတာ အားနာလို့ သုံးမှတ်ပဲ ပေးလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် မင်း ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုကို ပြန်စဉ်းစား။ အဲဒီစာစီစာကုံးကို ပြန်ရေး။ ငါ အမှတ်တိုးပေးမယ်။ ချောက်ချိုင်း”လို့ ကျွန်မက သူ့ကိုပြောပါတယ်။

သူလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ကျွန်မဆီက ထွက်သွားပါတယ်။ “နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ချောက်ချိုင်း မင်းစာစီစာကုံးပြီးပြီလားဆိုတော့ ချောက်ချိုင်းက ပြီးပါပြီဆရာမလို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းစာစီစာကုံး ပြစမ်းလို့ တောင်းဆိုတော့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က သူရေးထားတဲ့ စာစီစာကုံးကိုပဲ ပိုမိုသေသပ်အောင် ကူးထားတဲ့ စာစီစာကုံးကို ကျွန်မကို ပေးပါတယ်။ ကျွန်မလည်း စိတ်က တိုလာတာနဲ့ “ချောက်ချိုင်း...ငါပြောတာ စာစီစာကုံးအသစ်ရေးဖို့ပြောတာ”လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆိုလိုက်ရပါတယ်။

“ဆရာမ ကျွန်တော် စာစီစာကုံးအသစ်ကူးလာတာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးရည်မှန်းချက်က ပြောင်းလို့မရဘူးဆရာမ” ဟုဆိုပါ၏။

အဲဒီလိုဆိုလည်း သုံးမှတ်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ပေတော့။ မင်းစာစီစာကုံးအသစ်လည်း ပြန်ယူသွားပေတော့။ မောင်ချောက်ချိုင်းရေ ဒီအသစ်

စာစီစာကုံးပေါ်မှာ အမှတ်ရေးပေးရဦးမလားတပည့်ရဲ့ဆိုတော့ သူက ရေးပေးပါဆရာမ ကောင်းပါတယ်လို့ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မလည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ၃/၁၀၀ တစ်ဆယ်အပေါ်မှာ သုံး ၃/၁၀၀ ပဲ တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်မနာမည်ကိုလည်း ပိုမိုထင်ရှားအောင် ထိုးပေးလိုက်ပါတယ်။

သူက အသစ်ပေးတဲ့အမှတ်ကိုကြည့်ပြီး “ဆရာမလည်း အမှတ်ကို မပြောင်းသလို ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ရည်မှန်းချက် အိပ်မက်ကို မပြောင်းပါဘူးဆရာမ” ဆိုပြီး ကျွန်မတပည့်ကျော်က ကျွန်မရှေ့ကပဲ ရီရီသေသေ ထွက်သွားပါတယ်ရှင်။

ရက်တွေလတွေလည်း ပြောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည်လည်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် အရှေ့တောင်အာရှတွင် စီးပွားရေးအရ ကျားတစ်ကောင်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဆရာမသည်လည်း အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင်တော့ ဆရာမသည် တပည့်သုံးဆယ်နှင့်အတူ ဗန်ကောက်မြို့မှ ဟတ်ယိုင်တောင်ခြေရှိ နို့စားနွားမွေးမြူရေးခြံကြီးတစ်ခုသို့ လေ့လာရေးခရီး ထွက်ခဲ့၏။

ဟတ်ယိုင်တောင်ခြေမှ နို့စားနွားမွေးမြူရေးခြံကြီးက အလွန်မှ ကြီးကျယ်၏။ ဧကနှစ်ထောင်ကျော် ကျယ်ဝန်း၏။ တစ်နေ့တစ်နေ့ နွားနို့ ပိဿာပေါင်း မြောက်မြားစွာထွက်၏။ ဗန်ကောက်မြို့ပေါ်ရှိ လူ ၁၀ သန်းကျော်၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် ခုနစ်သန်းခွဲသည် နို့နှင့် နို့ထွက်ပစ္စည်းဖြစ်သော နို့မှုန့်၊ နို့အေးချောင်း၊ ရေခဲမုန့်၊ နို့သီး၊ မလိုင်ဇာသည်တို့အတွက် ထိုနွားမွေးမြူရေးခြံကြီးကိုသာ အားကိုးကြရ၏။ ဗန်ကောက်တစ်မြို့လုံးသာမက ထိုင်းနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးအတွက်လည်း

နို့နှင့် နို့ထွက်ပစ္စည်း အလုံအလောက်ကို ဟတ်ယိုင်မှသာ ဖြန့်ပါ၏။ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် ဥရောပတိုက်သို့လည်း ဖြန့်ချိကာ နို့နှင့် နို့ထွက်ပစ္စည်းကို တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့လည်း ဖြန့်ချိလျက်ရှိပါ၏။

ဆရာမသည် တစ်ချိန်က မိမိတပည့် စိတ်ကူးယဉ်ရည်မှန်းကာ စာစီစာကုံးရေးခဲ့သော နွားမွေးမြူရေးခြံကြီးကား ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထူးခြားသည်က မိမိတပည့်၏ စာစီစာကုံးထဲတွင် ရေးသားဖော်ပြသည့်နွားခြံကြီးထက်ယခု ဟတ်ယိုင်ရှိ ခြံကြီးက အဆတစ်ရာလောက် ပိုမိုကြီးကျယ်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာမသည် တပည့်သုံးဆယ်နှင့်အတူ ဟတ်ယိုင်နွားခြံကြီးကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာကြပါ၏။ အပြန်တွင်တော့ ဆရာမက ဧည့်မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားခဲ့ပါ၏။

တပည့် ချောက်ချိုင်းစီ...

မင်းအိပ်မက်တွေကို ငါ တိတ်တိတ်ခိုးယူခဲ့ပေမယ့် မင်းက အခိုးမခံဘဲ မင်းရည်မှန်းချက်အတိုင်း မင်း အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တယ်။ ငါက ဆရာမဘဝနဲ့ အဲသလိုပဲ လူငယ်တော်တော်များများရဲ့ အိပ်မက်တွေကို ခိုးယူပြီး သူတို့ ဇွဲရှိမရှိကို စမ်းသပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲ့ဒီအထဲမှာ မင်းလို ဇွဲရှိတဲ့လူငယ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ အိပ်မက်တွေကို တကယ်ဖြစ်လာအောင် အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလို သီးပွင့်လာတော့လည်း ဆရာမ ဘယ်လိုရေးရမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ပီတိတွေဖြာလိုပေါ့။

မင်းတို့အကြိုက် အိပ်မက်တွေမက်ပြီး၊
ဘယ်သူလာခိုးခိုး အခိုးမခံနဲ့

ပန်းချီးတစ်ရာစာပေ

ကိုယ်မက်တဲ့ အိပ်မက်အတိုင်း ဇွဲနဲ့ပဲနဲ့ကြိုးစား၊ ဘယ်အိပ်မက်ဖြစ်ဖြစ် တကယ်ဖြစ်တာချည်းပဲ၊ ဖြစ်လာတဲ့ ငါ့တပည့်တွေထဲမှာ မင်းက ၁၂ ယောက်မြောက်ပဲ”

(ဆရာမ)

နောက်ခြောက်လခန့်ကြာ၍ ထိုနွားခြံသို့ တခြားတပည့်များနှင့်အတူ ဆရာမ လေ့လာရေးခရီး ရောက်လာသောအခါတွင် မိမိယခင်အပတ်ရောက်ခဲ့စဉ်က ဧည့်မှတ်တမ်းတွင် မိမိရေးသားခဲ့သော စာစု၏အောက်တွင် ဟတ်ယိုင်တောင်ခြေမှ နွားခြံပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်သူ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး မစ္စတာချောက်ချိုင်းစိက အောက်ပါအတိုင်း ထပ်ရေးထားသော စာသားများကို တွေ့ရပါ၏။

ပထမတော့ ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို သက်သက်နှိမ်တာလို့ ထင်တာပဲ။ အဖေကပြောတယ်။ ဆရာမက ဒီလိုပြောရင် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြကွာ၊ မင်းဆရာမက မင်းဆန္ဒ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ စမ်းတာ။ မင်းလုပ်ပြပေါ့လို့ ဆိုပါတယ်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက အိပ်မက်ထဲက နွားခြံကြီး အခုတော့ တကယ်ပဲ ဟတ်ယိုင်တောင်ခြေမှာ ဖြစ်နေပါပြီ ဆရာမ။

(ချောက်ချိုင်းစိ)

ကျွန်မက ချောက်ချိုင်း ရေးထားသောစာစုကို ဖတ်ကာ ပြုံးနေပါ၏။ ထိုအချိန်တွင်မှ ကျွန်မတပည့် ချောက်ချိုင်းလည်း ဘေးအခန်းတစ်ခုထဲက ထွက်လာပြီး ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စာရွက်လိပ်လေးတစ်ခုကို ပေးပါ၏။

ပန်းချီးတစ်ရာစာပေ

“ဘာလဲ ချောက်ချိုင်းစီ၊ ဪ...မင်းကို ငါက မစွတာချောက်ချိုင်းစီလို့ ခေါ်ရမှာပါလား...”

“ဒီစာရွက်လိပ်ကလေးက ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ ကျော်က ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ စာစီစာကုံး မိတ္တူတွေပါ။ ဒီလူငယ်တွေ ဖတ်စေချင်လို့ပါဆရာမ။ ဒါနဲ့ ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တိုးပေးဦးမလားဟင်...” ချောက်ချိုင်းက မေးပါတယ်။

ကျွန်မက မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျပြီး စာစီစာကုံးစာရွက်တွေကို ယူ၊ အနီးမှာရှိတဲ့ စားပွဲနဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး “ချောက်ချိုင်းရေ ငါ မင်းကို အမှတ်တိုးပေးလိုက်ပြီ။ ၁၀ မှတ်အပြည့်” ဟုဆိုကာ လွန်ခဲ့သော နှစ်များစွာက မောင်ချောက်ချိုင်းတရိတသေသိမ်းထားသည့် ကျွန်မ၏ လက်ရေးနှင့် ကျွန်မ သုံးမှတ်ပေးထားသည်ကို ဖျက်ကာ ၁၀ ဟုရေးကာ အမှတ်အပြည့်ပေးကာ ကျွန်မလက်မှတ်ကိုပါ မင်လုံးကြီးကြီးနှင့် ထိုးပေးလိုက်ပါ၏။

* * *

ဤဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီးနောက် လမ်းထိပ်မှ မိနီမတ်ကက်တစ်ခုခုတွင် ထိုင်းနိုင်ငံမှလာသော စက္ကူနှင့် ထည့်ထားသော နို့တစ်ဘူးအား သွားဝယ်၍ ကြည့်ပါ။ ဘယ်ဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ပါ။ ထိုနို့ဘူးပေါ်တွင် ချောက်ချိုင်းစီဟူ၍ ရေးသားထားသည့် စာတမ်းအမည်ကို တွေ့ရပါမည်။ ထိုအရာသည် ဆရာတစ်ဦးက ပြုစုပေးလိုက်သော အသီးအပွင့် ဖြစ်ပါ၏။

Follow Your Dream
by Jack Canfield

ပန်းပျိုးတစ်ရာစာပေ

၃။ တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်

၁၉၅၇ ခုနှစ်ခန့်က ၁၀ နှစ်သားအရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တွင် ခိုင်မာသော ဦးတည်ချက်တစ်ခုကို ချမှတ်ခဲ့လေသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး ထိုလူမည်းယောက်ျားလေးသည် ထိုခေတ် ထိုခေတ်က မွှားတောလုံးလောကတွင် အကျော်ဒေးယူ နောက်တန်းလူ ဂျင်(မ) ဘရောင်း၏ ကစားဟန် ကစားကွက်၊ ပြေးဟန် ပြေးချက်တို့ကို အထူး အားကျမိသည့်အလျောက် ဂျင်(မ)ဘရောင်း ပွဲကစားမည့် အားကစားကွင်းများရှိရာနောက်သို့သာ တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း ဂျင်(မ)ဘရောင်းနှင့် လူချင်းတွေ့ရဖို့သာ ကြိုးစားလျက်ရှိသည်။ ဂျင်(မ)ဘရောင်းနှင့် လူချင်းတွေ့ရန်ဟူသော သူ၏ဦးတည်ချက် အကောင်အထည်ပေါ်လာစေရန် ကြိုးစားခဲ့ရသည့် နှစ်ကာလများစွာအတွင်း မရေမတွက်နိုင်သော အခက်အခဲပေါင်းများစွာကိုလည်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုလူငယ်သည် အများက ဝိုင်းပယ်ဆန့်ကျင်ထားသည့် အလွန်ကပ်စေးခဲ့သော၊ ဂျူးလူမျိုးများ သီးသန့်စုပေါင်းနေထိုင်ရာ ဆင်းရဲညက်

ပန်းပျိုးတစ်ရာစာပေ

ရပ်ကွက် (GHETTO)တစ်ခုတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် လူမည်းလေး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အစာရေစာကို ဘယ်တော့မှ ဝလင်အောင် မစားသောက်ခဲ့ရသဖြင့် အာဟာရချို့တဲ့မှုဒဏ်၏ ထိုးနှက်ချက်အဖြစ် (PICKETS)ခေါ် သူငယ်နာအရိုးပျော့ရောဂါကို ငယ်စဉ်ကပင် ခံစား ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ယင်းအရိုးပျော့ရောဂါကြောင့် မတ်မတ်မရပ်နိုင် သော သူ့ ခူးခေါက်ကွေးများကို သံမဏိချောင်းများဖြင့် ကျပ်စည်းကာ မတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် ဆရာဝန်များက ဖန်တီးပေးထားခဲ့သည်။

ဂျင်(မ)ဘရောင်း ဘောလုံးကစားမည့် အားကစားကွင်းများသို့ တကောက်ကောက်လိုက်သည်ဆိုသော်လည်း သူ့တွင် ကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရန် လက်မှတ်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံရှိရာသည်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် အားကစားသမားများ အဝတ်အစားလဲခန်း (Locker Room)နောက်ဘက်တွင် ပွဲပြီးသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် မပျင်း မရီ စောင့်ဆိုင်းနေရကာ ဂျင်(မ)ဘရောင်း အိမ်ပြန်ရန် အဝတ်အစား လဲခန်းမှတစ်ဆင့် ထွက်လာမည့် အပေါက်ဝသို့ ငေးမျှော်ကြည့်ရှုရ သည့် သူ့ဒုက္ခကလည်း သေးလှသည်မဟုတ်ပေ။

တစ်နေ့ ပွဲစဉ်ပြီး၍ အားကစားအကျော်အမော် ဂျင်(မ)ဘရောင်း ကွင်းထဲမှအထွက် ထိုသူငယ်သည် ဘရောင်း၏ အမှတ်တရလက်မှတ် ကို ယဉ်ကျေးစွာတောင်းခံရင်း အခွင့်သာခိုက် “မစ္စတာဘရောင်း ကျွန်တော်လေ ခင်ဗျားကို အားကျလွန်းလို့ ခင်ဗျားဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့် အခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားက စံချိန်တွေအားလုံးကို ချိုးပစ် တာပဲနော်။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ရဲ့ စံပြအားကစားသမားစစ်စစ်ပါပဲ” ဟု ပြောကြားလေသည်။ ထိုအခါ ဘရောင်းက အပြုံးဖြင့်တုံ့ပြန်ပြီး

ထွက်ခွာမည်အပြုတွင် လူငယ်က သူ့စကားပြီးဆုံးဟန်မတူသေးဘဲ ဘရောင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ရင်း “တစ်နေ့ကျရင်လေ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတင်ထားတဲ့စံချိန်တွေအားလုံးကို ချိုးပစ်မယ် သိလား”ဟု ဆက်လက်ပြောဆိုလေသည်။

ထိုအခါ ဂျင်(မ)ဘရောင်းလည်း အနည်းငယ် အထင်တကြီး ရှိသွားကာ ဒီကလေးနာမည်တော့ မှတ်ထားဦးမှဟု အတွေးရောက်ပြီး “သားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲကွဲ့”ဟု မေးမြန်းဖြစ်လေသည်။

“အိုရမ်သာ(လ)ဂျိမ်း(စ)ဆင်မဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်း တွေကတော့ အတိုကောက် အို-ဂျေလို့ပဲ ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်”ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုစာကျော်ကျော်တွင် အို-ဂျေဆိုသော ယင်းသူငယ် လေး၏နာမည်ကို ဘရောင်း မှတ်ရကျိုးနပ်သွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဘရောင်းတင်ခဲ့သောစံချိန်များအနက်မှ သုံးခုကိုသာ သူ့ခြေထောက် အနာတရဖြစ်သဖြင့် မချိုးဖြစ်ခဲ့သည်မှအပ ကျန်စံချိန်အားလုံးကို ချိုးပစ်နိုင်ခဲ့သော ကမ္ဘာကျော် လူမည်းအားကစားသမား အို-ဂျေ- ဆင်မဆန်၏ ခိုင်မာသောဦးတည်ချက်အပေါ် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် သတ္တိတို့ ပေါင်းစပ်ကာ အောင်မြင်မှုရရှိခဲ့ခြင်းသည် အတုယူဖွယ် ရာပင်။

လူသားတို့၏ ပြုမူဆောင်ရွက်ချက်များကို အကောင်အထည်ဖော် ရာ၌ ခိုင်မာသောဦးတည်ချက် ချမှတ်ခြင်းသည် စွမ်းအားအရှိဆုံး အင်အားတစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။

Make it come true
by Dan Clark

၄။ ကမ္ဘာမြေကိုလှုပ်စေသူ

ဆယ့်တစ်နှစ်သမီးလေး အင်ဂျလာသည် အာရုံကြောအားနည်းသည့်ရောဂါ ဖိစီးခံစားနေရသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် လုံးဝ လမ်းလျှောက်၍မရသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့သွားပါက ဖင်ဒရုတ်ဆွဲသွားရသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ဘာပစ္စည်းကိုကိုင်ကိုင် မမြဲဘဲ အမြဲတမ်းလွတ်ကျ၏။ အင်ဂျလာသည် လူကောင်းပကတိအတိုင်း လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်ဖို့ အလွန်မူရာခိုင်နှုန်းနည်းသူဖြစ်၏။ ဆရာဝန်ကြီးများကတော့ “အင်ဂျလာတစ်ယောက် ဘဝတစ်ခုလုံး ဘီးတပ်လက်တွန်းလှည်းပေါ်မှာပဲ ကုန်ဆုံးဆရတော့မှာပါ” ဟု ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ဟောကိန်းထုတ်ထားပါ၏။ ဤကဲ့သို့သော ဝေဒနာရှင်မျိုး မြောက်မြားစွာတို့ကို ကုသခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သော ဆရာဝန်ကြီးများက “အခုလိုဘဝမှ လမ်းလျှောက်ရန် အခွင့်အလမ်း ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်အလွန်မှ အခွင့်အလမ်းနည်းလှသည်” ဟု ဆိုပါ၏။

သို့သော်လည်း ဆယ့်တစ်နှစ်သမီးလေး အင်ဂျလာကတော့ သူတစ်ယောက်လုံး လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်မှာပါဟု ဆေးရုံသို့ သတင်းလာမေးသူအားလုံးကို သေချာပေါက် ပြောလျက်ရှိပါ၏။

ယိုးဒယားတစ်ရာစု

မိဘများကရော ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် မိတ်ဆွေများကပါ
 “အင်းလေ သူ ဒီလိုစိတ်လေးရှိနေတာ သူ့အတွက် ကောင်းပါတယ်။
 စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့။ ဘုရားသခင်က အင်ဂျလာကို လမ်းပြန်လျှောက်
 နိုင်အောင်သာ ဖန်ဆင်းပေးဖို့ ဆုတောင်းပေးရမှာပါပဲ” ဟု ဆိုကြ၏။
 အင်ဂျလာသည် သူ ဒီဘဝ ဘယ်တော့မှ လမ်းပြန်မလျှောက်နိုင်ဆို
 သောစကားကို ယုံလည်း မယုံကြည်၊ လက်လည်း လက်မခံ။
 “ကျွန်မ တစ်နေ့ လမ်းကို ပြန်လျှောက်နိုင်မှာပါ။ လမ်းလျှောက်ရဖို့
 ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်မ အကုန်လုပ်မှာပဲ” ဟု ဆို၏။

မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေသော်လည်း စိတ်အားထက်သန်နေသော
 အင်ဂျလာအတွက် ထိုကဲ့သို့သောရောဂါများကို အထူးကုသည့် ဆန်
 ဖရန်စစ္စကိုမြို့ပင်လယ်အော်ဒေသရှိလည်ထူထောင်ရေးဆေးရုံတစ်ခု
 သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ပိုမိုသစ်ဆန်းသော နည်းလမ်းများနှင့် ကုသရန်
 မိဘများက စီစဉ်ပေးခဲ့၏။ ထိုဆေးရုံတွင်က ယခုကဲ့သို့ အာရုံကြော
 မကောင်း၍ ကုသသောလူနာများအတွက် ကုထုံးကုနည်းကလည်း
 စုံ၏။ ကိရိယာပစ္စည်းများကလည်း စုံ၏။ လေ့ကျင့်ခန်းများကလည်း
 မျိုးစုံ၏။ စိတ်ဓာတ်အရလည်း ကုသပေး၏။

ထိုဆေးရုံမှ ရောဂါကုသသူ ဆရာဝန်များက “အင်ဂျလာ၊
 မင်းဟာ ငါ တစ်နေ့လုံး လမ်းလျှောက်နေတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ
 စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်ကြည့်နေရမယ်။ မင်းမျက်လုံးထဲမှာလည်း မင်း
 လမ်းလျှောက်နေတာကို ပုံဖော်ကြည့်ရမယ်။ လမ်းလျှောက်နေတယ်လို့
 အမြဲစိတ်ကူးနေရမယ်။ မင်းစိတ်ကူးသမျှတွေဟာ လမ်းလျှောက်တာ
 တွေချည်း ဖြစ်နေရမယ်။ နားလည်လား အင်ဂျလာ” ဟုဆိုတော့
 အင်ဂျလာလေးက “ဟုတ်ပါရှင်” ဟု အားရတက်ကြွစွာဖြင့် ပြော၏။

“ဒီကုထုံးနည်းကတော့ အင်ဂျလာဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်
 တလေးနေရင်း သူ့လမ်းလျှောက်နေတယ်လို့ စိတ်ကူးနေတဲ့အတွက်
 အနည်းဆုံး သူ့စိတ် သက်သာရမယ်။ ငါတော့ ဘယ်တော့မှ
 လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပါဘူးလို့ တွေးတာထက်စာရင် လမ်းလျှောက်
 နေရတယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ ကောင်းတာပေါ့။ အကောင်းမြင်
 စိတ်ဓာတ် ဝင်နေတာပေါ့” ဟု ဆရာဝန်များက ဆိုကြ၏။

ဆရာဝန်များက အင်ဂျလာကို စိတ်ဓာတ်အရ ကုသပေးသလို
 လေ့ကျင့်ခန်းအမျိုးမျိုးကိုလည်း ပစ္စည်းကိရိယာမျိုးစုံဖြင့် လေ့ကျင့်
 စေ၏။ အင်ဂျလာကလည်း ဇွဲရှိရှိနှင့် ကြိုးစား၍ လေ့ကျင့်၏။
 သူ့စိတ်ကူး သူ့အတွေးတွေ သူ့အိပ်မက်တွေကလည်း ငါလှုပ်ရှားနေ
 ဘယ်၊ လုပ်နေတယ်၊ လမ်းလျှောက်နေပြီဟု အမြဲ ကြံစည်စိတ်ကူး
 တာ “ပါးစပ်ကလည်း ကျွန်မ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်ရင်တော့ ကျွန်မ
 သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘယ်သွားမယ်၊ ဒစ်စနီလင်းကိုတော့ တွန်းလှည်းနဲ့
 ဓမ္မဟုတ်ဘဲ ရေခဲမုန့်ကတော့ကြီးကိုငိုပြီး ကျွန်မ လျှောက်လည်ပစ်မှာ”
 ဟု ဆိုပါ၏။

အင်ဂျလာသည် လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့ကိုသာ အမြဲစိတ်ကူး၏။
 လမ်းလျှောက်နိုင်ပါက သူ့ဘာလုပ်မည်ဆိုသော အစီအစဉ်များကို
 ဆွဲ၏။ သူ့အစီအစဉ်များကို ဆရာဝန်ကြီးများ၊ သူနာပြုဆရာမနှင့်
 မိဘများကို ပြောပြ၏။ လေ့ကျင့်ခန်းများကိုလည်း ဆက်တိုက်လုပ်
 သည်။ အိပ်ပျော်နေစဉ်ကာလ၌လည်း လမ်းလျှောက်နေသည့် အိပ်မက်
 များကို မက်ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်နေရင်းမှလည်း မိမိ
 ခြေထောက်ကို မိမိလှုပ်ကာ လာသမျှဧည့်သည်များကိုလည်း မိမိ
 လမ်းလျှောက်နိုင်မည့်အကြောင်းကိုသာ ပြော၏။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ အင်ဂျလာသည် လမ်းလျှောက်ရူးမလေး ဖြစ်လာပါ၏။

အင်ဂျလာသည် တစ်နေ့တွင်တော့ သူ့ခြေထောက်ကို ရှိသမျှ အင်အားနှင့် လှုပ်ကြည့်၏။ အလွန်တရာလေးလံသည့် ကျောက်တုံးကြီးကို မရသလို အင်မတန်မှပင်ပန်း၏။ အင်ဂျလာက ဇွဲမလျှော့ ကြိုးစားလှုပ်၏။ အင်ဂျလာ၏ခြေထောက်က ခဲဆွဲထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်၏။ သူက ထပ်၍ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ခြေထောက်က မည်သို့မျှ ရွေ့မည့်အရိပ်အရောင်ကို မပြ။ သူသည် ထပ်၍ကြိုးစားသည်။ ဤမျှလောက်ဖြင့်ကား အင်ဂျလာက ဇွဲလျှော့မည်ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး။ ထပ်ကြိုးစား၏။ မိမိခြေထောက်တို့က သံတုံးသံခဲကြီး များပမာ ဖြစ်နေ၏။ အင်ဂျလာက မိမိခြေထောက်ကို သံခဲကြီးများ ဖြစ်နေလားဟုပင် ထင်၏။ သံတုံးကြီးဖြစ်နေဦးတော့ အဲဒီသံတုံးကြီး ကိုပဲ ရွေ့အောင်လှုပ်မယ်ဟုဆိုကာ ကြိုးစားနေချိန်တွင် အင်ဂျလာ သည် သူ့ခုတင်လေး လှုပ်သလို ခံစားလိုက်ရမိ၏။ တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားမှုအင်အားသည် ပြင်းလာသလိုရှိသည်။ ပို၍လှုပ်လာ၍ ခုတင် လေးသည် သိမ်သိမ်ခါအောင်လှုပ်လျက်ရှိပါ၏။ ခုတင်ပေါ်က သူ့ ခြေထောက်သာမက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးပါ သိမ်သိမ်ခါအောင် လှုပ်ရမ်း နေသကဲ့သို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်လှုပ်ရှားသွားသည်ကို အင်ဂျလာ ခံစား လိုက်ရပါ၏။

မှန်ပါ၏။ အင်ဂျလာသာမက ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး အော်ကြဟစ်ကြ ပြေးကြလွှားကြနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြိုကျသံ၊ မှန်ကွဲသံများနှင့် ဆူညံသွား ပါတော့၏။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကြီး ပျက်သကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့

ပါ၏။ တကယ်တော့ ထိုနေ့က ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့တွင် ငလျင်ကြီး လှုပ်ခဲ့သည်။ လူအများအပြား သေကြေ၍ အပျက်အစီးများလည်း အလွန်မှ များခဲ့ပါ၏။

သို့သော် ငလျင်ကြီး စတင်လှုပ်သည့်အချိန်တွင် အင်ဂျလာက လည်း မိမိ၏ခြေထောက်ကို လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားနေချိန်ဖြစ်ပြီး တအားဆွဲယမ်းလှုပ်ခါစွာဖြစ်ပေါ်လာသော ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် အင်ဂျလာ သည် လန့်ဖျပ်သွားပြီး လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားနေသော ခြေထောက်များ သည် လှုပ်ရှားသွားရုံသာမက တကယ်ပဲ ခုတင်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းကာ လမ်းလျှောက်ဖြစ်သွားပါ၏။ နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် အင်ဂျလာ သည် သူ့ကျောင်းကို ဘီးတပ်တွန်းလှည်းမပါဘဲ သူ့ဟာသူ သူ့ ခြေထောက်နှင့် လျှောက်သွားနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများက “အင်ဂျလာ မင်း နောက် တစ်ခါ ဒီရောဂါမျိုး မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ မင်းရဲ့စိတ်က ပြင်းထန်လွန်းတော့ မင်းရဲ့ခြေထောက်သာမက ဘူး တစ်ကိုယ်လုံးလည်းလှုပ်၊ မင်းလူနာခုတင်လည်းလှုပ်၊ ဆေးရုံကြီး လည်းလှုပ်၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတစ်မြို့လုံးပါ လှုပ်ရှားပြီး ဒီကမ္ဘာမြေကြီး ပါ လှုပ်ရှားသွားရလို့ပါပဲ။ နောက်တစ်ခါ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့ကြီးပါ တုန်ခါသွားအောင်မကြိုးစားပါနဲ့တော့ အင်ဂျလာရယ် တို့ တောင်းပန် ခါတယ်”ဟု ဆိုကြ၏။

အင်ဂျလာသည် သူ့မွေးရပ်မြေ အုတ်ကလန်သို့ ရောက်တော့ ထည်း အုတ်ကလန်မှလူများက ‘အင်ဂျလာ မင်း ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့

ကိုပါ လှုပ်သွားအောင် ကြိုးစားခဲ့သလို တို့အုတ်ကလန်မြို့လေးကို
တော့ မလှုပ်လိုက်ပါနဲ့ အင်ဂျလာ”ဟု အင်ဂျလာအား ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြု ပြောဆိုကြပါသည်။

Did the earth move for you?

by Hanoch McCarty

၅။ ဒီကလေးကို သတိရပါ

နဝမတန်းကျောင်းသားလေးတစ်ဦးသည် ယခုနှစ် ကျောင်းပြဇာတ်
တွင် တစ်နေရာရာမှ ပါဝင်ခွင့်ရအောင် အကြိတ်အနယ် ကြိုးစားခဲ့ပါ
၏။ မိခင်ဖြစ်သူသည် သားဖြစ်သူ မည်မျှ ကျောင်းပြဇာတ်တွင်
ပါဝင်လိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်ကို သိရှိပါ၏။

“အမေရေ...သားက တစ်သက်လုံး ဒီကျောင်းမှာနေခဲ့တာ နောက်
တစ်ခါဆို ဆယ်တန်းဆိုတော့ စာတွေကလည်း များလာတော့ ဒီ
ပြဇာတ်ထဲ ဝင်ပါဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ဒီနှစ်ကတော့ စာမေးပွဲက
လည်း ကျောင်းစစ်၊ ဒီနှစ်တော့ ကျောင်းကပွဲမှာ မပါ၊ ပါအောင်ကို
ကြိုးစားရမှာပဲ အမေရဲ့”ဟုပြော၏။

ထိုနေ့က ကျောင်းကပွဲပြဇာတ်တွင် ပါဝင်ခွင့်ရသူများ၏ အမည်
စာရင်းကို ကြေညာသောနေ့ဖြစ်၏။ အမေသည် ပြင်းပြနေသော
သား၏ဆန္ဒကြောင့် အရွေးမခံရပါကဟူသော ပူပန်မှုက အိမ်မှထွက်
သောခင်ကပင် ရှိနေ၏။

အမေက ကျောင်းထိပ်မှ စောင့်နေ၏။

ကျောင်းလွတ်လိုက်သည်နှင့် သားသည် အများနှင့်အတူ ရောပါလာပြီး အမေ့ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် အမေ့ထံသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့ပါ၏။ သူ၏မျက်လုံးများတွင် ဂုဏ်ယူမှု၊ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွမှုတို့ဖြင့် တောက်ပနေသည်။ ထို့နောက် သူက အမေ့ကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး “အမေ...ကျွန်တော် ဘယ်အခန်းက ပါရမယ်လို့ ထင်လဲ။ သား ကျောင်းပြဇာတ်မှာ အရွေးခံရတယ် အမေရဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ အမေက...

“ဘယ်နေရာကလဲ သား” ဟု တက်ကြွစွာမေးပါ၏။

“ဟို...လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးတဲ့နေရာမှာလေ”

သင်သည် ဘဝခရီးတစ်လျှောက် စိတ်ပျက်စရာနှင့် ကြုံရတိုင်း ထိုကလေးကို သတိရစေလိုပါ၏။

Roles and how we play them
by Marie Curling

၆။ ရေလွှာလျှောစီးသမား

နှလုံးသား၏ သဘောသဘာဝက ဆန်းကြယ်သည်။

နှူးညှံသိမ်မွေ့သောနှလုံးသားများဟာ မေတ္တာကို မွေးဖွားပေးသကဲ့သို့ ထက်သန်ခိုင်မာသော နှလုံးသားများကလည်း အောင်မြင်မှုများကို သီးပွင့်ပေးစမြဲဖြစ်၏။

စိတ်ဓာတ်ထက်သန်သည့် နှလုံးသားတို့သည် မိမိတို့ မြတ်နိုးရယူလိုသည့်အရာများကို သိမ်းပိုက်ရယူကြစမြဲဖြစ်၏။

တကယ်တော့ အဲဒီကိစ္စက အမှန်တရားပါ။

ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်အစမ်းသပ်ခံခဲ့ဖူးတဲ့ ကိစ္စလို့ ကျွန်မ ပြောပါရစေရှင်။

ကျွန်မသား ဒင်နီယယ်ပေါ့။

ရေလွှာလျှောစီးတဲ့ အားကစားကို သူက ဆယ်သုံးနှစ်အရွယ်ထဲက မက်မက်မောမော စွဲစွဲလမ်းလမ်းရှိခဲ့တာပါလား။ ကျောင်းမတက်မီ အချိန်လေးမှာရော ကျောင်းပြီးချိန်မှာပါ သူ့ဝတ်စုံက စိုရွှဲနေတာ နှုတ်တိုင်း ညနေတိုင်း သုံးပေကနေ ခြောက်ပေလောက်အထိရှိတဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ စိန်ခေါ်မှုကို သူ လှိုင်းစီးလမ်းကြောင်း အလွန်ကနေ စောင့်နေတတ်တာ။

တစ်နေ့တော့ ဒင်နီယယ်ဟာ ရေလွှာလျှောစီးတဲ့ အားကစား အပေါ် သူ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ အစမ်းသပ်ခံခဲ့ရတော့ တာပါပဲ။ ကြမ္မာငင်တဲ့ ညနေတစ်ခုပေါ့ရှင်။

ခင်ဗျားသား ဒင်နီယယ် မတော်တဆထိခိုက်ခံရတယ်လို့ ကမ်းခြေ ကယ်ဆယ်ရေးအစောင့်က ခင်ပွန်းကို သတင်းပို့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ကျွန်မခင်ပွန်းက ဘယ်လောက်ဆိုးလဲလို့မေးတော့ ကယ်ဆယ်ရေး အစောင့်ကလည်း “ဆိုးတယ်။ သူ ရေပေါ် ပေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ လှိုင်းစီး ဖော့ပြားအချွန်က သူ့မျက်လုံးဆီ ဦးတည်သွားတာပဲ” လို့ပြောကြောင်း ကျွန်မခင်ပွန်းက ကျွန်မဆီကို လှမ်းပြန်ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူက သူ ချက်ချင်းလိုက်သွားပြီး ဒင်နီယယ်ကို အရေးပေါ် လူနာဌာနကို အမြန်ပို့လိုက်ရတယ်ဆိုပါတော့။ ချက်ချင်း အသားအစား ထိုးကုသမှုကို ဆရာဝန်များက ပြုလုပ်ရာ မျက်လုံးထောင့်ကနေ နှာရိုးအထိ ၂၆ ချက် ချုပ်လိုက်ရတယ်။ ဒင်နီယယ်ရဲ့မျက်လုံးကို ချုပ်နေစဉ်မှာတော့ ကျွန်မက ဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာ “စိတ်နှလုံးဇော ထက်သန်တဲ့လူတွေဟာ သူတို့မြတ်နိုးတဲ့အရာကို ထွေးပိုက်ထားလေ့ ရှိပြီး ဘယ်တော့မှလည်း မစွန့်လွှတ်ကြဘူး” ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဟောပြောပြီး အပြန်ခရီး လေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်ရောက်နေတဲ့အချိန် ပါပဲ။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းဟာ ဒင်နီယယ်မျက်နှာကို ချုပ်ပြီးတာနဲ့ ဒင်နီယယ် ကို တစ်ခါတည်းခေါ်ပြီး လေဆိပ်က ကျွန်မကို တန်းကြိုပါတယ်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပဲ “ဒင်နီယယ်တစ်ယောက် မတော်တဆ ထိခိုက်မိလို့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆေးခန်းပြပြီးပါပြီ။ ကောင်းသွားမှာပါ။ အခု ကားပေါ်မှာ ပါတယ်” လို့ ဆိုပါတယ်။ ဘယ်လိုမတော်တဆ

ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်မှာ ဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်မှာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး မေးခွန်းတွေကို အမေတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျွန်မ တသိကြီး မေးရတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မခင်ပွန်းကလည်း သားအပေါ်မှာ သိပ်စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောပေမယ့် ၂၆ ချက်ချုပ်ရတယ်လို့ ပြောရော ကျွန်မလည်း ကားပေါ်က သားဆီ ခြေသွားတာ ဖိနပ်ဒေါက်လည်းကျိုး၊ ကျွန်မလည်း မောက်ရက်လဲပြီး ၆၂ ချက်လောက် အချုပ်မခံရတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ကျွန်မခင်ပွန်း က ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်မလည်း အပြေးအလွှားသွားပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မသားလေး မျက်လုံးတစ်ဖက်မှာ ပတ်တီး တွေ ဖုံးလို့။ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကယ်ဆယ်ရေးအစောင့် ဖုန်းဆက်ချိန် နှာ ကျွန်မ မရှိတဲ့အကြောင်း၊ သားဒီလိုဖြစ်တာ အမေဘယ်လောက် စိတ်ထိခိုက်ရတဲ့အကြောင်း ပြောရင်း မျက်ရည်စလေ တွေ ကျလာ တော့ ဒင်နီယယ်က “ရပါတယ်အမေရယ်...စိတ်မပူပါနဲ့။ အမေ ရေလွှာလျှောစီးတတ်ရင် ဒါလောက်ပူမှာမဟုတ်ဘူး” လို့ ပြောတော့ ကျွန်မက “ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဒင်နီယယ်ရယ်” လို့ အမေ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြန်မေးလိုက်ရပါတယ်။

“ကျွန်တော် ကောင်းသွားမှာပါ အမေရဲ့။ ရှစ်ရက်ကြာရင် ကျွန်တော် ရေထဲပြန်ဆင်းလို့ရပြီလို့လည်း ဆရာဝန်က ပြောလိုက် တယ်” လို့ သားက ပြန်ဖြေတယ်ရှင်။

“ဘုရား...ဘုရား...မင်းက အခုလို မတော်တဆဖြစ်တာတောင် အရေးပေါ်ဌာနက ပြန်လာလို့မှ အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူး။ ရေထဲ ဆင်းဖို့ စိတ်ကူးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ငါ့သားရယ် မင်း စိတ်မှ

ကောင်းရဲ့လား။ မင်းကို ငါ အသက် ၃၅ နှစ်အထိ ရေထဲဆင်းခွင့် မပြုတော့ဘူး” လို့ ကျွန်မက ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ပြောခဲ့မိပါတယ်။
နောက်ပြီးတော့လည်း “ဘုရားသခင်...ကျွန်မသားလေး ရေလွှာလျှော့ စီးခြင်းအလုပ်ကို လုံးဝ မေ့ပျောက်သွားအောင် စောင်မ၊တော်မူပါ” လို့ ဆုအကြိမ်ကြိမ် တောင်းရပါတယ်။

ကျွန်မ ဆုတောင်းမပြည့်ပါဘူး။ ဆရာဝန်ပြောတဲ့ ရှစ်ရက်မြောက် တဲ့နေ့ကစပြီး ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ဆက်တိုက် သူက ရေထဲဆင်းချင်ပါ တယ်လို့ တောင်းဆိုတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ မသွားရဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ အကြိမ်တစ်ရာမြောက် ယတိပြတ်ပြောတဲ့အချိန်မှာတော့ “အမေ ကျွန်တော့်ကို သင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဟောပြောပွဲတွေမှာ လည်း အမေဟောခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့အရာကို ဘယ်တော့မှမစွန့်နဲ့၊ နောက်ဆုံးတော့ ရစမြဲပါပဲဆို အမေရဲ့” လို့ ပြောလာပါတယ်။

ဒီနောက်တော့ သူက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လင်စတန်ဟုရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်မကို လာပေးပါတယ်။

အမေမှသားသို့

ကောင်းပြီသား
အမေ ပြောမယ်
ဘဝဆိုတာ ချောမွေ့ကြည်လင်နေတဲ့ ကျောက်သလင်း
လှေကားထစ် မဟုတ်ဘူး
သံမှိုတွေရှိတယ်

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

ဆူးငြောင့် အဖုအထစ်တွေလည်းရှိတယ်
ပျဉ်ချပ်တွေကလည်း ဆွေးမြည့်ယိုယွင်းနေတယ်
ကော်ဇောမရှိတဲ့ ကြမ်းပေါ်ကနေရာတွေလို
ပြောင်သလင်းခါလည်းဖြစ်နေတယ်
ဒါပေမယ့်

တစ်ချိန်လုံးတော့ တက်နေရတာပဲ
လှေကားထိပ်ကို ရောက်သွားတဲ့အခါ
ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ အမှောင်ထဲသွားရတဲ့အခါ
မီးရောင်ရယ်လို့ ဘာမှမရှိတော့တဲ့အခါ
အဲဒါတွေကြောင့်များ

ငါ့သား ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်နဲ့
လှေကားထစ်ပေါ်မှာလည်း ရပ်မနေလေနဲ့
ပင်ပန်းလှချေရဲ့ဆိုပြီး လိမ့်လည်းမကျစေနဲ့၊
ဆက်သွားနေ သား
ဆက်တက်နေ သား

ဘဝဆိုတာ ချောမွေ့နေတဲ့ကျောက်သလင်း လှေကားထစ်တွေ မဟုတ်ဘူး

ဒီကဗျာကိုဖတ်ပြီး ကျွန်မလည်း မပြောတော့ပါဘူး။ ပြောလို့ လည်း ရတော့မှာမဟုတ်တာကို။ အဲ...တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့။ ကျွန်မ သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ်တားတုန်းက ရေလွှာလျှော့စီးခြင်းကို ခုံမင် နှိပ်သက်နေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်။ ခုတော့ သူက တာဝန်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကမ္ဘာ့ရေလွှာလျှော့စီး ထိပ်သီးကြေးစား ၂၅ ယောက်ထဲမှာ ကျွန်မသား ဒင်နီယယ် ပါဝင်နေတယ်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာပေ

အင်းလေ စိတ်နှလုံးရဲ့ သဘောသဘာဝဟာ ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ နှလုံးသားစိတ်ဓာတ်ဆိုတာ ထက်ထက်မြက်မြက်သဘောလည်း ရှိတယ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့နှလုံးသားများဟာ မေတ္တာတရားကို မွေးဖွားပေးသလို ထက်သန်ခိုင်မာတဲ့ နှလုံးသားဟာလည်း သတ္တိကို မွေးဖွားပေးတယ်။ အဲဒီသတ္တိဟာ အောင်မြင်မှုအသီးအပွင့်တွေကို တရစပ် သီးပွင့် ပေးတာ အမှန်ပါပဲ။

စိတ်ဇောထက်သန်တဲ့ နှလုံးသားတွေဟာ မိမိတို့ မြတ်နိုးရယူလိုတဲ့အရာများကို သိမ်းပိုက်ရယူစမြဲဆိုတဲ့ အဆိုက ကျွန်မဥယျာဉ်ထဲမှ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးပြီး အသီးအပွင့်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရပါပြီ။

အဲဒီအသီးအပွင့်ကတော့ ငယ်စဉ်က မျက်လုံးစွန်က နာရီးအထိ ၂၆ ချက် အချုပ်ခံရတဲ့ ဒင်နီယယ်ဟာ အခုတော့ ကမ္ဘာ့ရောသလျှောစီး ပြိုင်ပွဲ တွေမှာ ရှေ့တန်းက ရေပန်းစားနေတဲ့ အထင်ကရ ကြေးစားရေလွှာလျှောစီး သမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။

Lesson from a son
by Danielle Kennedy

၇။ ကျွန်ုပ်တို့ ဗန်တီးသလိုဖြစ်တဲ့အရာဟာ ဘဝ

တကယ်တော့ လူ့ဘဝကြီးကို ခရီးရှည်ကြီးတစ်ခုလို တင်စားရမယ် ထင်ပါတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့က အဲဒီခရီးရှည်ကြီးကို ရထားကြီးတစ်စင်းနဲ့ စတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြတာဆိုပါစို့ဗျာ။

ကဲ...ရန်ကုန်-မြစ်ကြီးနားခရီးကို ရထားကြီးနဲ့ပဲ ထွက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုပါစို့။

ရထားနဲ့ခရီးထွက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ရထားပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေဟာ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲနေတာပဲလေ။

ကွမ်းခြံဘူတာကြီးက ရထား စတင်ပြန်လည် ဆိုပါစို့ဗျာ။ ထွက်ထွက်ချင်းတော့ လမ်းဘေးက ရန်ကုန်မြို့ပြ မြင်ကွင်းတွေကို ဖြတ်ရမယ်။ ငမိုးရိပ်တံတား ရွာသာကြီးက ရွာတစ်ဝိုင်း၊ မြို့တစ်ဝိုင်း မြင်ကွင်းတွေကို ဖြတ်ပြီး ပဲခူးမရောက်ခင် လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်ရမယ်။ နောက်ပြီး အမှတ် ၂ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ကျုပ်တို့လိုပဲ ခရီးသွားနေတဲ့ကားတွေကို တွေ့ရမယ်။ ရထားလမ်းဘေးက ကလေးတွေ လက်ပြပြီး နှုတ်ဆက်တာတွေလည်း ကြုံရမယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထုံးဖြူဖြူနဲ့ စေတီတွေနဲ့ စိမ်းနေတဲ့ လယ်ကွင်း ပြင်ကြီးတွေကိုလည်း တွေ့ရမယ်။ ပဲခူး၊ ညောင်လေးပင်၊ ဖြူး၊ ဇေယျဝတီ၊ တောင်ငူ၊ ပျဉ်းမနား၊ သာစည်၊ ကျောက်ဆည်၊ မန္တလေး၊ ရွှေဘို စတဲ့ ဘူတာတွေကိုလည်း ဖြတ်ရမယ်။

အောက်ပြည်အောက်ရွာကို ဖြတ်တုန်းက ကျွဲအုပ် နွားအုပ်တွေ တွေ့ရသလို အလယ်ပိုင်းကိုဖြတ်တော့ သိုးအုပ် ဆိတ်အုပ်တွေ တွေ့ရပြီး မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းရောက်တဲ့အခါ ၄က်အုပ်၊ ဗျိုင်းအုပ်တွေ လည်း တွေ့ရမယ်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာက စိုစိမ်းနေတဲ့ မြင်ကွင်း၊ အလယ်ပိုင်းကျတော့ ပြန့်ပြူးတဲ့လွင်ပြင်မှာ ခြောက်ခြောက် သွေ့သွေ့ဖြစ်နေတဲ့မြေပြင်ကို မြင်ရပြီး ရွှေဘိုလွင်ပြင်ကို ကျော်တာနဲ့ တောအုပ်တောင်တန်းတွေကို ဖြတ်ကြရတာပေါ့။

အောက်အရပ်မှာ စပါးစိုက်ခင်းတွေ တွေ့ရသလို အလယ်ပိုင်းကျ တော့ ပြောင်း၊ နှမ်း၊ ဝါစိုက်ခင်းတွေကို မြင်ရပြီး အထက်ရောက် လေ လျှိုမြောင်တောင်ကြားများနဲ့ အိမ်ခြေစု မများလှတဲ့ ရွာလေးတွေ လည်း တွေ့ရမယ်။ မီးရထားရပ်တဲ့ဘူတာတွေမှာ “ရေ-ရမယ် ရေ ရမယ်၊ ရေအလှူပါ၊ ရေဒါနပါ”လို့ အော်နေတဲ့ ကလေးတွေ၊ ဈေးပန်း ကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး တစာစာအော်နေတဲ့ ဈေးသည်တွေ ဒေသ ထွက်ကုန်သီးနှံစုံကို လာရောင်းသူတွေ ရထားပေါ်တက်ပြီး ဗယာ ကြော်၊ စာလေးကြော်၊ ဆီထမင်း လာရောင်းတဲ့သူတွေနဲ့အတူ ရေခဲစိမ့် ဘီယာအေးအေးလေး ရမယ်လို့ တကြော်ကြော်အော်ရောင်းနေတဲ့ ဈေးသည်မျိုးစုံကိုလည်း တွေ့ရပါမယ်။

မန္တလေးမြို့ကြီးကို ဖြတ်သွားတဲ့အခါ ရထားပြောင်းရတဲ့အခါမှာ တော့ မြင့်မားတဲ့ တိုက်တာအဆောက်အအုံတွေနဲ့ မြို့ပြမြင်ကွင်းကို

လည်း တွေ့ကြရမှာပါပဲ။ လမ်းမှာတွေ့ရတဲ့မြင်ကွင်းတွေ ကျွန်တော် တို့ဖြတ်သန်းလာတဲ့ ခရီးစဉ်မှာ ဘဝမျိုးစုံ၊ ဝေဒနာမျိုးစုံ၊ စိတ်ဝင်စား စရာအစုံစုံကို တွေ့ရပေမယ့် “ကျွန်တော်တို့ တကယ်တမ်း ခရီးသွား တွေ စိတ်ဝင်စားနေတာကတော့ ခရီးလမ်းဆုံး နောက်ဆုံးရပ်မယ့် ဘူတာပါပဲ။ ဒီခရီးရှည်ကြီးမှာ ကိုယ့်ရှေ့မှာတင် ရထားပေါ်က ဆင်းတဲ့လူ ဆင်း၊ တက်တဲ့လူတက်။ တကယ်တော့ ဒီအဆင်းအတက်လူတွေ ကိုတောင် အသည်းအသန် စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူး။ ရထားစီးခရီးသည် တိုင်းဟာ နောက်ဆုံး ကိုယ်ဆင်းမယ့်ဘူတာဆီကိုပဲ စိတ်စောနေကြ တယ်လေ။

အဲဒီကိုရောက်ရင် ငါ့ရည်မှန်းချက် ငါထင်တဲ့အတိုင်း ပြည့်ဝပါ့ မလား၊ ငါလုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရပါ့မလား။ ငါ့ခရီးပြီးဆုံးရင် တစ်စစီ ကြံနေတဲ့ အပိုင်းအစလေးတွေကို လှလှပပ ရုပ်လုံးပေါ်လာအောင် ဆက်လို့မှရပါ့မလား ဆိုတဲ့အတွေးတွေနဲ့ နောက်ဆုံးဘူတာအရောက် စောင့်ရင်း စောင့်ရင်း ဂနာမငြိမ်ဘဲ လိုက်ပါလာကြတာက ကျွန်တော်တို့ ခရီးသွားတွေ မဟုတ်ပါလား။

ရထားစီးလာရင်း အဖေဆုံးခဲ့စဉ်က၊ သားအထွေးဆုံး ပိုလီယိုဖြစ် တုန်းက၊ အကြွေးတွေ မီးပိုင်းသလို အပိုင်းခံရတုန်းက၊ ရုံးမှာ ခံရုံးဖွဲ့ပြီး အစစ်ခံရတုန်းက၊ ထိပေါက်ပြီး ထိလက်မှတ်ပျောက်ခဲ့တုန်းက၊ အဆင် သင့်မဖြစ်ခင် အငြိမ်းစားသက်ပြည့်ပင်စင်ယူခဲ့ရတုန်းက၊ ဇနီးဖြစ်သူ နုလုံးရောဂါရပြီး ဆေးရုံတင်ခဲ့ရစဉ်က စသည်ဖြင့် မိမိဘဝ မှတ်တိုင် တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စဉ်းစားရင်း နောက်ဆုံးဘူတာ ရောက်ခဲလှ ချည်လား...အခု ဘယ်နေရာများ ရောက်ပြီလဲလို့ ခေါင်းပြူးကြည့်ရ တာလည်း အခါခါ မဟုတ်ပါလားဗျာ။

တကယ်တော့ ဘဝဆိုတာ ခရီးရှည်တစ်ခုလို့ တွက်ဆရင် ခင်ဗျား
တို့ ကျွန်တော်တို့ လူသားအားလုံးဟာ ဘဝခရီးသည်တွေပေါ့ဗျာ။

ဘဝခရီးသည်အနေနဲ့ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်လို့ ရည်မှန်းထားတဲ့
ပန်းတိုင်မရောက်မချင်း ခရီးနှင့်ရာမှာ ပစ္စုပ္ပန်ဟာ သင်ခရီးသွားရဲ့
လက်ထဲမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိတဲ့ အပိုင်ဆုံးအရာဖြစ်တယ်။

ရထားမထွက်ခင်က အတိတ်က နောင်တတရားတွေနဲ့ ရထား
လမ်းဆုံးရောက်ပြီးမှ မနက်ဖြန် အနာဂတ်ကာလအတွက် စိတ်ကူးတွေ
ဟာ သင်ခရီးသွားအတွက် ဘာများ အသုံးကျပါသလဲခင်ဗျာ။

အတိတ်ရဲ့ လက္ခဏာက နောင်တ။

အနာဂတ်ရဲ့ ဝိသေသက ပူပန်ခြင်းသောကနဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်း။

နောင်တနဲ့ သောကကို ဖယ်ရှားပြီး သင့်လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်
ကို အပျော်ဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးရမယ် အသင်လူသား အိုခရီးသွား။

အခု ခရီးသွားခဲ့ရာမှာ ဘယ်လောက်များ ခရီးပေါက်ပြီလဲလို့
မိုင်တိုင်တွေကို ခေါင်းပြုကြည့်ပြီး ရေတွက်စရာလည်း မလိုဘူး။
ခရီးလမ်းမှာ အကျဉ်းအကျပ်ကြုံလို့လည်း ခရီးကို ရပ်လို့ နားလို့။
နားပြီး ညည်းတွားနေစရာ မလိုဘူး။

တောင်များကို ပိုတက်ပြပါ

မြစ်များကို ဖြတ်ကူးပြပါ

ကန္တာရကို ရင်ဆိုင်ပါ

ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါ

ထမင်းမြိန်မြိန်စားပါ။

နေဝင် ဆည်းဆာအလှကို ပိုမိုခံစားပါ

ပန်းပျိုးတစ်ရာစာပေ

ကြည့်ရင်းရှုရင်း ကြည်နူးမှုကိုခံယူပါ

များများရယ်မော

တတ်နိုင်သမျှ မငိုကြွေးနဲ့

မညည်းညူနဲ့လေ အသင်လူသား။

ဘဝဆိုတာက ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ ပုံဖော်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်တဲ့
အရာ။ ပန်းပုဆရာဟာ သူလိုတဲ့ ပုံတူထုသလို၊ ပန်းချီဆရာဟာ
သူဆွဲလိုတဲ့အရာ ဆွဲတဲ့အတိုင်းဖြစ်သလို စာရေးဆရာဟာ သူရေးလိုတဲ့
အကြောင်းအရာ ရေးသလို ဘဝဆိုတာလည်း ကိုယ်ဖန်တီးသလို ဖြစ်တဲ့
အရာပဲ။

ဘဝဆိုတာ ကျုပ်တို့ ပုံဖော်သလို ပေါ်တဲ့အရာ ကျုပ်တို့ဟာ
ဘဝပန်းချီဆရာ ဘဝကို ဖန်တီးသူ ဆရာပဲ။

ဘဝက ကျုပ်တို့ဖန်တီးသလို ဖြစ်ရတဲ့အရာ

ကဲ...ပျော်ပျော်နေကြပါ။ ညည်းညူမနေပါနဲ့။ ဇော...သင့်ရဲ့
နောက်ဆုံးဘူတာကို သင်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ထိုထက်မြင့်မားတဲ့ အခြားဘူတာ
တစ်ခုကိုတောင် သင် သွားနေပြီလေ။

မိုင်တိုင်တွေကို ခေါင်းပြုကြည့်မနေနဲ့။

တောင်များတွေ့ရင် ပိုတက်ပါ

မြစ်များကို ဖြတ်ကူးပါ

ကန္တာရကို ရင်ဆိုင်ပါ

ထမင်းမြိန်မြိန်စားပါ

ကျန်းမာရေးကိုတော့ ဂရုစိုက်

နေဝင်ဆည်းဆာအလှကို ပိုမိုခံစားပါ။

ပန်းပျိုးတစ်ရာစာပေ

များများရယ်မောပါ။

တတ်နိုင်သမျှ မငိုကြွေးနဲ့

မညည်းညူနဲ့လေ အသင်လူသား။

ဘဝဆိုတာ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ ပုံဖော်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်တဲ့အရာ၊

ဘဝဆိုတာ ကျုပ်တို့နှလုံးသားက ဖန်တီးတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတဲ့

ပစ္စည်း။

အို...ခရီးသွား အသင်ခရီးသွား ပစ္စုပ္ပန်ကို မိမိရရဆပ်ကိုင်၍
ဘဝခရီးကိုသွားပါ။ ခရီးလမ်း ဘူတာများစွာကို သင် ဖြတ်ကျော်နိုင်ပါ
မည်။ သင်ခရီးသွားနေတဲ့ ခရီးပန်းတိုင်ကိုလည်း မုချရောက်မည်
ကျိန်းသေပါသည်။

The Station

by Robert J. Hastings

၈။ စင်စင်ထောင်ကြီးထဲက

မိန်းမသားတစ်ဦး၏ နှလုံးသားသတ္တိ

၁၉၂၁ ခုနှစ်က စင်စင်အကျဉ်းထောင်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည်
လွစ္စလော(စ)ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုရရင်တော့
လွစ္စလော(စ)ဟာ စင်စင်အကျဉ်းထောင်ရဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးပေါ့ရှင်။
အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါက စင်စင်အကျဉ်းထောင်ဆိုတာက နာမည်
အကြီးဆုံး၊ အဆူပူဆုံး၊ ဆန္ဒအပြဆုံး၊ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်
ကြ၊ ထမင်းစားရင်း ပန်းကန်နဲ့ခုတ်ကြ၊ သတ်ကြပုတ်ကြနဲ့ ပြဿနာ
အမျိုးစုံ အမြဲရှိနေတဲ့ အကျဉ်းထောင်ဟာ စင်စင်အကျဉ်းထောင်ပါပဲ။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိပါဘူး။ တော်ရုံတန်ရုံ မိုက်တဲ့ ရိုင်းတဲ့
လူထောင် အဲဒီခေတ်က စင်စင်အကျဉ်းထောင်ထဲရောက်ရင် လူမိုက်
ကြီး၊ လူရိုင်းကြီးဘဝ လုံးလုံးကြီးရောက်သွားပါရော။

ဒါပေမယ့် ထောင်ပိုင်ကြီး လွစ္စလော(စ)ဟာ စင်စင်အကျဉ်း
ထောင်ကြီးကို အနှစ် ၂၀ ကြာ အုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီး လွစ္စလော(စ)ဟာ စင်စင်
အကျဉ်းထောင်ထဲက အကျဉ်းသားတွေကို တိရစ္ဆာန်စိတ်မပေါက်
အောင် လူသားဆန်တဲ့အမူအကျင့်ရှိတဲ့လူတွေ စုဝေးနေထိုင်ရာ

ဌာနကြီးပမာဖြစ်အောင် ပြုပြင်ခဲ့သူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ စင်စင် ထောင်ကြီးက ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း အခုတော့ အငြိမ်းစားယူခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီး လွစ္စလော့(စ) အငြိမ်းစားယူပြီး သူမရှိတဲ့ တိုင် စင်စင်အကျဉ်းထောင်ကြီးဟာ လူသားဆန်တဲ့ အကျဉ်းထောင်၊ အေးချမ်းမှု ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားမှု အလွန်နည်းတဲ့ အကျဉ်းထောင်အဖြစ် နာမည်ကောင်းနဲ့ ဆက်လက်တည်မြဲနေပါတယ်။

အကျဉ်းထောင်ဆိုတာက အနည်းနှင့်အများ ပြဿနာပေါ်တတ် တာမို့ အကျဉ်းထောင် အုပ်ချုပ်ရေးဆိုတာကလည်း ရက်စက်နိုင်မှ၊ ကြမ်းကြုတ်နိုင်မှ၊ လူဆိုးကို သူ့ထက်ပိုဆိုးပြပြီး မိုက်ပြမှ ရတာဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကလည်း ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီအတွေးအခေါ်တွေနဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့ ထောင်တွေကလည်း ခုထိ ရှိနေဆဲပါပဲ။

မစ္စတာလော့(စ) အငြိမ်းစားယူပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အုပ်ချုပ်ရေး စီမံခန့်ခွဲသူတွေကရော တရားရေးဌာနနဲ့ ပြည်ထဲရေးဌာန ကပါ နာမည်ဆိုး စရိုက်ဆိုးရှိတဲ့ စင်စင်အကျဉ်းထောင်ကြီးကို တရား စခန်းတစ်ခုလောက်နီးနီးဖြစ်အောင် ထောင်ပိုင်ကြီးလော့(စ) ဘယ်လို အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့အုပ်ချုပ်ပုံစနစ်ကို အမေရိကန် အကျဉ်း ထောင်သမိုင်းမှာ မှတ်တမ်းတင်ဖို့လိုတယ်။ သုတေသနပြုဖို့လည်း လိုတယ်။ လိုအပ်ရင် လိုက်နာကျင့်သုံးဖို့အတွက် ပြဋ္ဌာန်းဖို့လည်း လိုတယ်ဆိုကာ အာဏာပိုင်များသည် အငြိမ်းစားထောင်ပိုင်ကြီး မစ္စတာလွစ္စလော့(စ)နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြ၏။

ထိုအခါ လော့(စ)က “စင်စင်ထောင်ကြီးကို ကျွန်တော် အနှစ် ၂၀ အုပ်ချုပ်ရာမှာ စနစ်သစ် နည်းသစ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်

ဇနီး ကက်သရင်းကြောင့်လို့ပဲ ပြောပါရစေ။ သူ့ရဲ့ မိခင်ဆန်တဲ့ အပြု အမူနဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေကြောင့် ပြောင်းလဲလာခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်တော် ဇနီး ကက်သရင်းကတော့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီလေ။ ဒါပေမယ့် သူ့အလို ကျ သူ့အလောင်းကိုလည်း ထောင်နံရံဘေးနားမှာပဲ သူ့ဆန္ဒအရ မြှုပ်နှံထားခဲ့ပါတယ်” ဟု မစ္စတာလော့(စ)က ဆိုပါ၏။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀ ကျော်က ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်ပိုင် မစ္စတာ လွစ္စလော့(စ)ထံသို့ စင်စင်အကျဉ်းထောင်သို့ ထောင်ပိုင်ကြီးအဖြစ်နှင့် ရာထူးတိုးပြီး ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဟူသော အမိန့်စာ ရောက်ရှိလာပါ၏။ ခင်ပွန်းသည် ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဟု ဆိုသောအခါ သျှောင်နောက်ဆံထုံး ပါ ဇနီးကက်သရင်းနှင့် ကလေးသုံးယောက်လည်း အတူလိုက်ပါခဲ့ရ ၏။ စင်စင်ထောင်ကြီးကို သွားရတော့မည်ဟု ဆိုသောအခါ တွေ့သမျှ သော မိတ်ဆွေများ၊ ဆွေမျိုးများ အပေါင်းအသင်းများက “လော့(စ) ကတော့ တာဝန်အရသွားရတာပဲ ကက်သရင်းရေ...ဒါပေမယ့် စင်စင် အကျဉ်းထောင်ကြီးကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ကက်သရင်းကတော့ ဒီလောက် ဆိုးဝါးရက်စက်ပြီး နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ အကျဉ်း ထောင်ကြီးထဲကို ခြေတစ်ဖဝါးမှ မချန်နော်။ ကလေးတွေကိုလည်း ထောင်နားကို မသွားစေနဲ့။ ဝေးဝေးရှောင်၊ ကျောင်းသွားရင်တောင် ထောင်ကြီးနဲ့ဝေးတဲ့ နောက်ဖေးပေါက်ရှိရင် နောက်ဖေးပေါက်က ပို့”ဟူ၍ သတိပေးကြ၏။

တကယ်တော့ စင်စင်အကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်းမှ အကျဉ်းသား များ၏ ကြောက်မမန်းလိလိ ရက်စက်မှုဇာတ်လမ်းများကို ကက်သရင်း ကိုယ်တိုင် ကြားဖူးပြီးဖြစ်၏။ သတိပေး မှာကြားကြသော မိတ်ဆွေ

အပေါင်းကိုလည်း ကျေးဇူးတင်စကားပြော၍ ကက်သရင်းတို့မိသားစု တာဝန်ကျရာ စင်စင်အကျဉ်းထောင်ကြီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ စင်စင် အကျဉ်းထောင်ကြီးနားရောက်တော့ လူပြောသူပြောများမည်ဆိုလည်း များရလောက်အောင် ချောက်ချားစရာကောင်းသော အကျဉ်းထောင် ကြီးက သူတို့မိသားစုကို ကြိုဆိုနေပါ၏။

စပြောင်းလာသောနေ့ကတော့ တစ်နေကုန် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှပင် နောက်တစ်နေ့တွင် ယခင်ကပင် စီစဉ် ထားပြီးဖြစ်သော ဘတ်(စ)ကက်ဘောမြိုင်ပွဲ ထောင်ထဲ၌ ပြုလုပ်မည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကတော် တက်ရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားစာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာပါ၏။ ထိုဖိတ်စာက ကက်သရင်းအဖို့ ကြောက်စရာ ဆိုကလည်း ကြောက်စရာကောင်းသောဖိတ်စာတစ်စောင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကက်သရင်းက ထိုကိစ္စကို အခွင့်အလမ်းတစ်ရပ်ဟု သတ်မှတ် ကာ ဘတ်(စ)ကက်ဘော မြိုင်ပွဲကျင်းပမည့်အချိန်တွင် နေရာချထား လက်စ ပရိဘောဂများကို ပစ်ထားပြီး ကက်သရင်းသည် ကလေးသုံး ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ ဘတ်(စ)ကက်ဘောပွဲသို့ သွားရောက် အားပေးခဲ့၏။ အားပေးရာတွင်လည်း ကက်သရင်းသည် ထောင်ပိုင် ကြီးကတော်အတွက် သတ်မှတ်ထားသောနေရာတွင် မိန့်မိန့်ကြီး သွားထိုင်မနေဘဲ အကျဉ်းသားတွေ တန်းစီထိုင်သော ထိုင်ခုံတန်းလျားများ ပေါ်မှာပဲ အကျဉ်းသားများနှင့်အတူထိုင်ကာ တပျော်တပါး ပျော်ရွှင်စွာ ကြည့်ရှုအားပေးခဲ့၏။

အသလို တရင်းတနီး တပျော်တပါး ထောင်တွင်းက ဘတ်(စ) ကက် ဘောပွဲကို ဝင့်ဝါမှုမရှိဘဲ အရိုးခံသက်သက်နဲ့ လာရောက်အား ပေးသော ထောင်ပိုင်သစ်ကြီးကတော်အား ထောင်သားများက

ဘတ်(စ)ကက်ဘော အရုံးအနိုင်ထက် ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။ စူးစမ်းသည့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ခဲ့ကြ၏။

ကက်သရင်းက သူနဲ့ အနီးအနားမှာ မတော်တဆထိုင်ရတဲ့ အကျဉ်းသားများကို မိတ်ဆွေဟောင်းများနဲ့ ပြန်တွေ့ရသလို လှိုက်လှဲ တဲ့အပြုံးများနဲ့ နွေးထွေးစွာလည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

“ကဲ...ပြော...ဘာမှ အားမငယ်နဲ့...ထောင်ပိုင်ကြီးက ကျွန်မ ယောက်ျားဆိုတော့ ကျွန်မယောက်ျားအလုပ် ကျွန်မလည်း ပိုင်းကူရမှာ ပဲ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း သူတို့က အထက်က အမိန့်တွေ ညွှန်ကြားတာတွေနဲ့ ကူရမှာ ဆောင်ရွက်ရမှာတွေကို မေ့တတ်ကြ တယ်။ ကျွန်မကတော့ ကူညီနိုင်တာ ရှင်တို့ကို ကူညီမှာပဲ။ အခုလည်း ပြော။ ကျွန်မ ဘာကူရမလဲ”ဟု တရင်းတနီးပြောတော့ အကျဉ်းသား များက “တစ်ခုပါပဲ ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်ရာ။ ထောင်ထဲမှာက ဟင်း ကျွေးတာ အတော့်ကိုညှိတယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အပေါ့ အငန်တည့်တဲ့ဟင်းလေးများ စားချင်ပါရဲ့ဗျာ” လို့ပြောတော့ ကက်သရင်း လည်း နောက်တစ်နေ့မှာ အခြားအလုပ်တွေ ဘေးချိတ်ပြီး ဟင်းတွေ က အကောင်းချည်းမဟုတ်တောင် အရသာရှိရှိ သစ်သီးစုံဟင်းကို အမွှေးနံ့သာစုံစုံလင်လင်ခတ်ပြီး အိုးကြီးအိုးငယ်နဲ့ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင် ၍ အကျဉ်းသားများ၏ စားသောက်ဆောင်ကို သွား၍ ကျွေးမွေးခဲ့ပါ၏။

“ကျွန်မတော့ ကြီးစားချက်လာတာပဲ။ ရှင်တို့ပါးစပ်နဲ့ တွေ့ပါစေ ရင်”ဟု ဆိုကာ ကိုယ်တိုင်ကျွေးမွေး၏။

ထိုသတင်းကို မိတ်ဆွေများနှင့် အခြားထောင်ပိုင်ကတော်များ ကြားတော့ ကက်သရင်းအား ထပ်မံ သတိပေးစကား လာပြောကြပါ ၏။ ထိုအခါ ကက်သရင်းက “ကျွန်မခင်ပွန်းက ဒီ စင်စင်အကျဉ်း

ထောင်ကြီးကို အုပ်ချုပ်ဖို့ တာဝန်ယူရတာဆိုတော့ အကျဉ်းသား အားလုံး အဆင်ပြေစွာ နေထိုင်စားသောက်ရေးဟာ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ တာဝန်ပါ။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ မိဘနဲ့သားသမီးများလိုပေါ့။ သား သမီးများ ပျော်ရွှင်စွာနေဖို့၊ စာသင်ဖို့၊ အာဟာရပြည့်အောင် စားရဖို့ မိဘမှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့။ ဒီလိုပဲ အခု အကျဉ်းသားတွေ ဟင်းညှိ တာ ကျွန်မ ခင်ပွန်း ချက်ချင်းပြုပြင်မပေးနိုင်တာ သေချာပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်မက မိခင်စိတ်နဲ့ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးတာပါပဲ။ ဒါကို သူတို့ နားလည်ကြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်မ စေတနာသန်သန့် မေတ္တာနဲ့ လုပ်တဲ့ကိစ္စကို သူတို့ နားလည်ကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ လုပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်မိပါဘူး” ဟု ဆိုခဲ့၏။

တစ်ခါက လူသတ်မှုနှင့် အကျဉ်းကျနေသူ နှစ်ကြီးသမားတစ်ဦး နှင့် ကက်သရင်း တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအကျဉ်းသားသည် မျက်စိ မမြင် ရှာပေ။ ထိုအခါ ကက်သရင်းက ထိုမျက်မမြင်အကျဉ်းသမားအား “ရှင် ဘရေး(လ်)စာ ဖတ်တတ်လား” ဟု မေး၏။ ထိုအခါ မျက်မမြင် အကျဉ်းသမားက “ထောင်ပိုင်ကြီးကတော်ရယ် ဘရေး(လ်)စာဆိုတာ ဘာလဲ” ဟု မေးပါ၏။ “ဘရေး(လ်)စာဆိုတာ မျက်မမြင်တွေဖတ်နိုင် တဲ့စာ၊ မျက်မမြင်တွေအတွက် စာတီထွင်ထားတာ ရှိတယ်။ ရှင် စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် ဘရေး(လ်)စာကနေတစ်ဆင့် လောကကြီးကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မြင်နိုင်တာပေါ့ရှင်” ဟု ကက်သရင်းက ဆို၏။

“ဒါဆိုရင်လည်း တတ်ချင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ဆိုသောအခါ ကက် သရင်းက ထိုမျက်မမြင် နှစ်ကြီးသမား အကျဉ်းသားအား မျက်မမြင် စာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပေး၏။

ထိုမျက်မမြင်အကျဉ်းသားသည် မျက်မမြင်စာကို တတ်မြောက်ခဲ့ ၏။ မျက်မမြင်အကျဉ်းသားသည် ကက်သရင်း သင်ကြားပေးသော စာမှတစ်ဆင့် လောကကြီးအကြောင်းကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း နားလည် ခွင့်ရလာသည်။ ဘဝစာပေကို တတ်ကျွမ်းလာသည်။ ဘဝအဓိပ္ပာယ် ကို သိရှိလာသည်။

နောင် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ ထိုမျက်မမြင် အကျဉ်းသား ကြီးသည် ကက်သရင်းအတွက် စင်စင် ထောင်ကြီးအတွင်း၌ အောက်မေ့ ဖွယ် အခမ်းအနားပြုလုပ်တိုင်း တသ၊ သ၊ ငါးကြေး၍ ကက်သရင်း၏ ရင်ထဲတွင် မည်သို့သော မေတ္တာတရားတွေရှိတယ် ဆိုတာကို သူ တွေ့မြင်ခဲ့ရကြောင်း ဆိုခဲ့ပါ၏။

စင်စင်အကျဉ်းထောင်ကြီးအတွင်း၌ ခင်ပွန်းသည် တာဝန်ထမ်း ဆောင်နေစဉ်အတွင်း ဆွံ့အနားမကြား အကျဉ်းသားတစ်ဦးအားလည်း ကက်သရင်းက သင်္ကေတဖြင့် စကားပြောဘာသာရပ်ကို သင်ကြား ဆုံးခဲ့၏။ ဒါကလည်း လွယ်သောကိစ္စမဟုတ်။ ပထမ ကက်သရင်း ကိုယ်တိုင် သင်္ကေတဖြင့် စကားပြောနည်းကို တတ်အောင်သင်ယူခဲ့ရ ၏။ မိမိတတ်သောအခါမှ ထိုဆွံ့အနားမကြား အကျဉ်းသားအား တစ်ဆင့် သင်ကြားပေးခဲ့ရာ ထိုအကျဉ်းသားသည် သင်္ကေတဖြင့် လူ့လောက ကမ္ဘာနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ လူ့လောက ကမ္ဘာနှင့် သင်္ကေတမှတစ်ဆင့် သိကြားခွင့်ရသော ထိုအကျဉ်းသားသည် ကက် သရင်းအား မိခင်ရင်းပမာ ချစ်ခင်ခဲ့၏။

ကက်သရင်း၏ အဓိကအလုပ်သည် မိမိခင်ပွန်း တာဝန်ယူရသော စင်စင်အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှ ရှိရှိသမျှသော အကျဉ်းအခန်း အပေါက်

စေ့သို့ သွားရောက်ခါ ထိုအခန်းထဲမှ အကျဉ်းကျခံနေရသူ အကျဉ်းသား၏ လိုအပ်သော အကူအညီမှန်သမျှကို မဆိုင်မတွ ပေးခြင်းသည် ကက်သရင်း၏ အရေးကြီးအလုပ်ပင် ဖြစ်၏။ ကက်သရင်းသည် အကျဉ်းသားများလိုအပ်သည့် အကူအညီများကို မဆိုင်မတွ ပေးအပ်ခဲ့တာချည်းဖြစ်၏။

မိသားစုနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသည့် အကျဉ်းသားများ၊ ချစ်သူခင်သူများ ထောင်ဝင်စာလာမတွေ့၍ စိတ်ဓာတ်ကျနေသော အကျဉ်းသားများ၊ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး ဆေးကုသမှု ချက်ချင်းမရသေးသည့် အကျဉ်းသားများ၊ တိုက်ပိတ်ခံနေရသော အကျဉ်းသားများနှင့် အကျဉ်းသားပေါင်းစုံ၏ ပြဿနာပေါင်းစုံကို ကက်သရင်းသည် မေတ္တာ စေတနာအရင်းခံနှင့် မိခင်တစ်ဦးက သားသမီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်သလို ပြုစုစောင့်ရှောက် ကူညီခဲ့၏။

မစ္စတာလွစ္စလော့(စ)သည် ၁၉၂၁ ခုမှ ၁၉၃၇ ခုနှစ်အထိ ထောင်ပိုင်ကြီးအဖြစ် အုပ်ချုပ်တာဝန်ယူခဲ့သောကာလတွင် ကက်သရင်းသည် ဘုရားသခင်က စေလွှတ်လိုက်သော နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါး အလား စောင့်ရှောက်မှုများပေးခဲ့၏။ အကျဉ်းသမားများကလည်း ကက်သရင်းကို မိမိတို့၏မိခင် သို့မဟုတ် စင်စင်အကျဉ်းထောင်ကြီး၏ နတ်မိမယ်ဟု တင်စားခေါ်ဆိုကြပါ၏။

တစ်နေ့တွင်တော့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စမှာ မတော်တဆကားတိုက်မှုတစ်ခုကြောင့် စင်စင်အကျဉ်းထောင်ကြီး၏ နတ်မိမယ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကက်သရင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ၏။

ကက်သရင်း ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်းကို စင်စင်ထောင်ထဲမှ အကျဉ်းသားများကို အသိမပေးဘဲ အသုဘကာလအတွင်း ထောင်

အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လက်ထောက်ထောင်ပိုင်က ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေခဲ့၏။ ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း မလာ၊ ကက်သရင်းအလားကိုလည်း အမြဲမျှော်နေကြသော အကျဉ်းသားများသည် ထောင်အပြင်ဘက်မှာ အရေးကြီးသည့်ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏ အတွေ့အကြုံအရ သူတို့ သိကြသော်လည်း အပြင်ဘက်တွင် ဘာကိစ္စဖြစ်နေကြသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ဘဲရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဆေးရုံက သယ်ယူလာတဲ့ ကက်သရင်းရဲ့ အလောင်းဟာ ထောင်ကနေ တစ်မိုင်လောက်ဝေးသည့် သူမရဲ့ နေအိမ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလို့နေပါတော့သည်။ လက်ထောက်ထောင်ပိုင်ကြီးလည်း ထောင်ထဲက တာဝန်တွေကို ထောင်ပိုင်ကြီးလော့(စ)အစား တာဝန်ယူနေချိန်မှာ သူလည်း ထောင်ဦးဝ တံခါးမကြီးနားရောက်ရော စင်စင်ထောင်ကြီးက ကြမ်းပေ ရမ်းပေဆိုတဲ့ ခိုက်ခဲအကျဉ်းသားတွေဟာ အဲဒီတံခါးမကြီးအနီးမှာ စုဝေးလို့ရောက်ရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရတော့ ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီးဟာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပါ၏။ ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီးဟာ ဒီလူစုကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ချိန်မှာ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်အုပ်စုကြီးတစ်စုကို တွေ့လိုက်ရဘိအလား ထင်မှတ်မှားမိပါ၏။

ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီးလည်း သူတို့ ဘာပြုလို့ ဒီလိုစုဝေးနေတာလဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ စူးစမ်းတဲ့သတိနဲ့ အနားကို ကပ်သွားတော့ ထိုလူစုရဲ့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ညှိုးနွမ်းအားပျော့တဲ့ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရပါ၏။ ဖုံးဖိထားသောသတင်းဆိုကြီးကို သူတို့တစ်တွေ သိသွားပြီဆိုတာကို လက်ထောက်ထောင်ပိုင်ကြီး သိလိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

သူတို့က “ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မိန်းမသား မိခင် ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ကက်သရင်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အရိုအသေပေးလိုက် ပါတယ်။ ကက်သရင်းအလောင်းကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဂါရဝပြုလိုပါ တယ်။ နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းနဲ့ ကြည့်လိုပါတယ်” ဟု ထုတ်ဖော်ပြော ဆိုခဲ့ကြ၏။

ဤကိစ္စသည် ထောင်အာဏာပိုင် ထောင်အုပ်ချုပ်သူတို့အဖို့ အခက်ခဲ ဆုံးကိစ္စဖြစ်၏။ ဒီထောင်သားတွေကို ထောင်မှူးဝ တံခါးကြီး ကို ဖွင့်ပြီး တစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့နေရာကို သွားစေဖို့ဆိုတာက အလွန် ခက်ခဲသောကိစ္စဖြစ်၏။ ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီးက ထိုကိစ္စကို မစွတာ လော့(စ)ထံ သတင်းပို့သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးနှစ်ဦးဟာ ကက်သရင်းကို သူတို့ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ သိတော့ ကက်သရင်းရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို သူတို့ ဘယ်လိုစိတ်ထားနဲ့ ပို့ဆောင်နေချင်ကြတယ်ဆိုတာ သူတို့လည်း သိရှိနားလည်ကြ၏။

ထိုအခါ ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီးက “ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့အားလုံးကို အသုဘပို့ဆောင်ခွင့်ပြုမယ်။ မင်းတို့သွားကြ၊ မင်းတို့ချစ်တဲ့ မင်းတို့ မိခင်ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ကြည့်ကြ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတည်း ငါ ပြန်လိုချင်တာကတော့ ဒီညနေ တန်းစီတဲ့အခါမှာ မင်းတို့မိခင်ဆီကို သွားတဲ့လူအားလုံး တန်းစီ လူစစ်တဲ့အခါမှာ လူစေ့တက်စေ့ ငါ တွေ့ချင်တယ်။ ဒါပဲ” ဟုဆိုကာ စင်စင်ထောင်မှူးတံခါးဝကြီးကို ဖွင့် ငေးလိုက်၏။

ဤကိစ္စသည် အမေရိကန်အကျဉ်းထောင်သမိုင်းတွင် အဖြစ်ဆန်း ကြီးတစ်ခုဖြစ်သလို ထောင်အုပ်ချုပ်သူတို့ဘက်မှလည်း စွန့်စားခန်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်၏။

ထောင်အုပ်ချုပ်သူတို့ အပိုင်းမှလည်း မေတ္တာကို အရင်းခံ၍ ကြီးမားသော ရင်းနှီးမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အစောင့် ဝန်ထမ်း တစ်ဦးမှမပါဘဲ တစ်မိုင်မျှဝေးလံသောခရီးကို စင်စင်အကျဉ်း ထောင်မှ နာမည်ကြီးအကျဉ်းသမား လူဆိုး လူမိုက် လူတေကြီးများ သည် သုံးယောက်တစ်တွဲစီ တန်းစီ၍ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လှမ်း သွားကြ၏။ သူတို့၏ မိန်းမသားမိခင် ကက်သရင်းလော့(စ)ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုအပြည့်ဖြင့် ဂါရဝပြုကြ၏။ ကက်သရင်းလော့(စ) ၏ ရင်တွင်းမှ သူတို့အပေါ်ထားရှိသော မေတ္တာတရားများကို မိမိတို့ ၏ ရင်တွင်းသို့ လွှဲပြောင်းယူကာ ထာဝရမေတ္တာပွားနေမည့်အကြောင်း ကို လူဆိုး လူမိုက်ကြီးများက ကွယ်လွန်ခဲ့ရာပြီဖြစ်သော သူတို့၏ မိခင်ပမာ ချစ်မြတ်နိုးသည့် ကက်သရင်းအား ကတိပေးကြ၏။

အသုဘအခမ်းအနားတွင် စင်စင်အကျဉ်းထောင်မှ အကျဉ်းသား များ အားလုံးနီးပါး ပါဝင် ဂါရဝပြုခဲ့ကြ၏။ ညနေ လူစစ်ဆေးသော အချိန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဒုတိယထောင်ပိုင်ကြီးက ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် တန်းစီနေသော မိခင်ကက်သရင်း၏ နှလုံးသားများကို စစ်ဆေးလိုက်၏။

အငြိမ်းစားထောင်ပိုင်ကြီး မစွတာလွစ္စလော့(စ)က “တကယ်ပါပဲ ဗျာ၊ အဲဒီနေ့ညနေက တန်းစီလူစစ်ရာမှာ တစ်ယောက်မှ မကျန်ရစ်ခဲ့ ဘူး။ အားလုံး ကတိအတိုင်း လူစေ့တက်စေ့ တန်းစီ အစစ်ဆေးခံခဲ့ကြ ပါတယ်” ဟု ပြောပြခဲ့ပါသည်။

Changed Lives
by Tim Kimmel

၉။ ဂျယ်ရီပြန်လာပြီ

တကယ်တော့ တာဝေးပြေးခြင်း အားကစားနည်းကို ဂျယ်ရီသည် အလွန်နှစ်ခြိုက်သည်။ အားကစားနည်းများထဲတွင် သူအနှစ်ခြိုက်ဆုံး အားကစားနည်းတစ်ရပ်လည်း ဖြစ်သည်။

ဂျယ်ရီသည် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်တွင် လေးရက်၊ တစ်ရက်တွင် ငါးမိုင်နှုန်းနှင့် အပြေးလေ့ကျင့်ခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တိတိ ရှိပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ဂျယ်ရီ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်သည် အရောင်း ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမြဲလိုလိုတော့ ခရီးထွက် ရ၏။

ဂျယ်ရီအိမ်က အွန်တေရီယို ရေအိုင်ကြီးအနီးတွင်ဖြစ်၏။ သူ ကိုယ်စားလှယ်လုပ်ငန်းနှင့် ခရီးသွားရသောနေရာများက နယူးယော့ မြို့ တစ်ခွင်တစ်ပြင်၊ ပင်ဆဲဗေးနီးယားအနောက်ပိုင်းနှင့် အိုဟိုင်အို ပြည်နယ်အရှေ့ပိုင်းတို့ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသများရှိ စားသုံးသူဖောက်သည် ဈာားနှင့်တွေ့ရန် အရောင်းကိစ္စများကို ဆွေးနွေးရန် ဂျယ်ရီသည် တစ်နှစ်တွင် မိုင်ပေါင်း သုံးသောင်းငါးထောင်လောက်ကို ကားတစ်စီး ဖြင့် နှစ်စဉ် ခရီးနှင်ရလေ့ရှိပါ၏။ တာဝေးအပြေးသမား ဂျယ်ရီသည်

အားကစားသမား၊ အားကစားဝါသနာပါသူတစ်ဦးပီပီ သူ့လုပ်ငန်းများ၌လည်း သူသည် တက်တက်ကြွကြွနှင့် အမြဲဖျတ်လတ်မှုရှိနေပါ၏။

အလုပ်အတွက် ခရီးသွားရင် တာဝေးအပြေးလေ့ကျင့်ရင်း မိမိဘဝလေးကိုမိမိပျော်ပိုက်နေသော ဂျယ်ရီသည် တစ်နေ့တွင်တော့ သူ့ဘယ်ဘက်မျက်စိထဲမှ ခိုးလိုးခဲ့လေ့ရှိလာ၍ မျက်စိဆရာဝန်ဆီ သွားခဲ့ရ၏။ ဆရာဝန်က ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်ရန် အကြံပေးသဖြင့် ဂျယ်ရီသည် သူ၏မျက်စိကို ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်သည်။ ဓာတ်မှန်ရိုက်လိုက်တော့ ဂျယ်ရီ၏ ဘယ်ဘက်မျက်စိ သူငယ်အိမ်နောက်တွင် အသားပိုအစလေးတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ မျက်စိသူငယ်အိမ်နောက်ဘက်တွင် အသားပိုတစ်စ ရှိနေသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ကင်ဆာကျိတ်များလား ကင်ဆာဖုများလားဟုဆိုကာ ဂျယ်ရီ စိတ်ပူပင်သောကရောက်ခဲ့ရသည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ ကင်ဆာကျိတ်ဖြစ်စေ၊ အခြားကျိတ်ဖြစ်စေ အမြန်ဆုံးခွဲစိတ်ထုတ်ပစ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဟု ဆရာဝန်များက ဆိုပါ၏။

ခွဲမည့်နေ့ကို သိပ်လည်း မဝေးကွာလှသော အလုပ်ပါးသည့် ဒီဇင်ဘာလအတွင်း၌ ခွဲရန် ရွေးချယ်လိုက်၏။ ဆရာဝန်က ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ခွဲမည်ဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ဂျယ်ရီသည် မိမိ၏ဇနီး ဘာဘရာ၊ ၁၉ နှစ်ရွယ် သမီး ဒနီ(စ)၊ ၁၇ နှစ်အရွယ် သားလတ် ဘယ်ရီ၊ ၁၂ နှစ်အရွယ် သားထွေး ချပ်တို့နှင့်အတူ ခရစ္စမတ် အကြိုကာလများတွင် အေးအေးဆေးဆေးအနားယူရင်း အားမွေးခဲ့ပါ၏။

စိုးရိမ်ပူပန်မှုများရှိသော်လည်း မလွဲမသွေလုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စအတွက် ဂျယ်ရီသည် ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ခွဲစိတ်ကုသမှုကို ခံယူခဲ့၏။ မျက်စိသူငယ်အိမ်နောက်က အသားပိုလေးတစ်စကို ခွဲစိတ်ထုတ်ယူတဲ့ကိစ္စက သတိထားလုပ်ဆောင်ရမည့်ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်သော်လည်း ခွဲစိတ်ကုသ ဆရာဝန်ကြီးများအဖို့ အလွန်အလွန်ကြီးကျယ်သော ခွဲစိတ်မှုကြီးတစ်ရပ်ကား မဟုတ်ပါ။ ဂျယ်ရီသည် အခြားလူနာများနည်းတူ ဆုတောင်းမှုများနှင့်အတူ ခွဲစိတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ မေ့ဆေးက သူ့ကို အားလုံးအား မေ့သွားစေပါ၏။ သူ့မျက်လုံးအား ဘာတွေလုပ်သည် မည်မျှကြာကြာလုပ်ဆောင်သည်ဆိုသောကိစ္စများကို ဆရာဝန်များနှင့် လွှဲအပ်ထားပြီး ခွဲစိတ်မှုမှ လန့်နိုးလာသောအခါ ဂျယ်ရီ၏ အမြင်အာရုံများသည် ဝေသီမှုန့်ဝါး၍နေ၏။ ဒါကတော့ ဖြစ်တတ်စမြဲဖြစ်သည်။ ခွဲစိတ်မှုတစ်ခုကို ပြုပြီးမှတော့ ခွဲပြီးကာစတွင် ထိုကဲ့သို့ ဝေသီမှုန့်ဝါးဖြစ်နေနိုင်သည်။ သို့သော် ဤကိစ္စ တဖြည်းဖြည်း မြင်လာမည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။ မျက်ကြည်လွှာနောက်မှ အသားပိုစလေး မရှိတော့သည့်အတွက် ဝမ်းသာစရာပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျယ်ရီအတွက် ပြဿနာက သူများတွေပြောဆိုနေသောအသံများကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲ ပီပီသသ မကြားရခြင်းဖြစ်၏။ မျက်စိကိုခွဲ၍ မျက်စိ ခေတ္တမှုန့်ဝါးနေသည်က ကိစ္စမရှိ။ သို့သော် ဘာကြောင့် အသံကို ပီပီသသ မကြားရသည်ကို စဉ်းစားတွေးတော၍မရနိုင်ဘဲရှိ၏။ ခွဲစိတ်ခံရပြီး ဂျယ်ရီ၏ ဘဝသည် နဂို မိမိကျင့်လည်နေသောဘဝနှင့် နှိုင်းစာပါက အိပ်မက် နိုင်ငံထဲသို့ အလည်ရောက်နေသလိုလို မိမိဘာသာ ခံစားနေရ၏။

ထိုအခါ ဂျယ်ရီက မိမိကိုယ်မိမိ “ဂျယ်ရီ...အိပ်ရာက နိုးထတော့လေ၊ အိပ်ရာက နိုးထတော့ဆိုပြီး မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေးရ၏။ ခွဲစိတ်

ကုသမူမှ နီးထရတာက လန့်စရာပါလား။ ပီပီသသလည်း ဘာမှ မမြင်ရ၊ ဘာမှလည်း မကြားရနှင့် ဂျယ်ရီတစ်ယောက် ဆေးရုံခုတ် ပေါ်တွင် မိမိကိုယ်မိမိ ပျောက်ဆုံးနေဘိသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

သို့သော် နောက်ဆုံး ဂျယ်ရီသိလိုက်ရတာက ဂျယ်ရီ၏ မျက်ကြည် လွှာနောက်မှ အသားစကို ခွဲထုတ်စဉ် ဦးနှောက်အတွင်းသို့ သွေး အလွန်အကျွံမရောက်စေရန် ထိန်းပေးသည့် သွေးအိမ်ကို မတော်တဆ ထိမိသွားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ ထိုသွေးအိမ် ထိခိုက်ရသောဒဏ်ရာကြောင့် ဦးနှောက်အမှေးနှင့် အသားအမျှင်များ ယောင်ယမ်းလာ၍ အမြင် မှန်ဝါးလာခြင်းနှင့် အသံမကြားရခြင်းတို့ ဖြစ်နေရသည်ဟု သိရ၏။ ယောင်ယမ်းမှု ကျသွားပါက နဂိုအမြင်အတိုင်း မြင်ရ၊ နဂိုအတိုင်း ကြားရမည်ဟုဆို၏။

သို့သော်လည်း ကံတရားက မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့။

ဂျယ်ရီသည် နောက်တစ်နေ့တွင် အသံထွက် စကားပြောနိုင်စွမ်းပါ မရှိတော့ဘဲဖြစ်၏။ နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ ဂျယ်ရီ၏ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်ဘက်ခြမ်းသည် လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ သေသွားတော့၏။

ထိုနေ့တွင်တော့ ဂျယ်ရီသည် မိမိဖြစ်ရပ်များအတွက် အထူး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ မိမိ၏ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်သည်လည်း ဖုံး၍ ဖိ၍မရတော့လောက်အောင် ဖြစ်လာသောအခါတွင်မှ နောက် တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ ဂျယ်ရီတစ်ယောက် မှန်ရီဝေါးနေရာမှ လုံးဝ မမြင်တော့ဘဲ သူ့မျက်စိနှစ်လုံးစလုံးသည် မှောင်အတိကျသွားပါတော့၏။

ထိုနေ့တွင်တော့ သမားတော် ဆရာဝန် အကျော်အမော်ကြီးများ သည် တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ရပ်ပြီး ခေါင်းခဲအောင် စဉ်းစားကြသော

နေ့ဖြစ်၏။ ဦးနှောက်က တဖြည်းဖြည်းချင်း ယောင်နေတာကြောင့် အခြားအာရုံကြောတွေကိုပါ ထိခိုက်လာခြင်းဖြစ်ရာ အကြီးစားခွဲစိတ်မှု ကြီးတစ်ခုကို ပြုလုပ်၍ ဦးနှောက်၏ အစိတ်အပိုင်းတချို့ကို ဖြတ် ထုတ်ကြ၏။ ယောင်ရမ်းလာနေသည့် ဦးနှောက်ပမာဏအတွက် နေရာပေးရန် ခွဲစိတ်ဖြတ်ထုတ်ပစ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနောက် သွေးကြော တွေ ထပ်ပြီးပြတ်မထွက်ရအောင်လည်း အမျိုးမျိုး ကြိုးစားလုပ်ဆောင် ကြပါ၏။

ဆရာဝန်ကြီးများ၊ သမားတော်ကြီးများလည်း မိမိတို့အစွမ်းရှိသမျှ ကုသလုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ သမားတော်ကြီးများသည် လက်ကုန် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်၏ စောင်မကြည့်ရုံမျှသာ လျှင် ကျန်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

သမားတော်ကြီးများ၏ အားပေးစကားကတော့ ဂျယ်ရီ၏အသက် ကို ကယ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆွံ့အမှုအပြင် မျက်မမြင် ဒုက္ခိတဘဝနှင့် လေဖြတ်ခြင်းတို့ကို အကြိမ်ကြိမ် ကြုံတွေ့ခံစားရမည် ဟု သတိပေးခဲ့ပါ၏။

ခွဲစိတ်ကုသမှု ထပ်မံခံယူပြီးနောက် ဂျယ်ရီသည် နယူးယော့မြို့ ရီချက်စတာအရပ်ရှိ စိန်မေရီ ဦးနှောက်ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုမှ ပြန်လည် ထူထောင်ရေးဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ကုသမှုခံခဲ့ရ၏။ ဂျယ်ရီတစ် ယောက် ထိုဆေးရုံတွင် သုံးလကြာခဲ့သည်။ ထိုဆေးရုံ၌ တက်နေစဉ် တာလတွင်တော့ ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် သမားတော်ကြီးများ ကြုံတင် သတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ထပ်မံလေဖြတ်မှုခံရရုံသာမက ဦးနှောက် ထိခိုက်ခံရမှုက ဂျယ်ရီကို ဘာမျှမမှတ်မိစေတော့ဘဲ ဇနီးနှင့် သားသမီး

များကိုပင် တစ်ခါပြင်ပြင်နေထိုင်သောဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ မိသားစုသည် မိမိတို့အား ဂျယ်ရီ အမှတ်ရအောင်၊ သတိရအောင်၊ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိအောင် ကြိုးစားခဲ့ကြရ၏။

ထိုကာလအတွင်း ဂျယ်ရီသည် ဆေးရုံမှ အိမ်သို့ တစ်ခေါက် အလည်ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ အိမ်ရောက်တော့ ဂျယ်ရီ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေကာ သူ ဘယ်နေရာကိုရောက်နေတာလဲဟု မေးခဲ့၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဂျယ်ရီသည် မိမိ၏ မူလဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိခဲ့ဘဲရှိ၏။ ဆေးရုံကဆင်းပြီး ဂျယ်ရီသည် အပြင်လူနာဌာနတွင် တစ်နှစ်ခွဲလောက် သွားရောက်၍ အကြောပြင်ဆရာများ၊ အာရုံကြောဆရာဝန်များနှင့် ဆက်လက်ကုသမှုခံရသည်။ အကြောပြင်ဆရာနှင့် အာရုံကြောဆိုင်ရာ ဆရာဝန်များ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မိသားစုများနှင့် မိတ်ဆွေများက အကူအညီများ လေ့ကျင့်ခန်းများလုပ်ယူရင်း အနည်းငယ် ပြန်၍ မှတ်မိလာခဲ့၏။ အနည်းငယ်မှတ်မိလာခြင်းသည် ဂျယ်ရီ၏ ဇွဲနှင့် လုံ့လနှင့် လုပ်ဆောင်တတ်သောအကျင့်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

ဂျယ်ရီသည် အနည်းငယ် မှတ်မိမှုမှ တိုး၍ မှတ်မိအောင် အားထုတ်ခဲ့၏။ ဆေးရုံမှ မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်အချိန်တွင် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရမည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဂျယ်ရီသည် အားအားရှိတိုင်း၊ အနားရတိုင်း၊ သတိရတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းများကို လုပ်ခဲ့၏။ ထိုအကျိုးကျေးဇူးကို ဂျယ်ရီ ခံစားခဲ့ရ၏။

မည်သို့ပင် ဂျယ်ရီ ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း ဒုက္ခိတတစ်ဦးကတော့ ဒုက္ခိတတစ်ဦးသာဖြစ်၏။ ဒုက္ခိတတစ်ဦးအနေနှင့် လမ်းလျှောက်သည့်

စက်ပေါ်သို့တက်ရန် မိသားစုအကူအညီမပါဘဲ မရပါ။ လေ့ကျင့်မှုများက ဂျယ်ရီ၏ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုများကို တိုးတက်မှုရှိစေခဲ့ပါ၏။

ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်လာရသည်က တစ်ကြိမ်တွင် ဂျယ်ရီသည် လမ်းလျှောက်စက်ပေါ်သို့ မိမိဘာသာ တက်နိုင်လာခဲ့၏။ အချိန်ပေါင်း၊ နာရီပေါင်းများစွာ အနှေးနှုန်းနှင့် စက်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့်နေရသော ဂျယ်ရီ၏စိတ်တွင် တစ်သက်လုံး အပြေးသမားလုပ်ခဲ့သော သူ့အသွေးအသားထဲက ပြေးချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတတစ်ဦးအနေနှင့် ပြေးဖို့ဆိုသည်က မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း လမ်းလျှောက်စက်ပေါ်တွင် အနှေးလျှောက်ရာမှ တတ်နိုင်သမျှ ဂျယ်ရီသည် အမြန်လျှောက်ခဲ့၏။ ဂျယ်ရီ၏ ကြိုးစားမှု၊ လှုပ်ရှားမှုလေ့ကျင့်ခန်းများက ဂျယ်ရီကို အကျိုးပြုလာခဲ့၏။ အလားတူပင် အကြားအာရုံ တချို့တဝက်ကိုလည်း ပြန်ရရှိလာသည်။

မူနီရီဝေဝါးနေသော မျက်စိထဲမှ ဂျယ်ရီသည် မိမိ ဘယ်သောအခါမှ ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ မရောက်နိုင်ဟုဆိုကာ မျက်ရည်များ ပင် ကျခဲ့၏။ သို့သော် ဂျယ်ရီတွင် မလျှော့သောလုံ့လနှင့် သတ္တိကရှိနေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဂျယ်ရီက “မင်း တစ်ခါက လမ်းလျှောက်ဖူးသားပဲ။ မင်း တစ်ခါက အပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ပြေးဖူးသားပဲ။ မင်းလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်ကို ဘာပြုလို့ ပြန်လုပ်လို့မရရမှာလဲ”ဟု တွေးမိသောအခါ အင်အားများ တက်လာခဲ့ပြန်၏။

၁၉၉၆ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဂျယ်ရီသည် လမ်းလျှောက်စက်ပေါ်တွင် ပို၍မြန်အောင် လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ပို၍ကြိုးစားသောနေ့ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်များ ပို၍ ပူနွေးလာခဲ့သည်။ ထိုအခါ

စက်ကို တိုး၍ မြန်စေကာ စက်ကို အမိလိုက်၍ ဂျယ်ရီ လေ့ကျင့်ခဲ့၏။ ဂျယ်ရီသည် မှန်ရီဝေဝါးနေရာမှ အမြင်အာရုံ ပြန်ရလာခဲ့သည်။ အကြား အာရုံနှင့် မိသားစုနှင့်လည်း ဂျယ်ရီ စကားပြောလာနိုင်၏။

ထိုနှစ်၏ မတ်လ တစ်နေ့တွင်တော့ ပြင်ပလေကို ရှုရှိုက်ရင်း လမ်းမကြီးပေါ်တွင် သွက်သွက်လေး လမ်းလျှောက်ချင်သည်ဟု ဆိုသော အခါ မိသားစုသည် စိုးရိမ်စိတ်ရှိသော်လည်း ဂျယ်ရီအား ကူညီခဲ့၏။ ဂျယ်ရီက လမ်းမကြီးပေါ်တွင် စတင်လမ်းလျှောက်၏။ မိသားစုများက လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ရင်း ဂျယ်ရီကို အားပေးသည်။ ဂျယ်ရီသည် အမြန်လျှောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် လျှောက်သည်။ မိသားစုများက လမ်းမပေါ်တွင် အန္တရာယ်ကင်းဝေးစွာ နှင့် လမ်းလျှောက်နိုင်အောင် ရောဂါတစ်စုံတစ်ခု ဖြန့်ခွဲပေးပေးမှု မခံစားရအောင် ဖေးမ ကူညီကြ၏။

ဂျယ်ရီ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ခြေမချနိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် မရပ်နိုင်၊ မရပ်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ ယခု လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မိမိခြေပေါ်မိမိ ရပ်လိုက်တော့ ခန္ဓာကိုယ် ဟန်ချက်ညီအောင် မတ်မတ်ရပ်နိုင်အောင် ပထမ ကြိုးစား ရ၏။

ထို့နောက်တော့ ပထမခြေလှမ်းကို စတင်လှမ်းခဲ့သည်။ လှမ်း၍ရ သည်။ ဒုတိယခြေလှမ်း တတိယခြေလှမ်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လှမ်း၍ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် တိုး၍လျှောက်လာခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင် တော့ ယခု ဂျယ်ရီပြေးနေကျ ကန်ပေါင်ရိုးဖြစ်သော အွန်တေရီယို ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ ဂျယ်ရီ ဆာလေဗင်က “ကန်ကြီးရေ...အွန်တေရီယို ကန်ကြီးရေ...ဂျယ်ရီပြန်လာပြီဟေ့...ဂျယ်ရီပြန်လာပြီ”ဟု အော်လိုက် ၏။

ဂျယ်ရီနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အကျွမ်းဝင်ခဲ့သည့် ပြေးလမ်းပေါ် တစ်ဖန်ပြန်၍ခြေချရသော အရသာသည် ဂျယ်ရီတွင် သူမတူအောင် ပီတိဖြာစေခဲ့၏။ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးစေခဲ့၏။

ဒီလိုနှင့် ဂျယ်ရီသည် တစ်နေ့တွင် တစ်နာရီလျှောက်ရာမှ နှစ် နာရီ၊ နှစ်နာရီလျှောက်ရာမှ လေးနာရီလျှောက်ရင်း တစ်နေ့တွင် ငါးမိုင်ရအောင် လျှောက်နိုင်ရေးအတွက် အကွာအဝေးကို အဓိကထား သတ်မှတ်လိုက်၏။ တစ်နေ့ကို ငါးမိုင်နှုန်းဖြင့် တစ်ပတ်တွင် လေးရက် မဖြစ်မနေ လျှောက်နိုင်အောင် ဂျယ်ရီ ကြိုးစားခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဂျယ်ရီသည် တစ်ပတ်တွင် မိုင် ၂၀ လျှောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ တစ်ပတ်တွင် မိုင် ၂၀ လျှောက်ရာမှ ဂျယ်ရီသည် မိမိ၏ ခြေထောက်များကို ပြေးနိုင် လောက်အောင် မြန်လာစေရန် အနုတ်အသိမ်းလုပ်ခဲ့၏။ ဂျယ်ရီ ပြေးနိုင်လာသည်။ ပြေးနိုင်လာသည်နှင့်အမျှ ဂျယ်ရီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လည်း ပေါ့ပါးသန်မာလို့ အမြင်အာရုံ၊ အကြားအာရုံများပါ တိုးတက် ကောင်းမွန်လာကာ မိသားစုနှင့်သာမက မိတ်ဆွေများနှင့်ပါ စကား ပြောဖြစ်လာပြီး လူချင်းတွေ့လျှင် ဂျယ်ရီက ဦးဆောင်နှုတ်ဆက်ဖြစ်ခဲ့ ပါ၏။

တစ်နေ့တွင် သူငယ်ချင်းများက သူတော်စင် စိန့်ပက်ထရစ် ဗွေးနေတော် အထိမ်းအမှတ် ငါးမိုင်အပြေးပြိုင်ပွဲကို ပြုလုပ်မယ်ဟု သတင်းပေးတော့ ဂျယ်ရီက “ငါ ဝင်ပြိုင်ပါရစေ”ဟု ခွင့်တောင်းခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းများကရော မိသားစုပါ စိုးရိမ်စိတ်များရှိသည့်တိုင် စိန်ပက်ထရစ်မွေးနေ့တော် အပြေးပြိုင်ပွဲတွင် ဂျယ်ရီတစ်ယောက် ဝင်ရောက်အပြေးပြိုင်ခဲ့၏။ ထိုနေ့က ဂျယ်ရီသည် ခရီးဆုံးသည်အထိ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့၍ ဂျယ်ရီသည် မိမိ နဂိုမူလဘဝကို ပြန်လည်ရရှိပြီဟု သူငယ်ချင်းများက အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြ၏။

ဂျယ်ရီသည် ထိုမျှနှင့် အားမရသေးဘဲ ကားပေါ်ပြန်တက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပြန်သည်။ ကားပေါ်ပြန်တက်ချိန်တွင် ဂျယ်ရီ၌ အမြင်အာရုံ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပြန်ရနေပြီဆို၏။ သူသည် ကားကို ကြိုးစားမောင်းခဲ့၏။ သူ့ကြိုးစားမှုက သူ့ကို ကားမောင်းလိုက်စင်ရသည်အထိ အားမာန်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခု ဂျယ်ရီတစ်ယောက် ပြေးလမ်းပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီ၊ ကားမောင်းနိုင်ပြီ၊ ဂျယ်ရီ ဆာလေဗင်သည် မိမိ ဆုံးရှုံးသွားပြီဖြစ်သော မိမိဘဝကို မလျှော့သောဖွဲ့လုံ့လသတ္တိနှင့် သူ့ဟာသူ ပြန်ယူခဲ့သည်။ ဂျယ်ရီပြန်လာခဲ့ပြီလေ။

One step at a time

by Jerry Sullivan

၁၀။ ရေပူဟောင်းတပ်ဖွဲ့

၁၉၅၉ ခုနှစ်က ကျွန်တော်က ကလစ်(ဖ)တန်ဒေးဗစ် ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ၁၃ နှစ်သားတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်တော်က ဆင်းရဲသား လူမည်းလေးတစ်ကောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးယော့က လောင်းအိုင်လန် လူမည်း ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျွန်တော့် အမေနဲ့ ပထွေးတို့နဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့ကြရတာပါ။ အမေက တစ်နေ့ကုန် အဝတ်တွေလိုက်လျှော်၊ ညဘက်ကျပြန်တော့လည်း ဆေးရုံတစ်ခုမှာ အလုပ်ဆင်းရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပထွေးကတော့ ကျောက်မီးသွေးတွေသယ်တဲ့ ကုန်တင်ကားကြီးတွေကို မောင်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပါတယ်။

ပြောစရာတောင် လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဘဝဟာ အလွန်အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျပြီး လူလူသူသူနေထိုင်ဖို့၊ လူလူသူသူ ဝတ်ဖို့ စားဖို့ဆိုတာ အိပ်မက် မက်ဝံ့တဲ့ကိစ္စတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အမေက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းတော့ပို့နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း စာကြိုးစားမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ စာတော့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့် ရှစ်တန်းအထိ ပညာသင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဆင်းရဲရဲတဲ့အထဲ လူမည်းကလည်း ဖြစ်နေပြန်ဆိုတော့ စဉ်းစားသကြည့်ပါတော့ဗျာ...

တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှစ်တန်းဆရာမက “ငါတို့ကျောင်းသားတွေ ဝါရှင်တန်ဒီစီကို ခရီးအလည်ထွက်ကြမယ်” လို့ကြေညာပါတယ်။ ဆရာမက အဲသလိုကြေညာတော့ လိုက်ချင်ကြတဲ့လူတွေချည်းပေါ့။ ဝါရှင်တန်ဒီစီဆိုတာက ပြည်ထောင်စုကြီးရဲ့ မြို့တော်လေ။ အိမ်ဖြူတော်ရုံးစိုက်ရာမြို့ကြီးဆိုတော့ မသွားချင်တဲ့လူ မလိုက်ချင်တဲ့လူ၊ မပါချင်တဲ့လူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကျောင်းသားတိုင်းကပဲ သိပ်ကိုလိုက်ချင်ကြတယ်။ ဟိုလူက လိုက်မယ်၊ ဒီလူကလိုက်မယ်နဲ့ ချက်ချင်း စာရင်းပေးကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ချက်ချင်းလိုက်ပါမယ်လို့ စာရင်းမပေးနိုင်သူပါ။ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နားလည်ပြီးသားပါ။ အမေ့ကိုလည်း မပူဆာရဲဘူး၊ ပထွေးကို ပူဆာဖို့ဆိုတာကတော့ အဝေးကြီးပေါ့။ လိုက်ချင်လိုက်တာကတော့ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်အတွေးအိပ်မက်တွေထဲမှာလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဝါရှင်တန်ဒီစီကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ခရီးထွက်ကြတဲ့ကိစ္စ တစ်ချို့နဲ့လုံး လွှမ်းမိုးနေတာပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း ဒါလောက်လိုက်ချင်နေတော့ ခရီးထွက်မယ့်အစီအစဉ်စာရွက်ကလေးကို အိမ်ယူခဲ့ပြီး အမေ့ကိုပြကြည့်ပြီး ခရီးစရိတ် ကုန်ကျမယ့် ငွေပမာဏကို ပြောတော့ အမေက ယတိပြတ်ပဲ ငါမတတ်နိုင်ဘူး။ နေ့လည်းအဝတ်လျှော်၊ ညလည်း ဆေးရုံမှာ ထပ်ပြီး အချိန်ပိုလုပ်ဖို့ အချိန်ကိုမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ခရီးထွက်မယ့်ငွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ခရီးမထွက်ခင်ရက်တွေမှာ မနက်ပိုင်း သတင်းစာလိုက်ဖို့

မြက်ရိတ်တဲ့အလုပ်လည်း ဝင်လုပ်၊ ချိုချည်ထုပ်တွေပါ အိမ်ပေါက်စေလိုက်ရောင်းလိုက်တာ ခရီးစရိတ်ငွေသွင်းဖို့ သုံးရက်အလိုမှာ သွင်းရမယ့်ငွေ ပြည့်ခဲ့လို့ ကျွန်တော် ပျော်လိုက်တာဗျာ...

ရထားကြီးနဲ့ ခရီးစထွက်တဲ့နေ့က ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ အပျော်ဆုံးနေ့ဆိုတာကို ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော် ခံစားလို့ မမေ့နိုင်သေးပါဘူး။ ကျောင်းသားအားလုံး လူဖြူတွေချည်းထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ လူမည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဝါရှင်တန်ဒီစီရောက်တော့ အိမ်ဖြူတော်နဲ့ မနီးမဝေးက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ တည်းကြရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အခန်းဖော်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် လူချမ်းသာတစ်ယောက်ရဲ့သား ဖရန့်(ခ)မီလာပါ။ ဟိုတယ်မှာ ပြတင်းပေါက်ကနေ အောက် ပလက်ဖောင်းပေါ် လျှောက်သွားနေတဲ့ လူတောထဲကို ရေပူဖောင်းလေးတွေ ပစ်ချကစားရင်း သူနဲ့ကျွန်တော် ရင်းနှီးသွားကြပါတယ်။

နေ့စဉ် မနက်တိုင်း ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားအုပ်စု လူတစ်ရာကျော်ဟာ တစ်နေရာက တစ်နေရာ သွားလည်ဖို့ ဆူညံ ဆူညံနဲ့ စုရုံးပြီး ဘတ်(စ)ကားတွေနဲ့ ထွက်ခွာကြပါတယ်။ နိုင်ငံတော်ရဲ့ သူရဲကောင်းဗီမာန် အာလင်တန်အမျိုးသားသုသာန်ကို ရောက်ကြတော့ တက်ကြွတဲ့ စစ်ချီတေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့လိုက် သီဆိုကြပါတယ်။ နောက် အခြားအောင်နိုင်ရေးသီချင်းတွေကိုလည်း မမောတမ်း သီဆိုခဲ့ကြပြီး နေ့လယ်ပိုင်းမှာတော့ ပိုတိုမက်မြစ်တစ်လျှောက်မှာ သင်္ဘောငယ်လေးနဲ့ စုန်ဆင်းခဲ့ကြတော့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲက ပျော်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိပါဘူး။

လင်ကွန်းအထိမ်းအမှတ် ကျောက်ဖြူသား ရုပ်တုကြီး ထားရှိတဲ့ ဗိမာန်ကို ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ် နေ့အလင်းရောင်ရှိတုန်းတစ်ခေါက်၊ ညဘက် လျှပ်စစ်မီးအလင်းရောင်ပေးထားတုန်း တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းအားလုံးဟာ တစ်ချိန်လုံး ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ဆူညံနေတတ်ကြပေမယ့် ဒီဗိမာန်ကြီးအဝင်လည်း ရောက်ရော ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် တိတ်ဆိတ်စွာ ကျေးဇူးကြီးလှတဲ့ သမ္မတကြီးလင်ကွန်းရဲ့ လုပ်ရပ်အစုစုအပေါ် ဂရုစိုက်မိကြပါတယ်။

ကျောက်ဖြူသားတိုင်လုံးကြီးတွေနဲ့ သုံးဆယ့်ခြောက်ခန်းတိတိဖွဲ့စည်းထားခဲ့ခြင်းက သမ္မတကြီးလင်ကွန်းက ပြည်ထောင်စုတစ်ဝန်းလုံးအတွင်း ပြည်နယ်ပေါင်း သုံးဆယ့်ခြောက်ခုမှာ ကျွန်စနစ်ပျောက်ရေးကို လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့အထိမ်းအမှတ် သရုပ်ကို ဖော်ဆောင်ထားတာတွေလို့ ဆိုပါတယ်။ သမ္မတကြီး ကုလားထိုင်လက်တန်းပေါ်လက်နှစ်ဖက်တင်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ ကျောက်ဖြူသား ရုပ်တုကြီးက ဆယ့်ကိုးပေတိတိ မြင့်မားပါတယ်။ အဲဒီရုပ်တုကြီး အောက်ခြေကနေ မီးအလင်းပေးထားတာမို့ သမ္မတကြီးရဲ့ မျက်နှာပြင်ကို ထင်ထင်ရှားရှား ကြည့်မြင်လို့ရပါတယ်။ နာမည်ကျော် ဂက်တီ(စ)ဘက် GETTYSBURG မိန့်ခွန်းထဲက သမ္မတကြီးလင်ကွန်းရဲ့ ရဲရဲတောက် မိန့်ခွန်းစာသားတွေကိုလည်း ကျောက်ဖြူသားကြီးတွေပေါ်မှာ ထွင်းထားတာမို့ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု ဝိုင်းဖတ်ကြ၊ တချို့လည်း ကူးကြပါတယ်။ တောင်ပိုင်းနဲ့ မြောက်ပိုင်း ပြည်တွင်းစစ်အကြောင်း သမိုင်းသင်ခန်းစာတွေကို ပြန်လည်သတိရစေပါတယ်။ “ကျွန်ုပ်တို့သည်

အခက်အခဲဆုံးသောပြဿနာကို အသိမမွေးဆုံး ဖြေရှင်းခဲ့သည်။ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို သိက္ခာရှိရှိ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိစေရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံတော်သည် ဘုရားသခင်၏ ရင်ခွင်တော်၌ လွတ်လပ်ခြင်းဖြင့် အသစ်တစ်ဖန်ပြန်လည်မွေးဖွားခဲ့ရပြီ” စသည်ဖြင့် ရေးထားပါတယ်။

သူငယ်ချင်း ဖရန့်က သူ့ကိုယ်ပိုင်ကင်မရာလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖို့ လင်ကွန်းရုပ်တုရှေ့မှာ ရပ်ခိုင်းတော့ ကျွန်တော် သမ္မတကြီးမျက်နှာဆီ မော့ကြည့်နေတဲ့ပုံကို ရိုက်ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ သမ္မတကြီးလင်ကွန်းရဲ့ ရုပ်တုကြီးဟာ အလွန်အသက်ဝင်လှတာမို့ တကယ့်သက်ရှိထင်ရှား သမ္မတကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ငဲ့ကြည့်နေသလားလို့တောင် ထင်ရပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ခင်းရောက်တော့ သမ္မတကြီး ဘာကြောင့် ပြုံးမနေဘဲ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ငဲ့ကြည့်နေဟန် သရုပ်သကန်ကို ကျွန်တော် အပြည့်အစုံနားလည်ဖို့ အကြောင်းတစ်ခု ဖန်လာပါတော့တယ်။ ဒါကတော့ နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားအဖွဲ့ကို အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်သူ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက “ကလစ်(ဖ)တန် မင်းနဲ့ ခဏတွေ့ချင်တယ်” လို့ လာခေါ်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းတည်းအတူနေ သူငယ်ချင်းဖရန့် မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။ သူခေါင်းဆောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ရေပူဖောင်းထုပ်ကလေးတွေ လမ်းသွားလမ်းလာတွေပေါ် ဝစ်ချ နောက်ပြောင်ခဲ့ကြတဲ့ပြစ်မှုများ လာတိုင်တဲ့သူရှိလို့ ခေါ်ဆွဲပြီး လားပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ကစားလို့ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် အပေါ်မှ ရေပူဖောင်း ထိရသွားခြင်းမရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ဘာသာ

ကြိတ်ပျော်နေကြတာပါ။ ကျောင်းသားအဖွဲ့ကို အုပ်ထိန်းတဲ့ခေါင်းဆောင်က ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပြီး သူ့အခန်းထဲလည်းရောက်ရော “ကလစ်(ဖ)တန်၊ မေဆန်ဒစ်ဆင် MASON-DIXON မျဉ်းကြောင်းဆိုတာကို မင်း သိလား” လို့ မေးပါတယ်။

“ကျွန်တော်က မသိပါဘူးခင်ဗျာ” လို့ ဖြေရင်း စိတ်ထဲကတော့ ရေပူဖောင်းပေါက်ခံရတဲ့မိန်းမကြီးက ခပ်ဝဝပဲ။ ဒီ မေဆန်ဒစ်ဆင် မျဉ်းနဲ့ သူနဲ့ ဘာများပတ်သက်လို့ပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိတယ်။ ဒီတော့မှ အုပ်ထိန်းသူ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါတယ်။ “ဒီလို ကလစ်(ဖ)တန်ရဲ့ မင်းကိုခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကို ဆရာမ ရှင်းပြမယ်။ မင်း ဒီခရီးကို ငွေတွေ ဘယ်လိုစုပြီး လိုက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ဆရာမတို့သိတယ်။ မင်းတို့တစ်တွေ ဘယ်လောက်ပျော်နေတယ်ဆိုတာလည်း ဆရာမ နားလည်တယ်။ အကြောင်းကတော့... အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီးမှာ ပြည်တွင်းစစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက မေဆင်ဒစ်ဆင်မျဉ်းကြောင်းဆိုတဲ့ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ချက်မျဉ်းကြောင်း တစ်ကြောင်း ရှိခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ မေရိလန်ပြည်နယ်နဲ့ ပင်ဆဲလ်ဗေးနီးယားပြည်နယ်ကို ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားတဲ့ မျဉ်းကြောင်းပဲ။ တစ်နည်းဆိုရရင်တော့ ကျွန်စနစ်ကို ဆက်လက်ကျင့်သုံးနေသေးတဲ့ လက်ကျန်ပြည်နယ်နဲ့ ကျွန်စနစ်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်တဲ့ ပြည်နယ်တွေကို ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားတဲ့ မျဉ်းကြောင်းနယ်နိမိတ်ပေါ့ တပည့်ရယ်” လို့ ဆိုပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာခေါ်ပြောနေတာ ရေပူဖောင်းကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီထက်ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စတစ်ရပ်ကတော့

ကြုံနေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ကြည့်လေ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပြည့်နဲ့ ရှင်းပြနေတဲ့ ဆရာမရဲ့ မျက်နှာမှာလည်း မျက်ရည်တွေဝဲလို့။ သူ့လက်တွေကလည်း တုန်နေရှာပါတယ်။

“ကလစ်(ဖ)တန် ဒီနေ့ ဆရာမတို့သွားမယ့်ခရီးဟာ အဲဒီ မေဆင်ဒစ်ဆင်မျဉ်းကို ဖြတ်သွားရမယ်။ ဒီမျဉ်းက တောင်ပိုင်းနဲ့မြောက်ပိုင်းကို ခြားထားတဲ့ နယ်နိမိတ်၊ ကျွန်စနစ်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားတဲ့ နယ်မြေနဲ့ မလေးသေးတဲ့ နယ်မြေနှစ်ခုအကြား ပိုင်းခြားထားတဲ့ နယ်နိမိတ်ဖြစ်လို့ ဆရာမတို့ ဝါရှင်တန်ဒီစီကနေ မေရိလန်ပြည်နယ်ထဲကို ဝင်လိုက်တာနဲ့ အခြေအနေက ပြောင်းသွားပြီ။ ဆရာမတို့ ဒီနေ့သွားမယ့် ဂလန်အက်ကိုးအပန်းဖြေစခန်းက မေရိလန်ပြည်နယ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ဒီကနေသွားရင် မေဆင်ဒစ်ဆင်မျဉ်းကို ကျော်ပြီးမှ ရောက်မှာဆိုတော့ အဲဒီအပန်းဖြေစခန်းက လူမည်းဆိုရင် လုံးဝ အဝင်မခံဘူး တပည့်ရဲ့။

ဆရာမက စကားကို ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဆရာမ ဘာပြောသည်ကို ကျွန်တော်နားလည်သွားပါပြီ။ ဆရာမ ဘယ်လိုခံစားနေရမယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း နင့်နေအောင် နာကျင်ခံစားနေရပြီဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ပျော်စရာ ဒီခရီးကို လိုက်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ရတာတွေ အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံခဲ့ရတာတွေဟာ အခုလို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်ကို ကျွန်တော် ရယူဖို့ဆိုရင် ကျွန်တော် အမှန်တကယ် မကြိုးစားခဲ့ပါဘူး။ မလိုက်ခဲ့

ပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော်က လူမည်းမို့လို့ လူဖြူတွေ အပန်းဖြေတဲ့ ဒီစခန်းမှာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း လူဖြူတွေနဲ့အတူ ပျော်ရွှင်ခွင့်မပေးဘူးတဲ့ခင်ဗျာ...အဲဒါဟာ တရားမျှတပါရဲ့လား။ အဲဒါကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ ဆရာမက “ငါလည်း ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းတယ်ဆိုတာ မင်း သိမှာပါ။ ကလစ်(ဖ)တန်၊ ကျန်တဲ့လူတွေ သွားကြပါစေ၊ သူတို့ ပျော်ကြပါစေကွယ်၊ ဆရာမနဲ့ မင်းနဲ့ကတော့ ဒီ ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာပဲ တယ်လီဗေးရှင်းကလာတဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း တစ်ညစောင့်ကြတာပေါ့။ ဆရာမလည်း ငါ့တပည့်နဲ့အတူနေခဲ့မှာပါ။ ဂလန်အက်ကိုးကို လိုက်မသွားပါဘူး” လို့ဆိုကာ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ရင်ဘတ်ထဲကို ဆွဲယူပြီး လိုက်လံစွာ ကျွန်တော့်ကို ဆရာမက နှစ်သိမ့်ရှာပါတယ်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော် ဆရာမဆီက ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဓာတ်လှေကားဆီလျှောက်လာရင်း ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို ကျွန်တော် ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ရောက်လာတယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာကတော့ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိနေပြီး နင့်နင့်နဲနဲ ကြေကွဲမှု၊ ဝမ်းနည်းမှု၊ မယုံကြည်နိုင်မှုနဲ့ ရှက်တာတွေပါ ရောယှက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘလောင်ဆူနေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဟိုတယ်ခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်း ဖရန်(ခ)က “ဘာပြုလို့လဲ...ဟို မိန်းမဝဝကြီး လာတိုင်တာလား” လို့ ဆီးမေးပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲမှာ ကြူကြူပါအောင် ငိုချလိုက်မိပါတယ်။ ဖရန်(ခ)လည်း နောက်ထပ် ဘာမှ မမေးတော့ဘဲ အံ့အားသင့်စွာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ငိုနေတာကို စိုက်ကြည့်နေပါ

တယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ်တွေက ငိုရမယ့်အရွယ်တွေမှ မဟုတ်တော့တာ။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ယောက်ျား လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ရွယ်တူ လူငယ်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ငိုနေတာက မငိုဘဲ နေတတ်ကြပေမယ့် ကျွန်တော်က ကြူကြူပါအောင်ငိုနေတော့ ဖရန်(ခ)လည်း ဆိတ်ဆိတ်နေရုံသာမက စဉ်းစားလို့မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရှာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။

ကျွန်တော် အခု ငိုတာက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂလန်အက်ကိုး Glen Echo အပန်းဖြေစခန်းကို လိုက်ပါခွင့်မရလို့ ကျတဲ့မျက်ရည် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်တဝမှာ လူမည်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရပ်တည်ခွင့် အနေအထားကို ပထမဆုံးအကြိမ် ခွဲခြားမှု ခံစားရတဲ့အတွက် လူမည်းဆိုတဲ့ အနှိမ်ခံဘဝကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွန်းလို့ ငိုမိတာပါ။ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်လုပ်မိလို့လဲ။ ကျွန်တော် လူမည်းမျိုးနွယ်ထဲမှာ လူလာဖြစ်ရတာ၊ လူမည်းမျိုးနွယ်က ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာတာဟာ အပြစ်လား။ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်လုပ်ခဲ့မိလို့လဲ။ သူ့ဟာသူ ကျွန်တော် ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ လူမည်းဖြစ်လာရမှုအတွက် ဒီပြည်ထောင်စု နိုင်ငံမှာ ကျွန်တော့်တဝတစ်ယောက်လုံး အခုလို အခွဲခြားခံရမှု၊ အပိုင်းခြားခံရမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ တစ်ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လောက်များ တွေ့ကြုံကြေကွဲရဦးမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိရင်း ဝမ်းနည်းမိတာပါ။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်တွေမှာလည်း အဖြူတွေက အမည်းတွေကို ခွဲခြားဆက်ဆံမှုရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မည်းနက်တဲ့ အသားအရောင်ကြောင့် ကော်ဖီဆိုင်ကို မဝင်ရဘူး၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း

ကို မဝင်ရဘူး၊ အခုလို အပန်းဖြေ အနားယူတဲ့ ဥယျာဉ်ပန်းခြံတွေထဲ
ကို မဝင်ရဘူး...စတဲ့ လူသူအများ ဝင်ထွက်သွားလာတတ်တဲ့ နေရာ
တွေမှာ ဝင်ခွင့် လာခွင့် သွားခွင့် ပိတ်ပင်တာ မရှိပါဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ ဖရန့်(ခ)က တိုးတိုးလေး လှမ်းမေးပါတယ်။

“ကလစ်(ဖ)တန်၊ မင်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျပြီး ရှိက်ကြီး
တင်ဖြစ်ရအောင် ဘာပြဿနာများ ဖြစ်မိလို့လဲကွာ။ ရေပူဖောင်း
ကစားမိလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာပြဿနာလဲ”

“ဒီည ဂလန်အက်ကိုး အပန်းဖြေစခန်းကို သွားအိပ်ကြမယ့် ခရီး
မှာ ငါ မလိုက်ရဘူးတဲ့”

“ဘာပြုလို့”

“ငါက လူမည်း နီဂရိုးမို့ ဝင်ခွင့်မပြုဘူးတဲ့ကွ”

“လူမည်းဖြစ်ရုံနဲ့ ဘာပြုလို့ အပန်းဖြေစခန်းထဲ မဝင်ရမှာလဲ
သူငယ်ချင်း။ ငိုမနေနဲ့ မင်း မလိုက်ရဘူးဆိုရင် ငါလည်း မသွားဘူး။
ငါလည်း မလိုက်ဘူးကွာ”

တကယ်တော့ ဖရန့်(ခ)သည် ဂလန်အက်ကိုး အပန်းဖြေစခန်းကို
သေမလောက် သွားချင်မှန်း ကျွန်တော်သိသည်။ သူက ကျွန်တော်
မလိုက်ရဘူးဟုဆို၍ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားတဲ့ သူငယ်ချင်း
အချင်းချင်း၊ တစ်ခန်းတည်းမှာနေတဲ့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းအနေ
နဲ့ စုစုဝေးဝေးနဲ့ ခုလို တစ်ကြိမ်သာ ပျော်ခွင့်ရမယ့် အခွင့်အရေးကို
စွန့်လွှတ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့ သဘောထားဟာ တကယ်ကို အရွယ်နဲ့

မမျှလောက်အောင် စာနာမှုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါ
တယ်။ ဒီစာနာနိုင်စွမ်းအပေါ်လည်း ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို ချက်ချင်း
လေးစားသွားမိပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော်က အရင်ထဲက သူငယ်ချင်း
တွေ မဟုတ်ကြပါဘူး။ ခု ဒီခရီးမှာမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပေမယ့် သူဟာ
စာနာတဲ့စိတ်အပြင် မတရားတာကို လက်မခံလိုတဲ့သတ္တိလည်း
ဖရန့်(ခ)မှာ ရှိနေတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့သတင်းဟာ မကြာခင်မှာပဲ အခြားအခန်းတွေကိုပါ
ပျံ့သွားပါတော့တယ်။ ဒီတော့ အခြားကျောင်းသားတွေလည်း ကျွန်
တော့်အခန်းထဲလာပြီး သတင်းမေးကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်က ကျွန်တော့်
ကိစ္စမို့ သိပ်အကျယ်ရှင်းမပြပေမယ့် ဖရန့်(ခ)က “တို့သွားမယ့်
အပန်းဖြေစခန်းထဲကို လူမည်း ဝင်ခွင့်မပြုဘူးတဲ့ကွာ။ ဒါကြောင့်
ကလစ်(ဖ)တန်ဟာ ဒီနေ့ ဆရာမနဲ့ ဟိုတယ်မှာပဲ နေခဲ့ရတော့မယ်။
ဒါကြောင့် ငါလည်း အဲဒီအပန်းဖြေစခန်းကို မလိုက်တော့ဘဲ ဒီဟိုတယ်
မှာပဲ နေခဲ့တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”လို့ ပြောပါတယ်။

ဒီတော့ အခြားကျောင်းသားတွေလည်း “ဒီလိုဆို ငါတို့လည်း
အဲဒီအပန်းဖြေစခန်းကို မလိုက်တော့ဘူး”လို့ ဆိုကြပါတယ်။ အပန်းဖြေ
စခန်းကို မလိုက်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ ကျောင်းသားက ဆယ့်တစ်
ယောက်အထိ ရှိသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စကို မယုံကြည်
နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ လူငယ်တွေဟာ အမှန်တရားကို
မြော်နိုးကြတယ်၊ ဆုံးဖြတ်ရဲကြတယ်၊ သတ္တိရှိကြတယ်၊ မကြာခင်မှာ
ပဲ အဲဒီလူငယ်ဆယ့်တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့အခန်းထဲကို ရောက်
လာကြတယ်။ အပန်းဖြေစခန်းကို မလိုက်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်နေ

တဲ့ လူငယ်ဆယ့်တစ်ယောက်ရယ် ကျွန်တော်ရယ် ပေါင်း ဆယ့်နှစ်
 ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ရေပူဖောင်းတပ်မလို့ အမည်ပေး
 လိုက်ပါတယ်။ မတရားတဲ့ လုပ်ရပ်ကို သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး မိမိ
 တို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြတဲ့ လူငယ် လူဖြူ ကျောင်းသား
 သူငယ်ချင်း ဆယ့်တစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်
 မျက်ရည်တွေ ထပ်ကျလာပြန်ပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်ကျတဲ့ မျက်ရည်
 ကတော့ အားမာန်တွေရှိလာလို့ ကျတဲ့မျက်ရည်ပါ။ ကျွန်တော်တို့
 တစ်တွေ အပန်းဖြေစခန်းကို မလိုက်ကြရပေမယ့် အဲဒီညက ပျော်ခဲ့ကြ
 ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရေပူဖောင်းတပ်ဖွဲ့ဟာ အဲဒီည ဆီနိုတ်တာနဲ့
 တိုက်ဂါး ဘော(စ)ဘောပွဲကို သွားကြည့်ဖို့ ဆရာမက စီစဉ်ပေးပါ
 တယ်။ ဘော(စ)ဘောပွဲ မကြည့်ဖူးတဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ
 အခုလို ကြည့်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ပျော်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဘော(စ)ဘောကွင်းကို အသွားမှာ သမ္မတကြီး
 လင်ကွန်း အထိမ်းအမှတ်ရုပ်တုဗိမာန်ရှေ့ကနေ ကားဖြတ်သွားရပါ
 တယ်။ သမ္မတကြီးရဲ့ ကျောက်ဖြူသားရုပ်တုကြီးကို မီးရောင်ထိုးထား
 တာမို့ သမ္မတကြီးမျက်နှာကို ကျွန်တော် ကားပေါ်ကနေ ထင်ထင်
 ရှားရှား မြင်နေရပါတယ်။ သမ္မတကြီးရုပ်တုရဲ့ ကြေကွဲရိပ်သန်းပြီး
 မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံဟာ တကယ်တော့ အဓိပ္ပာယ်
 ရှိလိုက်တာလို့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ အသားအရောင်
 ကြောင့် အပန်းဖြေဥယျာဉ်စခန်းထဲ ဝင်ခွင့်မရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ၊ လူဖြူ
 တွေသာ ပြိုင်ပွဲဝင်ရတဲ့ ဂေါက်သီးပြိုင်ပွဲအသင်းတွေကတော့ ရှိသေးဆဲ
 ပါပဲ။ လွတ်မြောက်မှုတိုက်ပွဲတွေကတော့ ဆက်ကာဆက်ကာ ရှိနေဦး

မှာပဲ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ရေပူဖောင်းတပ်ဖွဲ့ဟာ လက်နက် သေနတ်
 တွေမပါဘဲ မေတ္တာနဲ့တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

သမ္မတကြီးလင်ကွန်းကလည်း သူ့ရဲ့ နာမည်ကျော် ဂက်တီ(စ)
 ဘာ(ဂ်)မိန့်ခွန်းမှာ “ကျွန်ုပ်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းဖြေရှင်းခဲ့ကြပါ
 တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတော်ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထက်မှာ
 လွတ်လပ်ခြင်း အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားစေရပါမယ်”

လွတ်လပ်ခြင်းအတွက် သေနတ်တွေ လက်သီးတွေနဲ့ တိုက်မယ့်
 အစား အထက်မြက်ဆုံးလက်နက်ဖြစ်တဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့သာ တိုက်ပွဲ
 ဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။ တကယ်လည်း အမုန်းတရားကို
 ချေဖျက်နိုင်တာဟာ မေတ္တာတရားနဲ့ သတ္တိပဲမဟုတ်လား” လို့
 ရဲရဲတောက် ပြောကြားခဲ့ပါတယ်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှာရှိနေတဲ့ လူဖြူတွေအားလုံးဟာ ကျွန်
 တော် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နမူနာကိုယူပြီး မေတ္တာတရား မွေးနိုင်မယ့်
 သတ္တိထားနိုင်ကြရင် ကျွန်တော်တို့ အမြဲတမ်း တလေးတစား မော့
 ကြည့်ခဲ့တဲ့ သမ္မတကြီးလင်ကွန်းရဲ့ ကျောက်ဖြူသား ရုပ်တုကြီးဟာ
 ကြောခင် ပြုံးလာမှာပါဗျာ။

Mason - Dixon Memory
 by Clifton Davis

၁၁။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဒွန်ဒရေနေ

အမေရိကန်နိုင်ငံ လူဝီစီးနီးယားပြည်နယ်၊ ကလီ(ဗ)လန်မြို့၏
 ဘိုတယ်ခန်းမကြီးထဲတွင် လူထုခေါင်းဆောင်များ အားကစားလောက
 ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ မိမိတို့ပြည်နယ်တစ်ဝန်းလုံးရှိ မြို့နယ်အသီးသီးမှ
 ဦးစီးများသည် တဖြည်းဖြည်း စုဝေးရောက်နေကြ၏။ တစ်စတစ်စ
 ချည်းချင်းလည်း စုံစပြုပြီးဖြစ်သည်။ ယနေ့အခမ်းအနားသည် မွန်ရိုးမြို့မှ
 ဒွန်ဒရေ-ဂရင်းဆိုသူ အထက်တန်းကျောင်းသားတစ်ဦးကို ဂုဏ်ပြု
 ဆောင်ရွက်ပွဲကြီး ဖြစ်ပါ၏။ ကြွရောက်လာကြသော လူကြီး
 ထူထောင်များသည် ဤကျောင်းသားငယ်တစ်ဦး၏ ဂုဏ်ပြုပွဲကို မဖြစ်
 မနေ ဂရုတစိုက် အားပေးတက်ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒွန်ဒရေ-ဂရင်းဆိုသည့် လူငယ်ကျောင်းသားလေးသည် လွန်ခဲ့
 သော တစ်လလောက်အထိ လူမသိသူမသိ အထက်တန်းကျောင်းသား
 သားတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် လူဖြူ လူမည်း မခွဲခြားဘဲ ရောနှော
 စာသင်သည့် ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် သာမန်လူမည်းကျောင်းသား
 သားတစ်ဦးအနေနဲ့ စာသင်ကြားနေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့သော် ၁၉၅၁
 ခု ဧပြီလ ၁၇ ရက်နေ့တွင်တော့ ဒွန်ဒရေ၏ အသားအရေ မည်းနက်

ပန်းချီတစ်ရာစာလ

နေမှုသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တစ်ဝန်းလုံးတွင် အုတ်အော် ဒေးယျ သတင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပါ၏။

ထိုနေ့ညနေ ထမင်းစားပွဲတွင် အခမ်းအနားမှူးက အသံချဲ့စက်မှ တစ်ဆင့် ဒွန်ဒရေ ညစာစားပွဲအခမ်းအနား စတင်ဖွင့်လှစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်လျှင် ကြွရောက်လာသော ပရိသတ်ကြီးက မတ်တတ် ရပ်၍ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းသွားအောင် လက်ခုပ်တီး၍ ကြိုဆို လိုက်ကြပါ၏။

လက်ခုပ်သံများ ရပ်သွားသောအခါ ဒွန်ဒရေက အခမ်းအနားမှူး အနားရှိ အသံချဲ့စက် မိုက်ကရိုဖုန်းရှိရာသို့ သွား၍ မိမိအဖြစ်အပျက် များကို စတင်ပြောပြပါသည်။

ဒွန်ဒရေသည် ဂေါက်သီးရိုက် အားကစားကို အလွန်နှစ်သက် သော ကျောင်းသားလူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် စိန့်ဖရန် ခရစ် အထက်တန်းကျောင်း၏ ဂေါက်သီးရိုက်အသင်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထိုအသင်းတွင်တော့ အားလုံး လူဖြူတွေချည်းဖြစ်ပြီး ဒွန်ဒရေတစ်ဦး တည်းသာ လူမည်းအသင်းသား ပါဝင်၏။ သို့သော်လည်း စိန့်ဖရန် ခရစ် ဂေါက်သီးအသင်းသားများသည် လူဖြူ လူမည်း မခွဲခြားဘဲ တန်းတူရည်တူ ဆက်ဆံမှုရှိသည်။ သူတို့အသင်းသည် လူဝီစီးယားနား ပြည်နယ်အနံ့ လျှောက်ကစား၍ အောင်ပွဲအလီလီဆင်ခဲ့သောအသင်း လည်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကိုလံဘီယာ၌ ဒွန်ဒရေတို့အသင်းသည် ကိုလံဘီယာမြို့မှ ကာ(ဒ)ဝဲလ်စ်ရစ်(ရှ်) အသင်းနှင့် ကိုလံဘီယာတွင် ချိန်း၍ ကစားခဲ့ကြ၏။ ကိုလံဘီယာသို့ရောက်ရှိသောအခါ ဒွန်ဒရေတို့အသင်း အားကစားဒါရိုက်တာ

ဂျိမ်း(စ)မာဖီနှင့် အခြားလူတစ်ဦးသည် အားကစားပွဲ မစရသေးမီ အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးနေခဲ့ကြသည်ကို ကျောင်းသားများ သတိပြုမိ ကြ၏။ ဘာတွေဆွေးနွေးနေကြသည်ကိုတော့ ဒွန်ဒရေတို့ မသိကြ ရပေ။ အကြိတ်အနယ်ဆွေးနွေးပွဲ ပြီးဆုံးသောအခါ မိမိတို့အသင်း ဒါရိုက်တာ ဂျိမ်း(စ)မာဖီက ဒွန်ဒရေတို့လူစုထံ ရောက်ရှိလာပြီး “ဟေ့...တို့အသင်းက အကြီးတန်းအားကစားသမားလေးယောက် ထွက်ခဲ့ဟေ့” ဟု ဆိုလိုက်ပါ၏။ ထိုအခါ ဒွန်ဒရေနှင့် အခြားကျောင်းသား သုံးယောက်သည် ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘာကိစ္စများ ပေါ်နေ သနည်းဟု အားကစားသမားအားလုံးက အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေ ကြစဉ်တွင် ဂျိမ်း(စ)မာဖီက “ငါ မင်းတို့ကို ဘယ်လိုပြောရမုန်းတောင် ဆယ်ပါဘူးကွာ...ပြောလို့လည်း မထွက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကာ(ဒ)ဝဲလ် ဝဲရစ်(ရှ်)အသင်းက လူဖြူအားကစားသမားတွေကိုပဲ လက်ခံမယ်တဲ့” ဟု ပြောကာ မာဖီသည် ဒွန်ဒရေထံသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့် လိုက်ပါ၏။ ကျန်အသင်းသားအားလုံးက ဒွန်ဒရေကို ငေးကြည့်နေ ကြ၏။ “ဒီကိစ္စကို မင်းတို့ အကြီးတန်းအသင်းသားတွေပဲ အဆုံး အဖြတ်ပေးကြပါ။ ကျုပ်တော့ ဆုံးဖြတ်လို့မရတော့ပါဘူး။ တို့ ကစားရင် အညံ့ခံ အရှုံးပေးရာရောက်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကစားပြန်ရင် သည်း ဒွန်ဒရေကို ချန်ထားရမယ်။ ကဲ...မင်းတို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါ” ဟု ဆို၏။ ဤကိစ္စက ဒွန်ဒရေ ဆုံးဖြတ်ရမည့်ကိစ္စမဟုတ်တော့။ အကြီးတန်း အားကစားသမားများ အပါအဝင် အားကစားသမား အားလုံး ဆုံး ဖြတ်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်၍ ဒွန်ဒရေက မိမိ၏ ကစားဖော်ကစားဖက်များ နည်းသို့မည်ပုံ ဆုံးဖြတ်မည်ကို မျက်စိဝှေ့၍ ပြန်ကြည့်ရင်း စောင့်နေခဲ့ ပါ၏။

အကြီးတန်းအားကစားသမားတစ်ဦးက “ဒီပွဲမှာ ဒွန်ဒရေမပါရင် ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်ပြီး မကစားနိုင်ဘူး”ဟု ဆိုလိုက်၏။

ထိုအခါ ကျန်အကြီးတန်းအားကစားသမားများကလည်း “ဟုတ်တယ်။ ဒွန်ဒရေ ပါဝင်ပြီး မကစားရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း မကစားတော့ဘူး”ဟု ဆိုလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ အားကစား တစ်သင်းလုံးကလည်း မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ဒွန်ဒရေဟာ ကျွန်တော်တို့အသင်းသားပဲ။ သူမပါရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့အသင်းက မကစားရဲဘဲရှိတာပေါ့”ဟု တစ်ညီတည်း ဆိုခဲ့ကြ၏။

လူမည်းအသင်းသား ဒွန်ဒရေ ပါဝင်မကစားရဟု ဆိုသောကြောင့် စိန့်ဖရက်ဒရစ် ဂေါက်သီးအသင်းသည် ကိုလံဘီယာတွင် ယှဉ်ပြိုင်မှုမပြုဘဲ တပ်ခေါက်၍ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ထိုသတင်းကို လူဝီစီးယားနားပြည်နယ်မှ ပြည်သူလူထု ကြားသိသောအခါ ဒွန်ဒရေ၏ ကစားဖော်များနည်းတူ ပြည်သူလူထုကလည်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာကြ၏။ ပြည်သူလူထု မခံမရပ်နိုင်ဘဲရှိလာသဖြင့် လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်က လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သော ကိုလံဘီယာက(ဒ) ဝဲလ်ပရစ်(ရ်)အသင်းသည် လူသိကျွတ်ကို ချိုးနှိမ်၍ အသားရောင် ခွဲခြားမှုကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ စတင်တရားစွဲဆိုတော့၏။ တရားစွဲဆိုသည့် ရုံးစရိတ်နှင့်တကွ ကုန်ကျသည့်ငွေကြေးကိစ္စအဝဝကို လူဝီစီးယားနားပြည်နယ်မှ ကျခံပေးခဲ့၏။ ထို့အပြင် လူဝီစီးယားနားပြည်နယ်မှ လူထုသည် နေ့တစ်နေ့ကို ရွေးချယ်ကာ ထိုနေ့ကို ဒွန်ဒရေနေ့ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ပါ၏။

ဒွန်ဒရေသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော လူဝီစီးယားနားပြည်နယ် တစ်ခုလုံးကို ကိုယ်စားပြုသည့် ဂုဏ်ပြုအခမ်းအနားတွင် မိမိတို့

ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းခြင်းရာများကို ပြောပြရင်း မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျလာတော့၏။

ဒွန်ဒရေက “ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ နည်းပြဆရာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကစားဖော်အားလုံးနဲ့ ကျွန်တော့် ပြည်နယ်သူ၊ ပြည်နယ်သားတွေဟာ ကျွန်တော့်ဘက်က ခုလို ရပ်တည်ခဲ့တဲ့အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သမ္မတကြီးလင်ကွန်း ပြောကြားခဲ့သလို “မေတ္တာတရားရဲ့သတ္တိဟာ အမုန်းတရားကို မုချ အောင်နိုင်ကျော်လွှားနိုင်မှာပါ”ဟု ပြောကြားလိုက်သောအခါ ကြွရောက်လာကြသော ပရိသတ်၏ လက်ခုပ်သံများသည် အမေရိကန် တစ်နိုင်ငံလုံး ကြားရလောက်အောင် ကျယ်ပြန့်မြည်ဟည်းသွားပါတော့သည်။

(ရှေးအင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို သူ့ကျွန်ပြုစဉ်ကလည်း မျက်နှာဖြူများသာ ပါဝင်ကစားရသည့် အားကစားအသင်းများ၊ ကလပ်များ ရှိခဲ့သည်။ ထိုအားကစားအသင်းများနှင့် ကလပ်များတွင် မြန်မာနိုင်ငံသားများ ပါဝင်ကစားခြင်းကို ခွင့်မပြုကြ)။

Dondre Green Day of U.S.A.
by Clifton Davis

၁၂။ ဘွိုင်နူးဆိုသော မိန်းကလေး

စာဖတ်သူများထံမှ ကျွန်တော့်ထံသို့ စာများလာတတ်ပါသည်။ ရိုးသားစွာဝန်ခံရပါလျှင် ရောက်လာသောစာများကို အချို့ကိုလည်း စာပြန်နိုင်၍ အချို့ကို စာမပြန်နိုင်၊ မပြန်ဖြစ်ပါ။ ရေးသားသမျှသော အကြောင်းအရာများကို မှတ်သားရုံ မှတ်သားထားရပါသည်။

တလောကတော့ ဘွိုင်နူးဟုဆိုသော ချင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုစာကိုလည်း ကျွန်တော်သည် ခရီးထွက်နေ၍ အိမ်သို့ ရောက်ရှိပြီး နှစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ဖတ်ဖြစ်ပါသည်။

လက်ရေးကိုကြည့်တော့ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းလောက်မှ ကျောင်းသူလေး တစ်ဦးဟုသာ ယူဆမိ၏။ စာထဲတွင်တော့ ထိုကလေးမလေးသည် ကျွန်တော့်အား လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုလေးစားအားကိုးနေပြီ သူ့ထံတွင် ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ရှိနေကြောင်း စာထဲတွင် ဖော်ပြပါရှိနေပါသည်။

တိုင်းရင်းသူ ချင်းအမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးတွင် မည်ကဲ့သို့သော ရည်မှန်းချက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သိလိုသောဆန္ဒရှိ၏။ လူငယ်များ၏ ရည်မှန်းချက်သည် ကျွန်တော်တို့၏အနာဂတ်ပင် ဖြစ်၏။

ပန်းပျိုးတစ်ရာစာပေ

သူ့စာ၏အောက်တွင်လည်း တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ပါ၍ ကြုံရင် ကြုံသလို တယ်လီဖုန်းဆက်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျွန်တော်၏ မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ကူးရေးထားမိပါ၏။ သို့တိုင် အောင် တစ်လလောက် ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ပါ။ မဘွိုင်နူး ကျွန်တော့်ထံ ရေးသားသော စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့

ဆရာဦးချစ်စံဝင်း

၁၅-၉-၉၈

ကျွန်မနာမည် Boui Nu ချင်းတိုင်းရင်းသူ ဖြစ်ပါတယ်။ မည်သည့်စာရေးဆရာ၊ အနုပညာရှင်ကိုမှ မိတ်ဆက်စာ မရေးဖူးပါ။ ဆရာထံ ပထမဆုံးရေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆရာစာအုပ်များ ဖတ်ပြီး အလွန်မှ ခွန်အားသတ္တိများ တိုးပွားလာပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ပန်းတိုင်ရောက်ဖို့ အကောင်းဆုံး တွန်းအားဖြစ်စေတယ်။ ဤလို ဆရာမျိုး ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်မှာရှိတာ ဂုဏ်ယူမဆုံးနိုင်ပါ။ ကျွန်မ ကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေသူများဖတ်ဖို့ နိုင်ငံခြားကို ဆရာစာအုပ်တွေ ပို့ပေးတယ်။

ဆရာကို ကျွန်မရဲ့ ဖခင်တစ်ဦးကဲ့သို့၊ ဆရာရင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ ကြည်ညိုရပါကြောင်း ဤစာမှတစ်ဆင့် ပြောပါရစေဆရာ။ ကျွန်မ ဘဝကို ခွန်အားတွေ အများကြီးရှိလာအောင် ကူညီပေးတဲ့ ဆရာကို မြင်ဖူးချင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ကိုလည်း ဆရာထံ အကြံဉာဏ်များ တောင်းခံလိုက်ပါတယ်။ တိုင်ပင်ခြင်းရှိမှ အောင်မြင် တယ် ဆိုကြပါတယ်။

ပန်းတိုင်စာစာလေ

ဆရာ ဒီစာရဲ့ရင် ကျွန်မထံ စာတစ်ကြောင်းဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းနဲ့ ဖြစ်ပါစေ အကြောင်းပြန်ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ သို့မှသာ ကျွန်မ ရေးတဲ့စာ ဆရာထံ ရောက်၊မရောက် သိရမှာပါ။ မမြင်ဖူးတဲ့ ဆရာကို ဖခင်ကောင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ လေးစားတာ ဆရာစာအုပ် ဖတ်လိုပါ။ သမီးတစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင်ပါက ဆရာအဆုံးအမ အကြံ ဉာဏ်များကို နာခံမယ့် တပည့်တစ်ယောက်အဖြစ် ဆရာလက်ခံမှာ ပါလို့ မျှော်လင့်တယ်။

ဆရာအသက်ရှည်၍

စာများစွာ များစွာ ရေးနိုင်ပါစေလို့

ဆုတောင်းပေးပါတယ်။

မှ

ဘွိုင်နူး

အမှတ်-၈၇၊ ဒုထပ်၊ ၃၇-လမ်း

ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်၊ ဖုန်း-၂၇၆၀၃၉။

ဘွိုင်နူးထံမှ စာရရှိပြီး တစ်လလောက်ကြာမှ ကျွန်တော် တစ်နေ့တွင် ဘွိုင်နူးထံ ဖုန်းဆက်မိပါ၏။ “မဘွိုင်နူး ရှိပါသလား။ သူ့မိတ်ဆွေပါ။ ခေတ္တ စကားပြောပါရစေ”ဟု ဆိုတော့ ထိုအိမ်မှ အမျိုးသားတစ်ဦးက မဘွိုင်နူးကို ခေါ်၍ပေးပါ၏။ ထို့နောက်တော့ “ကျွန်မ ဘွိုင်နူးပါရှင်”ဟု ဆိုပါ၏။ ကျွန်တော်က “ကျွန်တော် ဦးချစ်စံဝင်းပါ။ မဘွိုင်နူးစာကို ရလို့ ဖုန်းဆက်တာပါ”ဟု ဆိုတော့

ပန်းတိုင်စာစာလေ

အခု ကျွန်မ ဆရာဆီက ပြန်စာမရလို့ ဆရာဆီကို ထပ်ပြီး စာရေးမလို့ လုပ်နေတာ။ ကျွန်မ စာရေးတာ တစ်လကျော်သွားပြီ။ ဆရာခရီးထွက်နေတယ်ထင်လို့။ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာရပါတယ်”ဟု ဆိုပါ၏။

သူ့အသံက တယ်လီဖုန်းထဲတွင် ဝဲနေပါ၏။ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်သောကြောင့်လည်း တယ်လီဖုန်းတစ်ဖက်မှ ဝမ်းသာနေသည်မှာ သိသာလှပါ၏။

ကျွန်တော်လည်း တယ်လီဖုန်းနံပါတ်မှတ်ထားပြီး ဖုန်းဆက်မလို့ပါပဲ။ ခုမှပဲ ဆက်ဖြစ်ပါတယ်။ စာထဲမှာ ဖော်ပြပေမယ့် မဘွိုင်းနူးဆီမှာ ထူးခြားတဲ့ ရည်မှန်းချက်တစ်ရပ် ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲ။ ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးဆက်သွယ်တာ အဲဒီကိစ္စ အဓိကပဲလား။

“ဒီစာထဲမှာ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေတယ်ဆိုတာ ဆရာသိလား”

“သိပါတယ်”

“ဆရာ သိတယ်ဆိုရင် ဆရာ့ကို ဘုရားသခင်က စေ့ဆော်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ စာထဲမှာက အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ ဘာကိုမှ မရေးလိုက်တာ ဆရာ့ကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေ”

“ဒီကိစ္စကို မပြောခင် ကျွန်မအကြောင်းကို နည်းနည်းပြောပါရစေ။ ဆရာ နားထောင်ဖို့ အချိန်ရမလား”

“လိုရင်းကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပါ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ဆက်သွယ်ရတဲ့ အကြောင်းလောက်ပဲ သိဖို့လိုအပ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ ဘဝတစ်ခုလုံးဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ဆက်နွှယ်နေပါတယ်။ ကျွန်မဘဝကလည်း ဒီကိစ္စပါပဲ။

ကျွန်မ အသက်က ၂၈ နှစ်ရှိပါပြီ။ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်ပါ” ဟု အစချီကာ မဘွိုင်းနူးက သူ့ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြပါ၏။

ဘွိုင်းနူးကို အဖ ဦးဆွန်နိုင်ထန်၊ အမိ ဒေါ်နင်ခန်းနီတို့မှ ကလေးမြို့ လုံဇန့်ဟုခေါ်သော ရွာလေးတွင် ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်းလေးယောက်ရှိသည်။ ဘွိုင်းနူးအသက် နှစ်နှစ်အရွယ်တွင် ဖခင်ကြီး ဆုံးသည်။ ဖခင်ကြီးဆုံးတော့ အမေတွင် နို့စို့ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသေး၏။ အမေသည် အဖေသေပြီး နို့စို့ကလေးကို ရင်မှာပိုက်၍ ဘွိုင်းနူးကို လက်ကဆွဲပြီး အကြီးနှစ်ကောင်နှင့်အတူ အဘွားရှိရာ ကန်ဦးရွာသို့ ပြောင်းလာခဲ့၏။ အဘွားက မျက်စိမမြင်ရှာပေ။ အဘွားနှင့်အတူ ဘွိုင်းနူးတို့မိသားစု ရုန်းကန်စားသောက်ရင်း ငါးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ အဘွားဆုံးသွားသည်။ မကြာမီ ဘွိုင်းနူး၏မိခင်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။

ထို့ကြောင့် နိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေသော ဘွိုင်းနူးတို့မောင်နှမများအား နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့က ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့ရာ ဘွိုင်းနူးက ဦးလေးတစ်ယောက်အိမ်တွင် နေရသည်။ ဦးလေးဖြစ်သူက ကျောင်းထားသေး၏။ ရပ်ကွက်ထဲမှ အစိုးရမူလတန်းကျောင်းတွင် နေရသည်။ လေးတန်းအောင်တော့ ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် အလယ်တန်းသို့ ပြောင်းနေသည်။ ၁၇ နှစ်သမီးအရွယ်ရောက်သောအခါ ဆယ်တန်းတစ်ကြိမ်ကျတော့ ကျောင်းမှထွက်ပြီး ခန့်ပတ်ရွာတွင် လုပ်အားပေးကျောင်းဆရာမ လုပ်သည်။ ကျောင်းဆရာမလုပ်ရင်း အသင်းတော်များ၌ ဘာသာရေး

သင်ခန်းစာများကို လိုက်လံသင်ကြားပေး၏။ ၁၉၈၈ မှ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်အထိ မြစ်ကြီးနား ကျမ်းစာသင်ကျောင်းတွင် သွားရောက်နေထိုင်ကာ ကျမ်းစာသင်ကြားရေးကို စိတ်အားထက်သန်စွာဆောင်ရွက်သည်။

“ကျွန်မက ငယ်ငယ်တည်းက မိဘမဲ့ခဲ့တယ်။ သူများအိမ်တွေမှာပဲ နေခဲ့ရတယ်။ မိဘမဲ့ကလေးတွေနဲ့လည်း အများဆုံး အတူနေခဲ့ရပြီးတော့ မိဘမဲ့ကလေးများကို စာနာထောက်ထားတဲ့စိတ်၊ ကြီးလာရင် မိဘမဲ့ကလေးတွေကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ရှိတယ်။ မိဘမဲ့ခိုကိုးရာမဲ့ကလေးများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ကိစ္စက ကျွန်မဘဝပါပဲ” ဟု ဘွိုင်နူးက ဆိုပါ၏။

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် ဘွိုင်နူးသည် ချင်းအမျိုးသား မိတ်ဆွေအချို့နှင့် ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ရန်ကုန်သို့လာတော့ ကျွန်မ ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြကြီးကို မရောက်ဖူးတာရယ်၊ နောက် ကျွန်မရဲ့ မျှော်လင့်ချက်လမ်းစတွေ ရန်ကုန်မှာရှိမယ်လို့ ထင်တာရယ်ကြောင့် ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့တာပါ” ဟု ဘွိုင်နူးက ဆိုသည်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှု၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ စုဝေးနေမှုများကို တွေ့ရ၏။ ရန်ကုန်သူ မာနခဲများ၏ ချောမွေ့မှုများကို ဘွိုင်နူးတစ်ယောက် ငေးမောကြည့်ခဲ့ရ၏။

တကယ်တော့ ဘွိုင်နူး ရန်ကုန်သို့လာစေရန် ဘုရားသခင်က စေလွှတ်တော်မူခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တွင် ဘုရားသွားကျောင်းတက်ရင်း ချင်းအမျိုးသား ဒေးဗစ်ထန်စွန်းပေါင်နှင့်တွေ့၏။ ဘွိုင်နူးသည် ထန်စွန်းပေါင်နှင့် တွေ့ရှိရာ မေတ္တာမျှခဲ့ကြပြီး နှစ်ဦးသား ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ထန်စွန်းပေါင်က အခြားသောလူငယ်များနည်းတူ နိုင်ငံခြားသို့ သွား

ရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်ရာ ဘွိုင်နူးနှင့်လက်ထပ်ပြီး ဆယ်ရက်အကြာတွင် ထန်စွန်းပေါင် စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ “ဒီဟာတွေ အားလုံးဟာ ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပါပဲ” ဟု ဘွိုင်နူးက ဆို၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်ခွာသွားပြီး တစ်နှစ်အကြာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ဘွိုင်နူးလည်း စင်ကာပူသို့ လိုက်သွားသည်။ ဘွိုင်နူးနှင့် ထန်စွန်းပေါင်တို့သည် စင်ကာပူနိုင်ငံတွင် အလုပ်ကြိုးစားကြသည်။ အလုပ်တစ်ခုမှ အခြားတစ်ခု တစ်နေရာမှ အခြားတစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကာ မိမိတို့ဘဝရည်မှန်းချက်အတွက် ငွေရှာကြသည်။ ၁၉၉၆ ခု ကုန်ခါနီးတွင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ဘွိုင်နူးသည် မိမိ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်ရာမှ ရရှိသောငွေဖြင့် ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း ၄၄ ရပ်ကွက်တွင် ပေ ၄၀ x ပေ ၆၀ ရှိသော မြေတစ်ကွက်ကို ဝယ်ခဲ့သည်။ မြေပေါ်တွင် အိမ်တစ်လုံးပါသည်။

“ဘွိုင်နူး အခုပြောနေတဲ့အထိ တိုင်းရင်းသူ ချင်းအမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးရဲ့ ဘဝကြိုးပမ်းချက်ပဲ။ ဒီလိုဘဝတွေ အများကြီးပဲ။ အားရရောတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိသေးဘူး” ဟု ကျွန်တော်က ဆိုမိပါ၏။

အခု ကျွန်မ ပြောနေတာက “ကျွန်မဘဝကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မ ဆရာကို တင်ပြမယ့်အကြောင်းက အခုမှ ပြောတော့မှာ” ဟု ဆိုပါ၏။

ဘွိုင်နူး ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်ပြီး သုံးလေးလကြာတော့ ကန်ဦးရွာရှိ အသိမိတ်ဆွေများထံမှ စာပြန်ရောက်၏။ စာထဲတွင် ဘွိုင်နူး၏ ဦးလေးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်လည်း မရှိဘဲဘာ

ပြီဖြစ်သော ဦးလေး၏ ကလေးများမှာ ခိုကိုးရာမဲ့၊ စောင့်ရှောက်ရာမဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ဘွိုင်နူး လာခေါ်ပါဟု ပါရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘွိုင်နူး သည် မိမိဘဝနှင့် ကိုယ်ချင်းစာကာ ခိုကိုးရာမဲ့ခြင်းဟူသော အဓိပ္ပာယ် ကို ချက်ချင်းနားလည်၍ ကလေးမြို့သို့ လိုက်သွားခဲ့၏။ ကလေးမြို့ သို့ မန္တလေးမှတစ်ဆင့် သွားခဲ့သည်။

ကန်ဦးရွာရောက်တော့ ဦးလေးတော်သူ၏ ရင်သွေး လူမမယ် ကလေးနှစ်ဦးကို တွေ့ရှိခဲ့၏။ ဘွိုင်နူးက ကလေးနှစ်ဦးကို ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ရန် ချက်ချင်းပြင်ဆင်သည်။ ကန်ဦးရွာက ဆင်စခန်းဖြစ်သည်။ ရွာမှ အမျိုးသားများသည် ဆင်နှင့် သစ်ထုတ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို လုပ် ကြ၏။ ယင်းလုပ်ငန်းမှာ ပင်ပန်းလွန်း၍ အချို့ ဝမ်းရောဂါ၊ အချို့ ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ကြရာ ရွာတွင် မိဘမဲ့ကလေး အများ အပြား ရှိနေ၏။ အချို့သည် မိဘများ ကျောက်စိမ်းသွားတူးကြရာမှ ပြန်မလာကြသဖြင့် ရွာတွင် ကလေးများ သောင်တင်ရစ်နေ၏။

ရွာမှလူကြီးများက ဘွိုင်နူးအား “ဘွိုင်နူးရယ် နင်လည်း မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ဦးပဲ။ ရွာမှာ ကလေးတွေက နင့်ထက်ဆိုးရှာကြတယ်။ အချို့ အမိရော အဖေရော မရှိကြဘူး။ ဒီတော့ နင့်တူသားလောက်သာ မကဘဲ အခြားကလေးများကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် ခေါ်သွား ပါ”ဟု ဝိုင်းဝန်းဆိုကြ၏။ ဘွိုင်နူးက ရွာမှ မိဘမဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ကလေး များကို စုဝေးခေါ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယင်းအထဲမှ ဘဝအခြေ အနေ အဆိုးဝါးဆုံးကလေးဆယ်ဦးကို ရွေးကာ ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ယူ လာခဲ့၏။ တကယ်ခေါ်ယူသင့်သောကလေး နှစ်ဆယ်ခန့် ကန်ဦးရွာ တွင် ကျန်ရစ်နေသေး၏။ ဘွိုင်နူးသည် မိမိ၏ မိခင်ကြီးအားလည်း ခေါ်ယူကာ မြောက်ဒဂုံ ၄၄ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ မိမိဝယ်ယူထားသော

အိမ်တွင် ရွာမှ မိဘမဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ကလေးများကို ထားရှိ၏။ မိခင်ဖြစ် သူ ဒေါ်နင်ခန်းနီက ကလေးများကို ထမင်းချက်ကျွေး ပြုစုစောင့် ရှောက်ရသည်။ ကလေးများကို ရပ်ကွက်မူလတန်းကျောင်းတွင် ဆရာမကြီးအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ ထားရှိ၏။ ကန်ဦးရွာ မှခေါ်လာသော ကလေးဆယ်ယောက်နှင့် အမေဖြစ်သူ နောက်အိမ် ထောင်မှပါလာသည့် ကလေးနှစ်ဦးနှင့်ဆိုပါက စုစုပေါင်း ၁၂ ဦး ဖြစ်၏။ ကလေး ၁၂ ဦးအတွက် ကုန်ကျငွေက တစ်လတွင် လေး သောင်းခန့်ရှိ၏။

“အဲဒီတော့ ဘွိုင်နူးက ဒီကလေးတွေကို ဘယ်ကဝင်ငွေနဲ့ ကျွေး မွေးလဲ”

ပထမသွားခေါ်တဲ့ စရိတ်ရော ကျွေးတာရောက ကျွန်မ စင်ကာပူ က ရှာလာတဲ့ လုပ်အားခငွေနဲ့ ကျွေးရတာပဲ။ ကျွန်မက မိဘမဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ ကလေးဆယ်ယောက်ကို ကျွန်မ မွေးစားလာတဲ့အကြောင်း စင်ကာပူက သူငယ်ချင်းတွေဆီ လှမ်းစာရေးတော့ သူတို့က ကလေး တစ်ဦးအတွက် ဆယ်ဒေါ်လာစီ စုပြီး နှစ်လလောက် ထောက်ပံ့ပါ တယ်။ သူတို့လည်း ဟိုမှာ သိပ်အဆင်မပြေတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ လောက်က စပြီး မထောက်ပံ့နိုင်တော့ဘူး။ ကလေးတွေ အဝတ်အစား အတွက်ကတော့ ကျွန်မကလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို သူတို့ကို ခွဲပေးတာ ခုထိတော့ အဝတ်အစား မလိုသေးပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့လကစပြီး ကျွန်မရှိတဲ့ရွှေကို အချို့လည်းပေါင်၊ အချို့လည်း ရောင်းပြီး ကျွေးနေ ပါတယ်။ ကလေးတွေကို ကျွန်မခေါ်လာတာက ဆယ်လရှိပါပြီဟု ဆိုသည်။

“ကလေးတွေအတွက် တခြားပုံမှန်ဝင်ငွေကရော ဘာရှိလဲ”

“ဘာမှ ခုထိတော့ မရှိသေးပါဘူးဆရာ၊ ကလေးတွေက မနက်ဆန် နှစ်ပြည်၊ ည နှစ်ပြည် ချက်ရတယ်။ ဒီတော့ ၄၄ ရပ်ကွက်၊ ဗန္ဓုလလမ်း၊ ရွှေပြည်ဖြိုးဆန်ဆိုင်မှာပဲ ဆန်ကို ဝယ်ရတော့ ဒီလောက် ဆန်အများကြီး ဘာလုပ်ဖို့ဝယ်တာလဲလို့ ဆိုင်ရှင်ကမေးတော့ ကျွန်မက ရွှေပြည်ဖြိုးဆန်ဆိုင်ရှင် အန်ကယ်ကြီးကို အဲကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ သူလည်း ချင်းတောင်မှာ အမှုထမ်းဖူးတယ်။ ချင်းတောင်ကို သံယောဇဉ်လည်းရှိတယ်ဆိုပြီး တစ်လကို ဆန်တစ်အိတ် လစဉ်လှူပါတယ်” ဟုဆိုသည်။

မိမိဘဝနှင့် ကိုယ်ချင်းစာကာ မိမိငယ်စဉ်က မိဘမဲ့၊ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ရသောဘဝများနှင့် စာနာ၍ မိဘမဲ့ကလေးဆယ်ယောက်ကို ပုံမှန်ဝင်ငွေ ထောက်ထောက်ခံခံမရှိဘဲ တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်နေသော အသက် ၂၈ နှစ်သာ ရှိသေးသည့် ချင်းအမျိုးသမီးလေး မဘွိုင်နူး၏ သတ္တိကို ကျွန်တော် မချိုးကျူး မလေးစားဘဲ မနေနိုင်အောင် ရှိခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော်သည်လည်း မိဘမဲ့ကလေးများကို ပြုစုခဲ့ဖူးပါသည်။ မိဘမဲ့၊ ခိုကိုးရာမဲ့ကလေးများအား စောင့်ရှောက်သော လူမှုဝန်ထမ်း ပရဟိတလုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် အလွန်လုပ်ချင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ယခင်က ဖျာပုံ ပရဟိတဆရာတော်ထံမှ ကလေးသုံးယောက်ကို ကျွန်တော်နှင့် ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင်တို့ ခေါ်ယူမွေးစားဖူးပါ၏။ ထို့နောက် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပရဟိတလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည်သူ့ရင်သွေးအမည်ရှိ စာအုပ်ကိုလည်း ရေးသားခဲ့ဖူးပါ၏။ ကျွန်တော် ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သော လူငယ်တစ်ဦးမှာ ယခုအခါ မလေးရှားနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိ

နေပြီဖြစ်၏။ အလွန်မှပီတိဖြစ်ရပါ၏။ မိဘမဲ့ကလေးများ လိမ္မာအောင်မြင်လျှင် ဝမ်းသာရသော်လည်း မိဘမဲ့ကလေးအား မိမိရင်သွေးနှင့်မခြား ခေါ်ယူကျွေးမွေးမှုသည် မည်မျှဒုက္ခကြီးမားသည်၊ မိဘမဲ့ကလေးပြုစုရသည့် ဒုက္ခကို ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။

မိဘမဲ့ကလေးဆယ်ဦးကို ပြုစုကျွေးမွေးဖို့ကိစ္စကတော့ တကယ့်ကို စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်၊ စိတ်ကူး၍အလွန်ကောင်းသော်လည်း လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ရန် ခက်ခဲသောကိစ္စ ဖြစ်ပါ၏။ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ဆောင်ရန်လည်း မလွယ်ပါ။

ယခု မဘွိုင်နူးက မိမိအရပ်ဒေသမှ ကလေးဆယ်ဦးကို လစဉ် တစ်လ ငွေကျပ်လေးသောင်းမျှ အကုန်အကျခံကာ မြောက်ဒဂုံ ၄၄ ရပ်ကွက်၊ ငွေစင်လမ်းပေါ်ရှိ မိမိအိမ်တွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားသည်မှာ တော်ရုံရည်မှန်းချက် စေတနာ တော်ရုံသတ္တိဖြင့် ဆောင်ကျဉ်းရန် မတတ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်က ကလေးတွေကို လိုက်ကြည့်ပါရစေဟုဆိုတော့ မဘွိုင်နူးက ကလေးများထားရှိရာ ဒဂုံမြောက် ၄၄ ရပ်ကွက်သို့ ခေါ်သွားပါ၏။ ကျွန်တော့်ထံတွင်လည်း ဘွိုင်နူး စောင့်ရှောက်ထားသော ကလေးများကို တွေ့မြင်လိုသောစောက ကပ်နေပါ၏။ ကျွန်တော် ကလေးများထံရောက်တော့ ကလေးများက ကျွန်တော့်အား တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး လာရောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပါ၏။ အိမ်ရှေ့တွင် ကျေးဇူးတော်မီသားစုဂေဟာဟု စာတမ်းရေးဆွဲထားသည်။ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို ထာဝရလေးစားယုံကြည်ကာ ဤသို့ အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကလေးများ၏ အသက်များကို မည်သို့မသိကြပါ။ အားလုံး အသက်ရှစ်နှစ်မှ ၁၂ နှစ်အကြားလောက်

ရှိကြပါ၏။ ထိုအထဲတွင် အဖေရော အမေပါ မရှိသူက လေးဦး။ အဖေမရှိသူက နှစ်ဦး။ အဖေမရှိသည့်နောက်ပိုင်း မိခင်က နောက် အိမ်ထောင်ပြုသွားသူက လေးဦးဖြစ်၏။ အားလုံး ကလေးများသည် ၀၀လင်လင်ပင်ရှိကြ၏။ အာဟာရချို့တဲ့သည့်လက္ခဏာ မရှိကြပါ။ ကလေးများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ဘွိုင်းနူးတစ်ဦးတည်းသာ အာဟာရ ချို့တဲ့နေပုံရပါသည်။ ကလေးတွေရောက်လာကာစက အရိုးပေါ် အရေတင် ကြည့်လိုတောင်မကောင်းဘူး။ အခုမှ တော်လာတာဟု ဘွိုင်းနူးအမေက ဆိုပါ၏။ ဘွိုင်းနူးအမေကလည်း ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်း မိမိသည် ကလေးများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်လျက် ရှိပါသည်ဟု ဆို၏။

- ၁။ မောင်ဘွိုင်းပြင်
- ၂။ မောင်ပေါင်လင်းထန်
- ၃။ မောင်လလျက်ပွန်
- ၄။ မောင်ပေါင်လျှန်မာ
- ၅။ မကျင်လမ်သွန်ကျင်
- ၆။ မောင်ခန့်လျင်ပေါင်
- ၇။ မောင်လျှင်ရှင်ပေါင်
- ၈။ မညှံစွမ်နွန်
- ၉။ မကျင်အညွမ်
- ၁၀။ မောင်ထန်လျှန်စွန်ရှက်မွန်

တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ကလေးနာမည်များကို ကျွန်တော် နားတွင် ကြားသောအသံနှင့် ရေးခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။ ကလေးများကို ခွီဒီယိုပြစက် တစ်လုံး ဝယ်ပေးထား၍ ကလေးများက တရုတ်ကားကြည့်နေကြ၏။

ရပ်ကွက်ထဲတွင်မို့ ကလေးများ တစ်ပြိုင်နက် စာအော်ဖတ်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထိုက်အလျောက် အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုတော့ ရှိသည်ဟု ဆို၏။ ကလေးများကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော်က မဘွိုင်းနူးတို့...

“ဘာအကူအညီပေးရမှာလဲ”ဟု မေးမိ၏။

“ဒီကလေးတွေကို ကျွေးမွေးကျောင်းထားဖို့ တစ်လ ငွေငါးသောင်း ပုံမှန်ဝင်ငွေရှိတဲ့လုပ်ငန်းတစ်ရပ်လိုတယ်”

“ဒါနဲ့ ခုလို ပြုစုထားတာကို ဘွိုင်းနူးခင်ပွန်းကရော ခွင့်ပြုလား။ ဒါကလည်း အရေးကြီးတယ်”

“ကျွန်မခင်ပွန်းက ဒီလုပ်ငန်းမှာ သူက ကိုယ်ထိလက်ရောက် မပါနိုင်ပေမယ့် မကန့်ကွက်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကိစ္စမှာ ငွေကြေးဆိုင်ရာ မကူညီနိုင်ပါဘူး။ တစ်လဝင်ငွေ ငါးသောင်းရအောင် လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက် ဘွိုင်းနူး ဘာသာ စဉ်းစားပါ။ ကျွန်တော်က ကလေးတွေကို တစ်ပတ်မှာ တစ်ကြိမ် စာလာသင်ပေးမယ်။ သီချင်းသင်မယ်၊ စာရိတ္တနဲ့ အားကစား တစ်ခုခုလည်း သင်ပေးမယ်။ မြန်မာစာလည်း သင်တဲ့အခါ သင်ပေးပါမယ်။ ကလေးတွေဖတ်ဖို့ စာအုပ်တွေဘာတွေ ကျွန်တော်လှူမယ်။ အခါအားလျော်စွာ ကျွန်တော့်ခြံကထွက်တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ကျွန်တော် ပို့ပေးပါမယ်”ဟုဆိုကာ အခုတော့ ကျွန်တော် ဆန်တစ်အိတ် ၁၀ ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ် လှူခဲ့ပါမည်ဟုဆိုကာ ငွေကိုလှူပါ၏။ ကျွန်တော့် ခိတ်ဆွေ ဦးသိန်းထွန်းက ကျပ်ငွေတစ်ထောင်လှူ၏။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ ဆရာဆီက မျှော်လင့်ထားတာထက် ပိုများပါသေး။ ဆရာဆီက ကျွန်မက အကြံဉာဏ်လောက်ပဲ မျှော်လင့်ထား

ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း နိုင်ငံခြားပြန်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ်။
 နိုင်ငံခြားပြန်ထွက်ရင် ကျွန်မကလေးတွေကို တစ်လ ဒေါ်လာ ၁၀၀
 ပို့ရင် လုံလောက်မှာပါ။ ဆရာတော့ ရူးသွားမလားမသိဘူး တကယ့်
 ကျွန်မရည်မှန်းချက်က အခုလို ကလေးများ တစ်ရာလောက် မွေးစား
 ချင်တာပါ ဆရာ”ဟု ဆိုပါသည်။ ဘွိုင်နူးဆိုသော ချင်းအမျိုးသမီး
 ငယ်သည် ခိုကိုးရာမဲ့ ကလေးငယ်ဆယ်ဦးကို မိမိလုပ်အားခဖြင့်
 စောင့်ရှောက်လျက်ရှိပါ၏။ ဆယ် ဦးမှ ဦးရေတစ်ရာအထိ စောင့်
 ရှောက်ရန် ရည်မှန်းထားသည်ဟု ဆို၏။ သူ၏ ကြီးမားသောရည်မှန်း
 ချက် အောင်မြင်ရေးအတွက် ဘုရားသခင် စောင့်မတော်မူမည်ဟု
 ကျွန်တော် အလေးအနက်ယုံကြည်ရပါသည်။

ဘွိုင်နူးနှင့် ကလေးများ ကျေးဇူးတော်အိမ်ရာမှာ နေကြပါသည်။

ကျေးဇူးတော်မိသားစု

နံပါတ် ၄၄/၁၀၃၉

၄၄ ရပ်ကွက်၊ ငွေစင်လမ်း

မြောက်ဒဂုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၁၃။ စွန့်စားသူ

သစ်စေ့ငယ်နှစ်စေ့သည် မိုးကာလ မြေဆီလွှာထဲတွင် ဘေးချင်း
 ကပ်လျက် လဲလျောင်းနေကြသည်။

ပထမသစ်စေ့က ပြောသည်မှာ “ငါ အမြန်ကြီးထွားချင်တယ်၊
 စောင့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့အမြစ်တွေကို အောက်ဘက်က မြေလွှာ
 အနက်ကြီးထဲသို့ ပို့လွှတ်ပြီး ငါ့ရဲ့ အစို့အညှောက်တွေကို အပေါ်
 ဘက်က မြေလွှာကို မြန်မြန်ထိုးပြီး ဖောက်ထွက်ချင်တယ်။ မိုးဦး
 ရောက်ပြီဆိုတာကို ကြေညာတဲ့အနေနဲ့ အော်လံအဖြစ် ငါ့ရဲ့ နူးညံ့တဲ့
 အဖူးလေးတွေကို မြန်မြန်ပွင့်အာစေပြီး မိုးပေါက်ကလေးတွေ ငါ
 ချက်နှာပေါ် ကျလာတာကို ငါ ခံစားချင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ပွင့်ဖတ်ကလေး
 တွေအပေါ် နံနက်ခင်း မိုးစက်လေးတွေရဲ့ ဂုဏ်ပြုတာကိုလည်း ခံစား
 ချင်တယ်။ နောက်ပြီး ငါ အပွင့်တွေပွင့်မယ်၊ အသီးတွေသီးမယ်။
 ဒီကိစ္စတွေအားလုံး မြန်မြန်ချည်းလုပ်ရမယ်”ဟုဆို၏။

ထိုနည်းအတိုင်း ပထမသစ်စေ့ငယ်သည် ကြီးထွားလာပြီး မြေ
 ပေါ်သို့ ထိုးတက်ခဲ့၏။

ဒုတိယသစ်စေ့ကမူ “ငါတော့ ကြောက်တယ်။ ငါ့ရဲ့အမြစ်တွေကို
 အောက်ဘက် မြေကြီးထဲ ဆင်းလိုက်ရင် အမှောင်ထဲမှာ ဘာများတွေ့

ရမလဲမသိဘူး။ ငါ့အပေါ်က မြေအမာကြီးကို ဖောက်ထွက်ရင်လည်း ငါ့ရဲ့နူးညံ့တဲ့ အစို့အညှောက်လေးတွေ ထိခိုက်နိုင်တယ်။ ငါ့အဖူးတွေကို ပွင့်ခိုင်းလိုက်လို့ ခရုတစ်ကောင်က လာစားရင် ဘယ်လိုလုပ်ပါမလဲ။ ငါ့အပွင့်တွေကိုလည်း ကလေးတစ်ယောက်က မြေပေါ်က လှမ်းဆွဲချင် ဆွဲမှာ။ စိတ်ချရတဲ့အထိ စောင့်နေတာ ငါ့အတွက် ပိုကောင်းပါတယ်လေ” ဟုပြောဆိုကာ မြေအောက်မှ မထွက်သေးဘဲ နေ၏။

ဒုတိယသစ်စေ့က တကယ်ကိုပင် အတန်ကြာစောင့်စားနေသည်။ ထိုသို့ စောင့်ဆိုင်းနေချိန်တွင် မြေကြီးကို ဟိုထိုး ဒီဆွပြုရင်း အစာရှာလာသည့် ကြက်မတစ်ကောင် ရောက်လာသည်။ ကြက်မသည် မိမိခြေနှင့် တစ်ချက်ယက်လိုက်ရာ စောင့်နေသော သစ်စေ့ငယ်သည် မြေပေါ်သို့ ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။ ချက်ချင်းပင် ထိုကြက်က သစ်စေ့ငယ်အား ထိုးဆိတ် ဝါးမျိုချလိုက်သည်ကို ဘေးတွင်ရှိနေသော သစ်ပင်လေးက တွေ့ရှိလိုက်ပါသည်။

စွမ်းရည်

လူတိုင်းမှာ သာလွန်ကောင်းမွန်သည့် စွမ်းရည်များ ရှိကြသည်။

လူတစ်ယောက်က ချမ်းသာ၊ လူတစ်ယောက်က ဆင်းရဲ၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက ချမ်းသာ၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံက ဆင်းရဲနေကြခြင်းသည် ထိုစွမ်းရည်ကို အသုံးပြုမှု ကွာခြားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

Risking
by Patty Hansen

၁၄။ ဒေါက်တာ မြတ်သိတာ

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်လောက်က ကလေးမလေးတစ်ယောက်သည် မိမိနေထိုင်ရာ စမ်းချောင်း၊ ဝါးခယ်မလမ်းမှ အထက(၂) စမ်းချောင်းသို့ နေ့စဉ် ကျောင်းဆင်းကျောင်းတက် သွားလာနေသည်ကို ထိုလမ်းတစ်လျှောက်နေကြသူ သူသူငါငါတို့ သတိပြုမိကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမိန်းကလေးက ပိန်လွန်း၍ လမ်းလျှောက်နေရင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ယိုင်ထိုးနေရာ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကြီး တနင့်တဖိုးက သူ့ပခုံးကို တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်နေစေပါ၏။ ထာဘီကို ရှည်ရှည်ဝတ်၍ ကျောင်းအင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ဖြင့် ရိုးစင်းလွန်းသော ထိုမိန်းကလေးသည် မဟာမြိုင်လမ်းသို့အရောက် ကုန်းတက်ကို ယိုင်ထိုးတက်နေရသည်ကို တွေ့ရသူတိုင်းက ထိုကလေးမလေးအား ဆွဲပြီး သူ့စာသင်ခန်းထဲမှ သူ့ထိုင်ခုံအရောက် ပို့ပေးလိုက်ချင်စိတ် ခေါက်သူချည်း ဖြစ်ပါသည်။

လူတွင် စိတ်ပိုင်းနှင့် ရုပ်ပိုင်း နှစ်ပိုင်းရှိသည်။ ထိုကလေးမလေး၏ ရုပ်ပိုင်းသည် ပြောစမတ်ပြုရလောက်အောင် သေးသွယ်၍ အရိုးခေါင်ခေါင် မဖြစ်ရုံတမယ်သာရှိသော်လည်း ငယ်စဉ်အခါမှစ၍ သူမ၏

စိတ်ကား ကြံ့ခိုင်သည်။ ပိုင်းခြားဆုံးဖြတ်တတ်၍ ကြင်နာသနားတတ်သောစိတ်ရှိသည်။ စာကြိုးစားသည်။ ကြိုးစားမှုနှင့် ပိုင်းဖြတ် လုပ်ဆောင်တတ်သော မိန်းကလေး၏ စိတ်ဓာတ်က သူ့ကို ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ဘဝသို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့၏။ ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ဘဝတွင်လည်း ထိုကလေးမလေးသည် ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာမကောင်းဘဲ သူလို ငါလို ကျောင်းသူလေ တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၏။ အခြားသူများထက် ထူးခြားသည်က ဆေးကျောင်းသူဘဝတွင် ဖတ်စရာ မှတ်စရာ စာတွေကများ။ သမီးကလေး က ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေးမို့ မိဘများက စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အရိပ်တကြည်ကြည် ကြည့်နေကြရခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုကလေးမလေးသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ဆေးကျောင်းတက်ရာ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် တောင်ကြီးစစ်စစ်ထွန်းဆေးရုံတွင် တစ်နှစ်လုပ်၏။ စစ်စစ်ထွန်းဆေးရုံတွင် ဖခင်ကြီးဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်အုန်းက ဘဏ္ဍာစိုးဖြစ်၏။ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးသည့်တိုင် ဖခင်ကြီးက သမီးငယ်အား ပိန်လွန်း၍ဆိုကာ အလုပ်မဝင်သေးဘဲ သုံးနှစ်တာ မိဘများနှင့်အတူနေစေခဲ့၏။

၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင်မှ ထိုဆရာဝန်မလေး ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် စစ်စစ်ထွန်းဆေးရုံတွင် စတင်အမှုထမ်းခဲ့၍ ဒေါက်တာမြတ်သီတာ၏ မိခင်က ဒေါ်ခင်ခင်လှ ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာမြတ်သီတာတွင် မွေးချင်း သုံးယောက်ရှိ၍ ထိုအထဲတွင် မောင်ငယ်တစ်ယောက်ပါသည်။ မွေးချင်းတို့မှာ ဒေါ်မြတ်မာလာ၊ ဒေါ်မြတ်ဥမ္မာနှင့် ဦးမြတ်သူတို့ ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် အခြားသူမဟုတ်။ စာပေပညာရှင်ကြီး ရွှေဝယ်၏ ချစ်လှစွာသောမြေး ဖြစ်၏။

စာပေဗီဇနှင့် စာပေသွေးပါရှိသော ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် စစ်စစ်ထွန်းဆေးရုံတွင် လေးနှစ်ခွဲမျှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီး ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝဖြင့် ရွာင်ဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရ၏။ ရွာင်ဆေးရုံ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် တစ်နေ့တွင်တော့ ဒေါက်တာမြတ်သီတာ၏ ဘဝကို အလှည့်အပြောင်း ဖြစ်စေမည့်ကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်လာ၏။ ထိုကိစ္စသည်ကား မန္တလေးမြို့၊ မတ္တရာမြို့နယ်ရှိ ရေနံ့သာ အနာကြီးရောဂါ အထူးကုဆေးရုံတွင် သင်တန်းတစ်ရပ် သွားရောက်တက်ရမည့်ကိစ္စဖြစ်၏။ ထိုသင်တန်းကို ယူအင်ဒီပဲက ဖွင့်လှစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သင်တန်းအမည်က ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းမှု အနာကြီးရောဂါဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ကုသမှုသင်တန်း ဖြစ်၏။ သင်တန်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အနာကြီးရောဂါနှင့် ပတ်သက်သော အသေးစား ခွဲစိတ်ကုသမှုများကို မြို့နယ်ဆေးရုံများ၌ ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အနာကြီးရောဂါ အထူးကုဆေးရုံက မတ္တရာမြို့နယ်၊ ရေနံ့သာနှင့် မော်လမြိုင်တောင်ပိုင်းတို့တွင်သာ ရှိ၏။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှ ရေနံ့သာသို့ လာရပါက လူနာများအတွက် အခက်အခဲ ဒုက္ခများစွာရှိ၏။ လူနာများအတွက် ရေနံ့သာသို့ လာရောက်ကုသဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန်မှခဲယဉ်းသောကိစ္စဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြို့နယ်များတွင် အသေးစားခွဲစိတ်မှုများကို ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြင့် လုပ်ငန်းများ ပိုမိုချောမွေ့နိုင်မည်ဟုယူဆကာ မြို့နယ်မှ ဆရာဝန်များကို ခေါ်ယူ၍ ဆိုသင်တန်းကို ရေနံ့သာ၌ ဖွင့်လှစ်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုသင်တန်းကို ၁၉၉၅ ခု၊ နိုဝင်ဘာလနှင့် ဒီဇင်ဘာများတွင် နှစ်ကြိမ် သင်တန်းပေး၍ သင်တန်းသား ၁၁ ဦးရှိ၏။ သင်တန်းကို

ရေနံ့သာ အနာကြီးရောဂါအထူးကုဆေးရုံမှ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဦးမောင်မောင်ကြီးနှင့် အရိုးခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်ကြီး ဦးညွန့်လှိုင်တို့က သင်ကြားပို့ချ၏။

ထိုစဉ်က နံ့သာမြိုင်မှာ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဆို၍ ဒေါက်တာဦးစင်သောင်း တစ်ယောက်သာရှိ၏။ ဤဆေးရုံတွင် ဆရာဝန် သုံးလေးနေရာ လစ်လပ်လျက်ရှိ၏။ အနာကြီးရောဂါဆေးရုံဖြစ်၍ အများအားဖြင့် လာလိုစိတ်မရှိကြ။

နံ့သာမြိုင်ဆေးရုံရောက်တော့ ဒေါက်တာမြတ်သီတာ တွေ့ရှိရသော လူနာများသည် ဝေဒနာနှစ်ခုစီနှင့်လူနာချည်း ဖြစ်သည်ကိုတွေ့ရှိရ၏။ ဝေဒနာနှစ်ခုအနက် တစ်ခုက အနာကြီးရောဂါကြောင့် ခံစားရသော ကိုယ်အင်္ဂါပျက်ယွင်းမှု ရုပ်ဝေဒနာဖြစ်၍ အခြားဝေဒနာတစ်ခုက အနာကြီးဝေဒနာရှင်တို့အား လူနာများက မသတိစရာရောဂါအဖြစ် သတ်မှတ်ပိုင်းပယ်ခံရခြင်းကြောင့် ရရှိသော စိတ်ဝေဒနာဖြစ်သည်။ ဝေဒနာရှင် ရောဂါသည်များအဖို့ ခြေဆစ် လက်ဆစ် ပြုတ်ကျ၊ ခြေင်းတိ၊ လက်တုံးတိဖြစ်၍ ရရှိသောဝေဒနာထက် လူများက ပိုင်းပယ်သောကြောင့် ခံစားရသော စိတ်ဝေဒနာကို ပို၍ အဆများစွာ ခံစားကြရ၏။

လူနာများသည် စိတ်အားငယ်နေကြသည်။ အပစ်ပယ်ခံ ပိုင်းပယ်ခံဘဝဖြင့် အစစအရာရာကို စိုးရွံ့နေကြသည်။ လူနာများသည် ဆရာဝန်နားသို့ တိုး၍ အနားကပ်မထိုင်ရဲကြ။ တစ်နေ့တွင် ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် ခွဲစိတ်ရန် မန္တလေးမှ လူနာတစ်ဦးနှင့် ပျော်ဘွယ်မှ လူနာတစ်ဦးကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူတို့၏ ကောက်နေသော

လက်များကို ပြန်ဖြောင့်ပေးရန်ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာမြတ်သီတာက သူတို့၏ ကောက်နေသောလက်များကို ကိုင်တွယ်စစ်ဆေးရင်း “ဦးတို့လက်တွေ ခွဲစိတ်ပြီးရင် ပြန်ကောင်းသွားမှာပဲ”ဟု ဆိုလိုက်ရာ လူနာနှစ်ဦးစလုံးက ဒေါက်တာမြတ်သီတာအား ရီဝေနေသောမျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျပြီး ပြိုင်တူငိုကြသည်။

ထိုအခါ “ဦးတို့လက်တွေ ပြန်ဖြောင့်သွားတော့မှာပဲ ဘာပြုလို့ ငိုတာလဲ။ ဦးတို့ငိုတော့ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့။ ကျွန်မ ပြုစုဆက်ဆံတာ တစ်ခုခုများ မှားသွားလို့လားရှင်”ဟု ဒေါက်တာမြတ်သီတာက ဆို၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမလေးရယ်၊ တကယ်တော့ လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူကမှ မသတိကြဘူး။ မတို့ကြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကိုတွေ့ရင် အဝေးကြီးက ကွင်းသွားကြတယ်။ ဒီရောဂါရတည်းက ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော်တို့အသားကို လက်ဖျားနဲ့ထိတဲ့လူ တို့တဲ့လူ မရှိပါဘူး။ အခု ဆရာမလေးက ကျွန်တော်တို့လက်ချောင်းလေးတွေကို မရွံ့မရှာကိုင်တွယ်၊ နောက်ပြီး လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို အနုလို့သာခေါ်ကြတာ၊ ဆရာမက ဦးတို့လို့ ခေါ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ မျက်ရည်တွေကို ထိန်းမထားနိုင်တော့လို့ မျက်ရည်ကျရတာပါ ဆရာမလေးရယ်၊ ဆရာမလေး မှားတာလုပ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”ဟု ဝေဒနာရှင်နှစ်ဦးစလုံးက ဆို၏။

“ဦးတို့က ကျွန်မထက် အသက်ကြီးလို့ ဦးလို့ခေါ်တာပဲ။ ကဲ... ဦးတို့ မငိုကြနဲ့တော့ ကျွန်မ မှာတဲ့အတိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းလေးသာ

လုပ်။ ချိန်းတဲ့ရက်ပြန်လာ။ ကျွန်မ ဦးတို့ကို ကောင်းကောင်း ခွဲကုသပေးမယ်” ဟုဆိုကာ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

လူနာနှစ်ဦးက မကန်တော့ရုံတမယ်သာရှိ၏။ ဒေါက်တာမြတ်သီတာက ထိုလူနာနှစ်ဦးဘဝ၊ သူတို့၏အဖြစ်၊ သူတို့၏ ရောဂါအကြောင်းကို အလေးအနက် စဉ်းစား၏။ လူနာများ၏ ဖြစ်စဉ်ကို ယူတော့ သူတို့ဘဝကို ပို၍သိရသည်။ ရောဂါသည် လူရာမဝင်သော ရောဂါဖြစ်သည်။ အခုလို လူရာသွင်းပြီး ဘယ်သူကမှ စကားလေးတစ်ခွန်းကိုမျှ မပြောခဲ့ကြ။ ဤရောဂါသည်များအတွက် လောလောဆယ်တွင် ဆေးဝါးနှင့် အရေးတကြီးကုသမှုထက် သူတို့ကို လူရာသွင်းပြီး စကားလေးတစ်လုံး လက်ကလေးနှင့် တစ်ခါ ထိပေးရုံဖြင့် သူတို့ရောဂါက ပျောက်လုနီးဘဝသို့ ရောက်ရသည်။

လူတစ်ယောက် ရောဂါတစ်ခုခု ရရှိသည်ဟု ဆိုပါက ထိုရောဂါရရှိမှုသည် ထိုလူ၏ ပယောဂတစ်ခုခု ပါဝင်ဆက်သွယ်နေတတ်၏။ ဥပမာ-ဆီးချိုရှိသူသည် အချို့ပိုစားမိလို့၊ နှလုံးရောဂါရှိသူသည် အဆီအအိမ် ပိုစားမိလို့၊ သွေးတိုးရှိတာ အဆီပိုစားလို့၊ ကာလသားရောဂါဖြစ်တာ အပျော်အပါးလိုက်စားမိလို့၊ AIDS ဖြစ်တာ သွေးမှားသွင်းမိလို့၊ ကင်ဆာဖြစ်တာက မှီပါတဲ့အရာ၊ ဆိုးဆေးတွေစားမိလို့၊ အသည်းရောဂါဖြစ်တာ အရက်အလွန်အကျွံသောက်လို့၊ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်တာ အစားအသောက် မမှန်လို့ဖြစ်၏။ သို့သော် အနာကြီးရောဂါဖြစ်ရခြင်းသည် အဖြစ်ခံရသူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်မိခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ တစ်ဦးထံမှ တစ်ဦးထံသို့ ကူးစက်ခံယူခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ အနာကြီးရောဂါသည် မိမိ၏ပယောဂ လုံးဝမပါဘဲ မတော်တဆ

သူများဆီက ကူးဆက်ခံယူတာသက်သက်မျှ ဖြစ်ပါ၏။ အနာကြီးရောဂါဖြစ်ခြင်းသည် အနာကြီးရောဂါဖြစ်အောင် တစ်စုံတစ်ရာလုပ်မိ၍မဟုတ်။ သက်သက်ကူးဆက်ခံရတာဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း အနာကြီးရောဂါ ဖြစ်လာရပါက လူအများ၏ ဝိုင်းပယ်ခြင်းကို အခံရဆုံးရောဂါ ဖြစ်သည်။

ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများသည်ပင်လျှင် အနာကြီးရောဂါဆေးရုံသို့ မည်သူမျှ မလာချင်ကြ။ အထက်မှ တာဝန်ချထား၍ ရောက်လာကြသူများရှိသော်လည်း ထိုသူများမှာ ဤဆေးရုံသို့ ရောက်လာရသဖြင့် စိတ်ညစ်ပြီး ဆေးကုသသည်ထက် အရက်ကို ဖိသောက်နေသူတွေက များသည်ဟု သိရ၏။

နံ့သာမြိုင် အနာကြီးဆေးရုံတွင်က အိမ်ပေးသည်။ လာရောက်သူ ဆရာဝန်များကို အလိုလိုက်သည်။ နံ့သာမြိုင်တွင် တစ်နေ့ ဗွီဒီယိုကြည့်ရင်း အောက်စက်ပျက်သွားရာ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက စက်အသစ်တစ်လုံး ချက်ချင်းထုတ်ပေးရင်း “ရေနံ့သာမှာက ဆေးဝါးကုသဖို့ ဝစ္စည်းပစ္စယ စုံပါတယ်။ တစ်ခုပဲ။ လူတွေမလာချင်ကြတာပါပဲ” ဟုဆိုသောအခါ ဒေါက်တာမြတ်သီတာ စိတ်ထဲတွင် သူများတွေ မလာတဲ့နေရာ ငါလာမယ်ဟူသော စိတ်ကြီးဝင်လာ၏။

လူနာများအပေါ်လည်း သနားနေသည်။ ရောဂါသည်များသည် အကြင်နာတရားနှင့် မေတ္တာတရား ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ အကြင်နာတရားဆိုတာက နိုင်ငံခြားက မှာယူတင်သွင်းရသောပစ္စည်းမဟုတ်။ မိမိရင်ထဲတွင် အကြင်နာတရား အဆတစ်ရာ ဘိုးပွားချင်သလား၊ တိုးပွားလိုသလောက် တိုးပွား၍ရသောအရာ ဖြစ်သည်။ ရေနံ့သာဆေးရုံ၏ အနီးတွင် နံ့သာမြိုင်ဆိုသော အနာကြီး

ရောဂါသည်များ စုဝေးနေထိုင်ရာစခန်းကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုစခန်းတွင် ဝေဒနာရှင် ၆၁၃ ဦး ရှိသည်။ မိသားစုဝင် ၁၅၃၁ ဦး ရှိ၍ မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းလည်းရှိ၏။ ကျောင်းသားလူငယ် ၂၅၀ ခန့်ရှိ၏။ ဆရာမငါးဦးခန့်ရှိ၍ ကျောင်းဆရာ ဆရာမများပင် ရောဂါသည် သားသမီး ၂၅၀ကို အနစ်နာခံ ကိုယ်ကျိုးစွန့်၍ မွန်မြတ်သန့်စင်သော ဆရာ၊ ဆရာမဘဝကို ခံယူနိုင်လျှင် ငါရော အဘယ့်ကြောင့် နဲ့သာမြိုင်မှာ အကြင်နာတရားတွေကို မဖြန့်ကြဲနိုင်ရမှာလဲဟု ဒေါက်တာမြတ်သီတာက စဉ်းစား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒေါက်တာမြတ်သီတာက ရေနံ့သာမှ ဒီတစ်ခါ ရွာငံကိုပြန်ပြီးရင်တော့ နဲ့သာမြိုင်ကို ပြန်လာခဲ့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် ရွာငံရောက်တော့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် မိမိရေနံ့သာ အနာကြီးရောဂါအထူးကုဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်ပြုရန် ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာနသို့ စာတင်လိုက်ပါ၏။ တစ်လကြာသောအခါ ဒေါက်တာမြတ်သီတာအား ရွာငံမြို့နယ်ဆေးရုံမှ ရေနံ့သာ အနာကြီးရောဂါ အထူးကုဆေးရုံသို့ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် အထက်မှ ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်ပါ၏။

ထိုအခါ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ဒေါက်တာမြတ်သီတာအား မပြောင်းရွှေ့ဖြစ်ရန် ဝိုင်းဖျက်ကြ၏။

“ရေနံ့သာကို ဘာပြုလို့သွားမှာလဲ” ထိုအခါ ဒေါက်တာမြတ်သီတာက “သွားမယ့်လူမရှိလို့ သွားတာပါ”ဟု ဆို၏။

“ရွာငံမှာလည်း ဆရာဝန်တစ်ဦးက လိုနေတာပဲ ဒေါက်တာမြတ်သီတာ၊ ရေနံ့သာကိုသွားရင် ရွာငံမှာ ဆရာဝန် လစ်လပ်သွားတော့မှာပေါ့။

“ရွာငံကို ဘယ်သူမဆို လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မ ရွာငံကထွက်သွားပြီးတာနဲ့ ရွာငံကို ကျွန်မအစား ဆရာဝန်တစ်ဦးဦး ရောက်လာမှာ၊ ရေနံ့သာကိုတော့ ဘယ်သူမှ လာကြမှာမဟုတ်ဘူး။ လာချင်ကြတဲ့လူက ရှားတယ်”ဟု ဆိုသောအခါ “ရေနံ့သာကို မြတ်သီတာ ဘာပြုလို့သွားမှာလဲ။ ပညာလိုချင်လို့လား၊ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့လား၊ အေးအေးနေချင်လို့လား”ဟု ထပ်မေးကြ၏။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမြတ်သီတာက...“ရေနံ့သာက ပညာလိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အနာကြီးရောဂါဆိုင်ရာ ပညာတွေ ရမှာ အမှန်ပဲ။ ပိုက်ဆံကတော့ တောင်းစားပြီး အသနားခံနေကြတဲ့လူနာတွေကြားထဲမှာ ဘယ်မှာမျှော်လင့်လို့ရမှာလဲ။ ရေနံ့သာဟာ အေးအေးနေလို့ရတဲ့နေရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒုက္ခသည်တွေ၊ ဝေဒနာရှင်တွေ၊ ဘဝတွေ၊ ခံစားချက်တွေ၊ ဆာလောင်နေတဲ့ဗိုက်တွေ၊ နာကျင်ညောင်းညာနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ပြိုကျမတတ်ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအခြေအနေတွေကြားမှာ အေးချမ်းမှုဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ရေနံ့သာကို ကျွန်မသွားမှာ အဲဒီရောဂါသည်တွေရဲ့ဘဝကို စာနာလို့ သူတို့အပေါ် အကြင်နာတရားတွေကို ဖြန့်ကြဲချင်လို့”ဟု ဒေါက်တာမြတ်သီတာက ဆို၏။ တချို့က ဒေါက်တာမြတ်သီတာအား “ရေနံ့သာကိုသွားရင် အနုဆရာဝန်ပဲဖြစ်မှာပေါ့။ မတော်တဆ ကိုယ်တိုင်တောင် နှုသွားနိုင်တယ်”ဟု ဆိုသူများလည်း ရှိသည်။

ဒေါက်တာမြတ်သီတာက “ကျွန်မ ရေနံ့သာကို သွားတာကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ အခြားနေရာတွေမှာ ကျွန်မလက်နဲ့ လူတွေ ငွေည်းတွေကို ထိလိုက်ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မဂိုလမ်းလို နေရာမျိုးမှာ

ကျွန်မလို ဆရာဝန်ပေါက်စလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ဖျားနဲ့ အထိမခံ ချင်တဲ့လူနာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေနံ့သာမှာ လူနာ တစ်ယောက်ကို ကျွန်မလက်ဖျားနဲ့ တစ်ခါထိလိုက်ရင် သူ့ရောဂါတွေ ပိန်းကြာဖက်ပေါ် ရေမတင်သလို အလျဉ်းပျောက်သွားပြီလို့ ထင်ရ လောက်အောင် ဝမ်းသာကြတဲ့လူတွေချည်းပဲ။ သူတို့လက်ကလေးကို ကျွန်မလက်နဲ့ တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင်ပေးရုံနဲ့ သူတို့ဘဝ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ရ ပြီလို့ ထင်မှတ်ကြတဲ့လူတွေချည်းပဲ။ ကျွန်မ သူတို့ဆီရောက်ရင် သူတို့ကို ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်တောင် သူတို့ပျော်ရွှင်အောင် ကျွန်မ ပြုလုပ်လို့ရတယ်။ သူတို့ပျော်ရင် ကျွန်မလည်း ပျော်ရမယ်။ သူတို့စိတ်ချမ်းသာရင် ကျွန်မလည်း စိတ်ချမ်းသာရမယ်။ ရေနံ့သာကို ကျွန်မသွားတာ အကြောင်းမဲ့ လက်မဲ့တော့မဟုတ်ဘူး။ ရေနံ့သာက ရောဂါသည်တွေနဲ့ ကျွန်မ နားလည်မှုရော၊ ကြည်နူးမှုတွေပါ လဲလှယ် ခွင့်ရမယ့်နေရာကို ကျွန်မ ယုံကြည်လို့ သွားတာပါ”ဟု ဆိုတော့ မိဘနှစ်ပါးက ဒေါက်တာမြတ်သီတာ၏ ရေနံ့သာခရီးကို မတားမြစ် ဘဲ ရှိတော့၏။

ယခု ရေနံ့သာ အနာကြီးရောဂါအထူးကုဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေကြသော လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာဦးမျိုး တင်ထွန်းသည်လည်း တံတားဦးမြို့နယ်၊ သိန်းထိကန်တိုက်နယ်ဆေးရုံ မှ ရေနံ့သာအနာကြီးရောဂါကုဆေးရုံသို့ မိမိစေတနာဆန္ဒအလျောက် လျှောက်လွှာတင်၍ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသော စေတနာ့ဆရာဝန် တစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။ အလားတူပင် လက်ရှိ ရေနံ့သာဆေးရုံတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသော လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာလှမာလာ

သည်လည်း စစ်စစ်ထွန်းဆေးရုံမှ နံ့သာမြိုင်ဆေးရုံသို့ မိမိဆန္ဒနှင့် မိမိ ပြောင်းရွှေ့လာသူဖြစ်၏။

အနာကြီးရောဂါသည်များသည် လူမှုရေးဝေဒနာရှင်များဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ယခု ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိပြီးဖြစ်သော (အမ်ဒီတီ) ဆေး ပေါင်း စားသုံးပြီးသောကြောင့် ယင်းတို့တွင် ကူးစက်နိုင်သောရောဂါ ဗိုးများ မရှိတော့။ သို့သော် ရောဂါရှိစဉ်က ဖြစ်ခဲ့သော ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းချက်များတော့ ရှိနေကြ၏။ ရောဂါပိုး မရှိသော်လည်း ကိုယ်အင်္ဂါချွတ်ယွင်းသူများကို လူအများက ရောဂါသည်ဟု သတ်မှတ် ကြသောကြောင့် တစ်ကြိမ် အနာကြီးရောဂါဖြစ်ပွားရုံဖြင့် ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းမှုဖြစ်ရလျှင် တစ်သက်လုံး အနာကြီးရောဂါသည်ဘဝသို့ ရောက်ကြရ၏။

အနာကြီးရောဂါသည် ကိုယ်အင်္ဂါချွတ်ယွင်းသူတို့သည် မိမိတို့နေ အိမ်မှ ထွက်ခွာ၍ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိပြီးပါက မိမိတို့ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းသို့ ပြန်ဝင်ရန် ခဲယဉ်း၏။ ယင်းတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြန်ဝင်လိုစိတ်မရှိကြ။ မိမိတို့အချင်းချင်း ရောဂါသည်အချင်းချင်း ခြေကြရသည်က ဘဝသက်သာမှုရကြ၏။ အနာကြီးရောဂါဖြစ်ပါက ဆေးဝါးကုသပြီး၍ ဆေးရုံပေါ်မှဆင်းလျှင် သွားစရာနေစရာမရှိတော့။ ထမ်းပေါ်မှာနေ၍ လမ်းပေါ်မှာစားရ၏။ အသက်ကြီးသော်လည်း ဘိုးဘွားရိပ်သာများသို့ သွား၍မရ။ အသက်ငယ်သူများသည်လည်း သူငယ်စောင့်ရှောက်ရေးစခန်းများသို့ ဝင်ခွင့်မရဘဲ ရောဂါပျောက်ကင်း ပြီး ဝေဒနာရှင်များအား ပို့စရာနေရာမရှိ၊ စောင့်ရှောက်စရာနေရာမရှိ၊ အနာကြီးရောဂါသည်များ နေထိုင်ရန် စခန်းများ၊ ရိပ်သာများဖွင့်၍ စောင့်ရှောက်ရန် လိုအပ်သော်လည်း စောင့်ရှောက်သူ မရှိ၊ ခိုကိုးစရာ မရှိ

ဖြစ်ကြရ၏။ ဒုက္ခသည်များအား ကြည့်ရှုကူညီသူ၊ အားပေးသူ၊ လူဒါန်းသူ နည်းကြ၏။

အနာကြီးရောဂါသည်တစ်ဦးထံတွင် နိမ့်ပါးလှသောဘဝတစ်ခုစီ ရှိကြ၏။ ယင်းတို့ထံတွင် မိမိတို့ဘဝကို လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန် ရန် အင်အားလည်းမရှိကြ။ အင်အားရှိနိုင်လောက်သောဘဝကိုလည်း မပိုင်ဆိုင်ကြဘဲ အကြင်နာသနားကိုသာ တောင်းခံနေကြရသောဘဝ ဖြစ်၏။

ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် ယခုအခါ အသက် ၃၁ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သူသည် မိမိဘဝကို ရေနံ့သာဆေးရုံနှင့် နံ့သာမြိုင်စခန်း တွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ရေနံ့သာကို ဒေါက်တာမြတ်သီတာ ရောက်တော့ ဆေးရုံမှ ရောဂါသည်များက “ငါတို့ရောဂါသည်တွေနဲ့အတူတူ စိတ်ညစ် စိတ် ဆင်းရဲနေမယ့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်တော့ ရောက်လာပြီ၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန် ပြန်ပြေးလေမလဲ” ဟု စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ တကယ် တော့ ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် ရေနံ့သာသို့ ပြန်ပြေးရန် ရောက်ရှိ လာသူမဟုတ်။ ဝေဒနာရှင်များနှင့် မိမိ၏ နှလုံးသားအကြား ကရုဏာ ပင့်ကူအိမ်ကို ရက်လုပ်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်ကို မည်သူမျှ မရိပ်စားမိကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း နံ့သာမြိုင်စခန်းတွင် သာရေးကိစ္စ၊ နာရေးကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်ပါက ဆရာဝန်အသစ်ဖြစ်သော ဒေါက်တာ မြတ်သီတာအား စခန်းနေ ရောဂါသည်များက မဖိတ်ကြားဘဲနေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆေးရုံအုပ်ကြီးဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်ကြီးအား ဘာကြောင့် မဖိတ်ကြားတာလဲဟု မေးသောအခါ “ဆရာမက ရောက်ခါစဆိုတော့ သူတို့က ဖိတ်ရင် ဒေါက်တာ အခက်တွေ့မှာစိုးလို့

မဖိတ်တာ။ ဖိတ်တော့ မလာရင်လည်း အခက်၊ လာလို့ သူတို့ကျွေး တာ မွေးတာတွေ ဒေါက်တာ စားဖို့ခက်နေမှာလည်းစိုးလို့ မဖိတ်တာ” ဟုဆိုတော့ ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် နံ့သာမြိုင်မှ မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားတစ်ခုသို့ မဖိတ်ကြားဘဲ သွားရောက်တက်ခဲ့၏။ မင်္ဂလာ ဆောင်မှ ကျွေးမွေးတာများကို ဒေါက်တာမြတ်သီတာ မြန်မြန်ယှက် ယှက် စားပြမှ နောက်ပိုင်းတွင် ပွဲလမ်းသဘင်လုပ်တိုင်း နံ့သာမြိုင်က ဒေါက်တာမြတ်သီတာကို ဖိတ်ကြား၏။

ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် အိမ်ထောင်မရှိ၊ မိဘများ အထိန်း အုပ်အောက်မှသမီးဖြစ်ပေရာ ဒေါက်တာမြတ်သီတာက နံ့သာမြိုင် အနာကြီးအထူးကုဆေးရုံသို့ ပြောင်းလာသောအခါ မိဘနှစ်ပါးမှာ လည်း သမီးငယ်၏ပါရမီကို ကူညီဖြည့်ဆည်းရင်း နံ့သာမြိုင်ကို သမီးနှင့်အတူ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြ၏။ ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် နံ့သာမြိုင်တွင်ရော၊ ရေနံ့သာဆေးရုံတွင်ပါ မိမိ၏မေတ္တာနှင့် အကြင်နာ ဘုရားများကို ပေးအပ်ခဲ့၏။ အနာကြီးရောဂါသည်များသည် ဒေါက်တာ မြတ်သီတာ၏ စေတနာကို အားကိုးအားထားပြုလာခဲ့သည်။ လူနာ အများအပြားက ဒေါက်တာမြတ်သီတာ၏ စေတနာနှင့် အကြင်နာကို နားလည်ခဲ့ကြ၏။ ဒေါက်တာမြတ်သီတာက တကယ်တော့ ဒီရောဂါ ဘာ ကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး။ ရောဂါဖြစ်ရင် ပျောက်အောင် ကုနိုင်တဲ့ဆေးလည်း ရှိနေပြီ။ အရေးကြီးတာက လူမှုရေးပြဿနာပဲ။ လူမှုရေးပြဿနာဆိုတာက ဒီရောဂါဖြစ်ရင် ရောဂါဖြစ်တဲ့လူကလည်း နှုတ်တယ်၊ ကြောက်တယ်။ လူအသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ဒီရောဂါဆိုရင် နှုတ်တယ်တာတို့၊ လူရာမသွင်းချင်တာတို့ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီလိုရှိတဲ့

နေရာမှာ ရောဂါဖြစ်တဲ့လူကလည်း ရောဂါလက္ခဏာပေါ်ပြီဆိုရင် ရှေ့တက်ပြီး ရဲရဲဝံ့ကု၊ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ မချွတ်ယွင်းခင် ကု၊ ဒီရောဂါဟာ အလွယ်ပျောက်ကင်းတဲ့ရောဂါဖြစ်နေပြီပဲ။ ရောဂါ ဖြစ်တဲ့လူတွေကို ဝိုင်းပယ်စရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ရောဂါကင်းဝေး ရေးဟာလည်း ဘာမှ မခဲယဉ်းတော့ပါဘူး။ အခု ခက်နေတာက ရှက်တဲ့လူကလည်း ရှက်နေ၊ ဝိုင်းပယ်တဲ့လူကလည်း ဆက်ဝိုင်းပယ်နေ လို့ပါ။ ဆရာတို့ စာပေသမားတွေဟာ လူရိုင်းကြီး ဒသဂီရိကိုတောင် အချစ်ရှုံးသမားအဖြစ် သနားစရာဖြစ်အောင် ရေးကြသေးတာ ဘာ အပြစ်မှမရှိ၊ လောလီဖောက်ပြားလို့ ရောဂါရတာလည်းမဟုတ်တဲ့ အနာကြီးရောဂါသည်တွေရဲ့ နိမ့်ပါးလွန်းတဲ့ဘဝတွေကို အမှန်အတိုင်း နားလည်အောင် ရေးပြပေးမယ်ဆိုရင် မကြာခင် ဒီရောဂါနှိမ်နင်းရေး အောင်မြင်မှာပါ။ ကျွန်မကတော့ ဒီရောဂါ မြန်မာနိုင်ငံက ကင်းရှင်း တော့မှ အနာကြီးရောဂါတိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်းက ထွက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ရေနံသားက ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်”ဟု ဆိုပါ၏။

ကျွန်တော်သည် သစ္စာရေစင်စာအုပ်ကို ရေးသားရင်း ဒေါက်တာ မြတ်သီတာကို ရေနံသားဆေးရုံတွင် တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ တာဝန်ထမ်းဆောင် နေသော ဒေါက်တာမြတ်သီတာကို ရေနံသားဆေးရုံတွင် တွေ့ရသော အခါ လူနာများနှင့် လူနာမိသားစုများအား ဒေါက်တာမြတ်သီတာ အကြောင်းကို မေးကြည့်သောအခါ အချို့သောလူနာများက မြတ် သီတာကို သူတို့၏နှမဟု ဆိုကြ၏။ အချို့က သူတို့၏သမီးဟု ဆိုကြ၏။ အချို့က သူတို့မိခင်ဟု ဆိုကြသည်။

ဒေါက်တာမြတ်သီတာသည် နံ့သာမြိုင်တွင် ညီမ၏ဘဝ၊ သမီး ဘဝ၊ မိခင်၏ဘဝကို ခံယူကာ အနာကြီးရောဂါသည် ဝေဒနာရှင်များ ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာများကိုသာမက နှလုံးသားထိပါးခံစားရ သော စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာများကိုပါ စင်ကြယ်ဖြူစင်သော အကြင်နာ တရားတို့ကို ပေးအပ်၍ ရောဂါသည်များ၏နှလုံးသားကို အားမာန် ပွားအောင် ကုစားပေးလျက်ရှိပါ၏။

အနာကြီးရောဂါသည်များ၏ နိမ့်ပါးဘဝကို မိမိဘဝအဖြစ် ခံယူ ကာ နှလုံးသားကရုဏာကို ဖြန့်ဝေ၍ အကြင်နာတရားကို နံ့သာမြိုင် အနာကြီးရောဂါစခန်းတွင် ဖြန့်ကြဲလျက်ရှိသော ငယ်ရွယ်သူ မြန်မာ ဆရာဝန် အမျိုးသမီးငယ် ဒေါက်တာမြတ်သီတာ၏ လေးစားဖွယ်ရာ သူရသတ္တိကို ဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်။

၁၅။ မဆာပေါင်

နွားကျောင်းသားသုံးယောက်သည် နံနက်မိုးမလင်းမီကတည်းက အုပ်စုကွဲသွားသော နွားအုပ်တစ်အုပ်ကို တောင်စဉ်တောင်တန်းတစ်လျှောက်၊ တောကြိုအုံကြားတစ်လျှောက် မရပ်မနား ရှာဖွေခဲ့ရရာ တစ်နေ့ကုန် အစာရေစာ စားသောက်ရခြင်းမရှိသဖြင့် အလွန်ဆာလောင်နေကြလေသည်။

ညနေ နေစောင်းချိန်၌ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ရှာဖွေခြင်းအမှုကို ရပ်ဆိုင်းပြီး မြို့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်ပြန်လာကြသောအခါ နွားကျောင်းသားသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်သည် မြို့သို့ရောက်လျှင် လျှောက်ချင်း ဘယ်ဆိုင်ကို ဘယ်လိုသွား၍ တစ်ဝကြီး မှာယူစားသောက်ကြမည်။ ဘယ်ဆိုင်က ဘယ်ဟင်းချက်ရာမှာ အကောင်းဆုံး စသဖြင့် ဆာလောင်ခြင်းကို ဖြေဖျောက်သည့်အနေဖြင့် အစားအသောက်များ အကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုလာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် ကျန်နွားကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သော နာဗာဂျို (NAVAJO) မျိုးနွယ် ရက်(၁)အင်ဒီးယန်းသူမျိုးလေးကမူ တစ်လုံးမှဝင်မပြောသည့်ပြင် “မင်းရော... မဆာဘူဇားကွ” ဟု မေးသည်ကိုပင် ပန်းတွန့်၍ “မဆာပါဘူး” ဟု ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့လေသည်။

ပန်းမျိုးတစ်ရာစာလေ

ည မှောင်စပျိုးချိန်တွင် သူတို့သုံးယောက် မြို့သို့ရောက်သည်တွင် သုံးယောက်စလုံး အားရပါးရ စားနိုင်သမျှ မှာယူစားသောက်ကြရာ နဗာဂျီရက်(ဒ)အင်ဒီးယန်းလေးသည် အခြားနှစ်ယောက်ထက် ပိုမို မှာယူစားသောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီ လောက်က မေးစဉ်က မဆာပါဘူးဟု ဖြေခဲ့သော်လည်း ယခု သူတကာ ထက် ပိုမိုစားသောက်နေသော နဗာဂျီလေးကို ဘဝင်မကျသဖြင့် ကျန် နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်က အကျိုးအကြောင်း ထပ်မံမေးမြန်း သည်တွင် နဗာဂျီလေးက အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားလိုက်ပါ သည်။

“ဘာမှ စားစရာမရှိတုန်း ဆာနေတဲ့လူက လူမိုက်ပဲဗျာ၊ စားစရာ မရှိပါဘူးဆိုမှ ဆာနေလည်း အပိုပဲပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တော့ စားစရာမရှိတုန်း မဆာပေါင်ဗျာ”

Wisdom

Author Unknown

၁၆။ ဂျင်(မ)၏ နှလုံးသားသတ္တိဂေဟ

ဂျင်(မ)ကို(လ)ဘတ် ဆိုသော နာမည်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကောင်းသတင်းတို့နှင့် သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေသောနာမည်တစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုနာမည်သည် မေတ္တာတရား၊ ကရုဏာတရား လမ်းခင်းထားသော နာမည်တစ်ရပ်လည်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဂျပန်သို့ ရောက်ရှိပါက မိကီမိုတို၏ ပုလဲမွေးမြူရေးစခန်းကို ရောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်။ ကာလကတ္တားသို့ရောက်ရှိပါက မာသာထရီဇာထံသွား မည်။ လော့အိန်ဂျလီ(စ)သို့ ရောက်ပါက ဂျင်(မ)ကို(လ)ဘတ်၏ နှလုံးသားစံအိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်သည် ကာလကတ္တားသို့ ငါးကြိမ်မက ရောက်ခဲ့သော် လည်း ကျွန်တော်သည် အကြောင်းမညီညွတ်၍ မာသာထရီဇာထံ ရောက်ဖြစ်ခဲ့။ လော့အိန်ဂျလီ(စ)သို့ တစ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့သော်လည်း ဂျင်(မ)ကို(လ)ဘတ်၏ နှလုံးသားစံအိမ်တံခါးဝသို့ မရောက်ခဲ့။ ယခု တစ်ကြိမ် အယ်(လ)အေသို့ သွားရင်တော့ ဂျင်(မ)ကို(လ)ဘတ်ထံ ထိတ်ပို့ဖြစ်အောင် ပို့ဖို့ အယ်(လ)အေမှ မိတ်ဆွေများထံ စာရေး သားပါ၏။ ပထမအကြိမ် အယ်(လ)အေသို့ရောက်စဉ်က ဂျင်(မ)

ကို(လ)ဘတ်၏ နှလုံးသားမေတ္တာသတ္တိဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော သူ၏ လူငယ်စောင့်ရှောက်ရေးဌာနများသို့ မရောက်ခဲ့သော်လည်း ထိုဌာနများနှင့် ပတ်သက်သော စာရွက်စာတမ်းများကိုကား စုဆောင်း နိုင်ခဲ့ပါ၏။

ဂျင်(မ)ကို(လ)ဘတ်ဆိုသည်က အမေရိကန်နိုင်ငံရှိ သန်းပေါင်း ၂၆၀ မျှသော လူဦးရေထဲမှ သာမန် အလယ်အလတ်ဝင်ငွေရှိသော အမေရိကန်လူမျိုးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ဂျင်(မ)အကြောင်း ပြော မည်ဟုဆိုပါက ဂျင်(မ)သည် လူကံကောင်းတစ်ယောက်ဟု ပြောရပါ မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျင်(မ)အသက် ၂၈ နှစ်တွင် လိမ္မာရေးခြား ရှိ၍ ချောမောလှပသော ဇနီးချောလေးတစ်ဦးနှင့် ဝင်ငွေကောင်းမွန် သော အလုပ်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေကာ ထိုစဉ်က သူ့တွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ် တစ်လုံးလည်းရှိသည်။ သားသမီးသုံးယောက်ရှိ၍ ဂျင်(မ)၏အနာဂတ် သည် စိတ်ကူးယဉ်၍ အလွန်မှကောင်းမွန်ပါသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ လူ့ဘဝ လူအဖြစ်တွင် ဂျင်(မ)ကို ပြည့်စုံကုံလုံသော လူတစ်ယောက် ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ဘဝတွင် ဘာလိုသေးသလဲဟုမေးရင် ဂျင်(မ)ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ဘဝ ပြည့်စုံပါတယ်။ ဘာမှ ထပ်မံမလို ပါဘူးဟုသာ ဖြေတတ်၏။

ဘဝဆိုသည်က အပေါင်းတွေရော အနုတ်တွေရော အမြောက်နှင့် အစားပါရှိသောအရာဖြစ်၏။ ပြည့်စုံလှပါသည်ဟုဆိုသော ဂျင်(မ) ကို(လ)ဘတ်၏ ဘဝထဲသို့ ကောက်ကြောင်းတစ်ခု ပြေးဝင်လာခဲ့၏။

တစ်နေ့သောအခါ အလုပ်မှ မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်မည်အပြုတွင် ဂျင်(မ)သည် အလုပ်ခန်းထဲ၌ ပုံလျက်သား လဲကျသွားခဲ့၏။ ပထမ တွင် ဂျင်(မ) ကြိုးစား၍ ထသေး၏။ သို့သော် ထ၍မရ။ ထ၊မရရုံ

သာမက သတိပါလစ်သွားတော့၏။ ဂျင်(မ)တစ်ယောက် ထိုနေ့က အိမ်သို့မရောက်တော့။ တစ်ခါတည်း ဆေးရုံသို့ တန်းတင်ရ၏။ ဆေးရုံတွင် ဂျင်(မ)အား ခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော စက်ကြီးထဲသို့ သူ့ကို ထည့်ထားပြီး သံမဏိညှပ်ကြီးတစ်ခုဖြင့် အပေါ်မှ မိုးအုပ်ထား၏။ ဂျင်(မ)တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်၍မရ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အကြောများ သေ သွားခဲ့ပြီဖြစ်၍ သူ့ဦးခေါင်းသာလျှင် ရွေ့ရှားနိုင်၏။ ဒီစက်ကြီးနှင့် ဒီလိုပဲ သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာအထိ နေရမည်ဆိုသည်ကို သူမသိ။ သူ့ခေါင်းမှတစ်ပါး တစ်ကိုယ်လုံးအကြောများ သေကုန်ပြီဆိုတာ တော့ ဆရာဝန်ကပြော၍ သူသိ၏။

တစ်နေ့တွင်တော့ ဂျင်(မ)က-ငယ်ရွယ်သူဇနီးအား အပါးသို့ခေါ် ကာ တိုးတိတ်ညင်သာစွာဖြင့် “ငါ့ဘဝကတော့ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိနိုင် တော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေဆိုင်းပြီး သေနေပြီဆိုတာ မင်းလည်း အသိသားပဲ။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးအလုပ်ကို တို့လုပ်ဖို့ လိုတယ်။ အရေးကြီးတာက ငါတို့ကလေးတွေရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးပဲ။ ဘယ်လိုမှ ထူထောင်လို့မရနိုင်တော့တဲ့ ငါ့ကို ဒီဆေးရုံပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့ ဆော့။ မင်းက ကလေးသုံးယောက်ကို ဂရုစိုက်။ နောက်ပြီး မင်းဘဝ ရှေ့ရေးအတွက်လည်း မင်းကြိုက်သလိုစီစဉ်တော့”ဟု ဆိုခဲ့၏။

ဂျင်(မ)၏ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန်ပါ၏။ လုံးဝမလှုပ်ရှားနိုင် သော ခန္ဓာကိုယ်သည် ဘာတန်ဖိုးရှိတော့မည်နည်း။ တန်ဖိုးမရှိရုံသာ ခဏ မိမိ၏မိသားစုသည် မိမိအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ဒီ ဝန်ထုပ်ကြီးကို ထမ်းရွက်နေရသည်ထက် ဇနီးသည်အဖို့ ကလေးသုံးယောက်၏ ရှေ့ရေးကို ဆောင်ရွက်သည်က အဖိုးတန်မည်မဟုတ်ပါလော။

တကယ်တော့ ဂျင်(မ) မေ့လျော့ခဲ့သောအချက်တစ်ချက် ရှိခဲ့၏။
 ထိုအချက်က သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ အကြောများ သေ၍ လှုပ်ရှားဖို့ ခက်ခဲ
 သော်လည်း သူ့ခေါင်းက ကောင်းနေသေးသည်။ အဖိုးတန်ဦးနှောက်
 များကို သူပိုင်ဆိုင်နေသေးသည်ဆိုသည့်အချက်ကို သူ မေ့နေခဲ့၏။
 သည်လိုနှင့် အချိန်အတော်ကြာ ဆေးကုသမှုခံယူပြီး ထိုဆေးရုံမှ
 ဆင်းခွင့်ရခဲ့၏။ ထိုအခါ ဂျင်(မ)သည် နိုင်ငံတော်အစိုးရ၏ ပြန်လည်
 ထူထောင်ရေးဌာနတစ်ခုနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုကာ ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့၏။

တစ်ချိန်က အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် ဇနီးမယား သမီးသားတို့ ခြံရံကာ
 ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တင့်တင့်တယ်တယ်နေခဲ့သော ဂျင်(မ)သည် ကာလီ
 ဖိုးနီးယားပြည်နယ် လောအိန်ဂျလီ(စ)မြို့ရှိ တစ်ခုသော တိုက်ခန်းငယ်
 လေးတွင် အစိုးရအထောက်အပံ့နှင့် ဘီးတပ်လက်တွန်းလှည်း ကုလား
 ထိုင်တစ်လုံး၊ ဘဝတူ အခန်းဖော်မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့နှင့်အတူ နေခဲ့ရ၏။

သူ့အခန်းဖော်နှစ်ဦးကတော့ ပျော်ပျော်နေ သေခဲသည်ဆိုသော
 သူများဖြစ်၏။ ဘာကိုမှ ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်မနေဘဲ ရောက်နေသော
 ဘဝတွင် ကျသလိုနေကြသူတို့ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်က ဂျင်(မ)လို
 ဘီးတပ်လက်တွန်းလှည်းသမားဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးကတော့ နာတာ
 ရှည်ရောဂါဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အကျိတ်အဖုများဖြစ်ကာ ကိုယ်လက်
 မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသော ဒုက္ခိတတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူတို့သုံးဦးက ပေါင်း
 တော့ ပေါင်းစည်းမိကြ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက စာနာထောက်ထား
 ကာ ခွင့်လွှတ်သည်ခံကြသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖေးမကူညီရင်း
 နေရမည့်ရက်များ ပျော်ပါးစွာ ကုန်လွန်ဖို့အတွက်လိုသည်ဟု ယူဆကြ
 သူများဖြစ်၏။

ဂျင်(မ)ကတော့ မသေခင်ရက်များကို ပျော်ပါးစွာ ကုန်လွန်ဖို့
 ထက် အကျိုးရှိစွာ အသုံးချဖို့အတွက် စိတ်သန်လေရာ သူသည်
 စိတ်ပညာဘာသာရပ်ဖြင့် ကျောင်းပြန်တက်ခွင့်ရရင်း၊ အစိုးရထံ
 လျှောက်ထားခဲ့၏။ အစိုးရက ခွင့်ပြုရုံသာမက ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့ရာ
 သူသည် ကျောင်းတက်ခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်ခွင့်ရခြင်းသည်ပင်
 လျှင် ဂျင်(မ)အတွက် မဟာစွန့်စားခန်းကြီး ဖြစ်ပါ၏။ မိမိတို့အခန်းမှ
 ကျောင်းသို့သွားဖို့၊ ကျောင်းရောက်တော့ စာသင်ခန်းထဲရောက်ဖို့
 ဆိုသောကိစ္စများသည် အားထုတ်ရသောကိစ္စများဖြစ်၏။ တစ်ဖန်
 အကြောသေနေသောလက်များကို လှုပ်ရှားမှတ်သားနိုင်အောင် ကြိုးစား
 သည့်အလုပ်ကလည်း သေလောက်အောင်ပင်ပန်းသောအလုပ်ဖြစ်သည်။
 အကြောသေနေသောလက်ကို စွမ်းအားရှိသမျှ အသုံးချကြည့်ရာ
 ဂျင်(မ)သည် မျက်ရည်များပင် ကျရ၏။

ဂျင်(မ)သည် ဘဝတွင် ရည်မှန်းချက်တစ်ရပ် ထားရှိ၍ စိတ်ပညာ
 ရပ်များကို သင်ကြားနေရသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ လူတစ်ဦးအဖြစ်
 လုံးလုံးလျားလျား မသတ်မှတ်နိုင်သေးပါ။ ဘီးတပ်လက်တွန်းလှည်း
 ပေါ်တွင် နာရီလက်တံများ ရွေ့နေသလို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ရွေ့ရင်း
 ဒီနေရာပဲ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြန်ရောက်နေရသူကို လူဟူ၍ ခေါ်ဆို၍
 ဖြစ်ပါမည်လားဟု ဂျင်(မ)က ဆိုပါ၏။

သို့သော် စာသင်ခန်းထဲတွင် အတန်းတူ အမျိုးသမီးလေးများက
 သူ့ကိုပြုံးရွှင်ချိုသာစွာ ဆက်ဆံသောအခါ သူ့နှလုံးသားသည် ပြန်လည်
 နွေးထွေးလာတာတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ အတန်းတူမိတ်ဆွေများက
 ကောင်းမွန်စွာဆက်ဆံလာသောအခါတွင်လည်း ဂျင်(မ)သည် အားငယ်
 သိမ်ငယ်သောစိတ်နှလုံးများနေရာတွင် မျှော်လင့်ချက်တို့ဖြင့် ပြည့်လျှမ်း

ကာ ဘဝလှေကားထစ်များကို တထစ်ပြီးတစ်ထစ် ပြန်လည်တက်လှမ်း လိုစိတ်များ တက်ကြွ နိုးကြားလာသည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါ၏။

ယခု ဂျင်(မ)အသက်က ၃၀ ဖြစ်၏။ ၃၀ ဆိုသောအရွယ်သည် အရွယ်ကောင်းပင်ဖြစ်၏။ ဘဝနေဝင်ချိန်ဆိုသည်ကလည်း အလွန် ဝေးကွာသောနေရာတွင်သာ ရှိနေသောအရာ ဖြစ်၏။

ဂျင်(မ)တွင် အားမာန်များရှိလာခဲ့၏။ သတ္တိများလည်း ခေပြာလာ ခဲ့၏။ ဤသို့ကြိုးစားရာမှ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဂျင်(မ) သည် စိတ်ပညာဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့တစ်ခုရရှိခဲ့ပါ၏။

ထိုအခါ ရရှိလာသောဘွဲ့ကို အလကားမထားဘဲ စွန့်ပစ်ခြင်းခံရ သော ကလေးများကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်ထားသော ဌာနတစ်ခု တွင် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့၏။ တစ်ဖန် ဆိုးသွမ်းလူငယ်များ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေးဌာနတစ်ခုတွင်လည်း ဝင်ရောက်ကူညီ လုပ်အားပေး ခဲ့၏။

ဂျင်(မ)ကို(လ)ဘတ်သည် မူလကပင် ပညာတတ် လူလတ်တန်းစား ဘဝတွင် ကျင်လည်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဝင်ငွေကောင်းသော လုပ်ငန်း တစ်ခုကို လုပ်ဆောင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူ၏ဘဝကောက်ကြောင်း ပြောင်းလဲချိန်တွင် အတွေ့အကြုံ အမြောက်အမြားရရှိခဲ့သည်။ ယခု အခါ စိတ်ပညာဘွဲ့ကိုလည်း ရရှိပြီး လူငယ်စောင့်ရှောက်ရေးလုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံများ ရှိလာသော ဂျင်(မ)သည် ကိုယ်ပိုင်စိတ်ရောဂါကု အတိုင်ပင်ခံ ဆေးခန်းတစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့၏။ ဂျင်(မ)သည် စိတ်ရောဂါ ရရှိသောလူများနှင့် ပတ်သက်၍ အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းများကို ပေးခဲ့သည်။ လူနာရှင်များ၊ လူနာများကလည်း ဘဝအတွေ့အကြုံ

များပြား၍ စေတနာထား အကြံပြုသော ဂျင်(မ)ကို အားကိုးကြသည် နှင့် ဂျင်(မ)သည် မိမိဝင်ငွေနှင့်မိမိ သပ်ရပ်တင့်တယ်စွာနေနိုင်သော ဘဝတွင် ပြန်၍ ရပ်တည်ခွင့်ရခဲ့ပါ၏။

နှစ်တွေ ကြာသောင်းခဲ့ပြန်ပါပြီ။

ဂျင်(မ)၏အတွေးများသည်လည်း ထပ်မံ၍ ပြောင်းလဲခဲ့ပြန်ပြီ ဖြစ်၏။ ဂျင်(မ)သည် ပိုမို၍ရင့်ကျက်လာခဲ့၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စိတ်ရောဂါကု အတိုင်ပင်ခံဆေးခန်းမှလည်း ဝင်ငွေကောင်းကောင်းရရှိ နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ရှေးယခင်နှင့်မခြား အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် နေနိုင်ကာ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် သူပိုင်အဖြစ် ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင်တော့ အခုလို ရုပ်ပစ္စည်း တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ပိုင်ဆိုင်ရ တာဟာ ဘဝလား။ အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့ဘဝက ဂျင်(မ)တစ် ယောက် ကြိုးစားထားကာ သူ့ဘဝသူ ဒီလောက်အထိရောက်ရှိအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်တယ်လို့ ဘေးမှ ဝိုင်း၍ ချီးမွမ်းမှုများသည် ဘဝလား။ ခေါင်းနောက်လာအောင် တွေးနေခဲ့မိ၏။ ယခု မိမိရောက်ရှိနေသော နေရာသည် ဘဝ၏ တကယ့်နေရာကျိုးနပ်လောက်အောင် ဘဝမှာ လူဖြစ်ကျိုးနပ်လောက်အောင်ဖြစ်ရသောအရာ မဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။ ဘဝဆိုတာ ချီးမွမ်းခံရရုံနဲ့ မပြည့်စုံသေးချေ။ တကယ့် လူဖြစ်ကျိုးနပ်ရသောဘဝမျိုးကို မိမိလိုလားသည်။ တကယ့်လူဖြစ်ရ ကျိုးနပ်တဲ့ဘဝဆိုတာ ဘာလဲဟု ဂျင်(မ)သည် ချွေးပြန်ရလောက် အောင် စဉ်းစားခဲ့ပြန်၏။ ဂျင်(မ)သည် ဘဝပုစ္ဆာအတွက် အဖြေရှာ ခရဲခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူသည် ဇွဲမလျှော့။ လူဖြစ်လာရ သောဘဝ၏ လူဖြစ်ရကျိုးအမှန်အကန်ကို ရှာဖွေခဲ့၏။ သူ့မိတ်ရင်း ဆွေရင်းများကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခဲ့သည်။

ဘဝတစ်ခုတွင် ရယူခြင်းဆိုသောအရာသည် ရှိခဲ့သည်မှာ အမှန် ဖြစ်၏။ ယခင်က မိမိဘဝတွင် ဇနီးမယားနှင့် သားသမီး အိုးအိမ်ပိုင် ရှင် အလုပ်အကိုင်နှင့် နေခဲ့သည်။ မိမိဘဝတွင် ပြည့်စုံအောင် ရယူခဲ့ သည်။ မိမိ မကျန်းမာသောအခါ ကျန်းမာမှုရရှိအောင် မိမိ ကြိုးစား ရယူခဲ့သည်။ ဒုက္ခိတဘဝဖြင့် မိမိသည် စိတ်ပညာဘာသာရပ်ဖြင့် ဘွဲ့တစ်ခုကို ရယူခဲ့သည်။ ယခု မိမိသည် စိတ်ရောဂါအကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေဖြင့် အများ၏ အားကိုးလေးစားမှုကို ရယူနေသည်။

မိမိဘဝတွင် ရက်ရက်ရောရော ပေးဆပ်ခဲ့တာ ဘာများရှိလို့လဲ။ မိမိဘဝအပေးထက် အယူများသောဘဝပါလား။ ဘဝဆိုတာ အပေး ရော အယူပါ ရှိရမည်။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှုများလေ ဘဝအရသာ ပိုရှိလေဖြစ်နိုင်မည်ဟု ဂျင်(မ) စဉ်းစားမိပါ၏။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်း သည် ကြိုးစားရယူခြင်းထက် သာလွန်ကောင်းမွန်သော ဘဝနေရေး အကြောင်းခြင်းရာတစ်ရပ် အမှန်ပင်ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို မိတ်ဆွေများ၏တင်ပြမှု၊ စာပေများတွင် ရေးသားမှုတို့မှ တစ်ဆင့် ဂျင်(မ) ထင်ထင်ရှားရှား သိရှိလာခဲ့၏။ ထိုအခါ ဂျင်(မ)က ငါရယူ တာချည်း များနေသည်။ ပေးကမ်းဦးမှပဲ၊ လှူဒါန်းဦးမှပဲဟု စဉ်းစားမိ ၏။ တစ်ဖန် ဂျင်(မ)က ငါသည် နတ်ပြည်ရောက်ဖို့အတွက် ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်ဖို့အတွက်တော့ မလှူဒါန်းလို့ပြီ။ လူ့ဘဝ လူ့နယ်ပယ်တွင် လိုအပ်နေသောနေရာများ၊ မပြည့်မဝ ဟောက်ပက် ဖြစ်နေသောနေရာများကို ဖြည့်ဆည်းမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားပြီး သူသည် စွန့်ပစ်ခံရသော ကလေးများအား စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းသည့်ဂေဟာသို့ သွားခဲ့၏။ မွေးစားမည့်သူမရှိ၍

ကျန်ရစ်သောကလေးများကို သွား၍ကြည့်ခဲ့၏။ တံကယ်တော့ သား သမီးမရသော အချို့ ကလေးမွေးစားလိုသောသူများသည် ဤစွန့်ပစ်ခံ ရသောကလေးများအား စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းထားသောဂေဟာသို့ လာ၍ မွေးစားရန် ကလေးများကို လာရောက်ရှာဖွေကြသည်။ ထိုအခါ များသောအားဖြင့် ကိုယ်အင်္ဂါအပြည့်အစုံနှင့် ကြည့်ပျော်ပျော် ကလေးများကိုသာ ခေါ်ယူမွေးစားတတ်ကြရာ ထိုသို့သော ဂေဟာများ တွင် ခြေမစုံ လက်မစုံ၊ ဆွဲအနားမကြား အချို့ မျက်မမြင် ဒုက္ခိတ ကလေးများသည် မွေးစားမည့်သူမရှိဘဲ ဂေဟာတွင်သာ မွေးစားမည့် သူကို စောင့်စားရင်း ဂေဟာမှ အလှူခံကျွေးမွေးသမျှကို စားသောက် နေထိုင်ကြရရှာ၏။

အချို့သောဒုက္ခိတကလေးများမှာ သေလုမျောပါးဝေဒနာတစ်ခုခု ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပြင်းထန်သည့် နာတာရှည်ဝေဒနာတစ်ခုခုကို သော်လည်းကောင်း ခံစားနေကြရရှာ၏။ ဂျင်(မ)သည် စွန့်ပစ် ကလေးစောင့်ရှောက်မှုဂေဟာ၌ လေ့လာနေစဉ် တစ်နေရာတွင် ၁၇ နှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးသည် ဘီးတပ်လက်တွန်းလှည်း ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း သူ့ခေါင်းကို အုတ်ခုံရံအသားနှင့် တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်ကာ သေကြောင်းကြံစည်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုကလေး ကို တွေ့ရသောအခါ သူသည် လွန်စွာ ထိတ်လန့်အံ့သြသွားခဲ့၏။ ထိုလူငယ်လေးသည် အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာသည့်တိုင် ဤထိန်းသိမ်းရေးစခန်းမှ လက်တွန်းလှည်းပေါ်တွင် ဘဝဆုံးရမည့် အခြေ မဟုတ်ပါလော။

ထိုကလေးသည် အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည် နေထိုင်စရာ ရရှိသော်လည်း မေတ္တာမရှိ၊ နွေးထွေးမှုမရှိ၊ မေတ္တာတရား ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးလှစွာဖြင့် မေတ္တာတရားနှင့် နွေးထွေးမှုကို စောင့်စားမျှော်လင့် နေပါသော်လည်း ဘယ်ကမှ မရတော့သဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ သေကြောင်း ကြံစည်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းများဆိုသည်ကလည်း တာဝန် နှင့် ဝတ္တရားများအတိုင်း ထမ်းဆောင်မှုပြည့်ဝစွာ ပေးအပ်ပါသော် လည်း စခန်းသို့ရောက်ရှိလာသော ကလေးတစ်ဦးချင်းကို မိဘကဲ့သို့ သော မေတ္တာကို ပေးအပ်ရန် အလွန်မှစဲယဉ်းလှပါ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျင်(မ)သည် သူသည် ကိစ္စတစ်ရပ်ကို သတ္တိ ရှိရှိဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါ၏။ မိမိ၏ နေအိမ်ဂေဟာကို မွေးစားမိဘကင်းမဲ့ သည့် ဒုက္ခိတ စွန့်ပစ်ကလေးများဂေဟာအဖြစ် လှူဒါန်းလိုက်လေ၏။ မွေးစားမည့်သူမရှိသော မိဘမဲ့ ဒုက္ခိတကလေးဟူသမျှကို မိမိဂေဟာမှ ကောက်ယူမွေးစားခဲ့သည်။ ဂျင်(မ)သည် ထိုကလေးများ အရယူလိုဆုံး အရာဖြစ်သော မေတ္တာကို မိမိဂေဟာမှ ပေးအပ်ခဲ့၏။ မေတ္တာဆိုသည် ဘယ်မှ သွားရောက်ရှာဖွေရန်မလို။ မိမိရင်တွင်း၌သာ ဖြစ်သောအရာ ဖြစ်ပေရာ ဂျင်(မ)က မိမိဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာသော မွေးစားသူမဲ့ သည့် ဒုက္ခိတကလေးများ စားသောက်စရာသာမက မိဘမေတ္တာကိုပါ ပေးအပ်ခဲ့ပါ၏။ ဂျင်(မ)သည် လေးနှစ်အတွင်း စေတနာရှင်များ၏ ကူညီပံ့ပိုးမှုဖြင့် အလားတူ ဂေဟာလေးခုကို ထပ်မံဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ မိမိကိုယ်တိုင်က ဒုက္ခိတဖြစ်နေရှာသော ဂျင်(မ) အတွက် ဘီးတပ်လက်တွန်းလှည်းပေါ်မှ မိတ်ဆွေ စေတနာရှင်များထံ သွား၍ မွေးစားမည့် ဒုက္ခိတကလေးများအား ကူညီထောက်ပံ့ရေး

အတွက် ပြောရ ဆွေးနွေးရ အကူအညီ အထောက်အပံ့တောင်းခံရ သောကိစ္စက လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်ပါ။ လူကောင်း၊ ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါသူတို့ တော်ရုံနဲ့ပဲ စေတနာသတ္တိဖြင့် ရင်မဆိုင်ရဲသောကိစ္စ ဖြစ်ပါ၏။ ကိုယ့်တွန်းလှည်းကိုယ်တွန်း၍ လှူဒါန်းမည့်စေတနာရှင်ထံ အလှူခံသွားရသလို မိမိဂေဟာတွင် အချိန်ပေး၍ လုပ်အားကူမည့် ကရုဏာရှင်များကို ရှာဖွေရ၊ စည်းရုံးရ၊ ဆွဲဆောင်ရသောအလုပ် ကလည်း မသေးလှပါ။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ရောဂါ အကြံပေး လုပ်ငန်းကို တစ်ဖက်မှလုပ်ကိုင်၍ ရသမျှဝင်ငွေကို ဂေဟာသို့ လှူဒါန်း ခဲ့ရာ ဂေဟာငါးခုစလုံးရှိ ဝန်ထမ်းများကို အမြင့်မားဆုံးသော လစာငွေ များကို ပေးအပ်၍ ဝန်ထမ်းများထံမှ အကောင်းဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက် နှုများကို ရယူခဲ့ပါ၏။

တကယ်တော့ အလှူခံ၍ ရရှိသောငွေကို ဂျင်(မ)သည် အလွန် စစ်စစ်စိစစ် အသုံးပြုခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သော်လည်း မေတ္တာစေတနာ အပြည့်အဝထား၍ ပြုစုရသော ဂေဟာဝန်ထမ်းများအတွက် လစာ ကိုမူ ဂျင်(မ) မခြီးခြံခဲ့ပါ။ ဂေဟာငါးခုအနက် တစ်ခုတွင် ဆွံ့အ နားမကြားကလေးများချည်းကိုသာ ထားရှိသည်။ ထိုဂေဟာတွင် ထိုကလေးများကို မေတ္တာပေးအပ်ရမည်က တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ဂေဟာ တစ်ခုချင်းစီတွင် မေတ္တာပေးအပ်ရသည့်ကလေးများကိုလိုက်၍ အနည်း ထယ်စီ ခြားနားကွဲပြားမှုရှိသော်လည်း ဂျင်(မ)က ကလေးများအားလုံး ထို့ လုံလောက်သောမေတ္တာ၊ လုံလောက်သောကြင်နာမှု၊ ကရုဏာ တရားတို့ကိုမူ ဂေဟာတိုင်း၌ အပြည့်အဝရရှိစေရန် ဂျင်(မ)က စီမံ ခန့်ခွဲခဲ့ပါ၏။

ဂေဟာဝန်ထမ်းများအားလည်း လစာရရှိ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားများ ကျေပွန်အောင်လုပ်ဆောင်မှုထက် စေတနာ့ဝန်ထမ်းစိတ်ဓာတ်ဖြင့် မေတ္တာရင် သူတော်စင်များအဖြစ် ခံယူလာအောင် ဂျင်(မ)က စည်းရုံးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ၏။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းလိုအပ်သလို မေတ္တာကရဏာတရားသည် ဤလိုနေရာမျိုးတွင် ပို၍လိုအပ်သည်မဟုတ်ပါလော။

သူ့ဂေဟာငါးခုရှိ ကလေးများထဲမှ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်ရှိ ကားလို့(စ)ဆိုသူ လူ သည် CYSTIC FIBROSIS ရောဂါရှိသူ ဖြစ်၏။ ကားလို့(စ)က ဂျင်(မ)၏ ဂေဟာကိုရော၊ ဝန်ထမ်းများကိုပါ သူက မုန်းသည်။ ကားလို့(စ)ဂေဟာသို့ ရောက်ကတည်းက ဒေါသတွေထက် အမုန်းတွေပွားကာ အမြဲတမ်း ခါးသီးခံစားနေရသူ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်ကို ဂျင်(မ)နှင့်တကွ ဝန်ထမ်းများက သည်းခံခွင့်လွှတ်၍ မိမိရင်တွင်း၌ အမှန်တကယ်ရှိနေသော စေတနာမေတ္တာ ကရုဏာနှင့် အကြင်နာတရားများ တစ်ပုံတစ်ပင်ကိုပြသရုံသာမက ကားလို့(စ)အပေါ် ပုံ၍ ပေးအပ်ခဲ့၏။ ထိုအခါ ကားလို့(စ)၏ ရင်ထဲတွင် ငုပ်လျှိုးနေသော မေတ္တာတရားများ ပြန်လည်နိုးကြား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ မကြာမီမှာပင် ကားလို့(စ)သည် ဂျင်(မ)၏ဂေဟာသို့ မိမိရောက်ရှိလာခြင်းသည် ကောင်းသောလာခြင်းတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့သည်။ ဂေဟာအတွက်လည်း ကားလို့(စ)သည် လာဘ်ကောင်းသောကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့၏။ ဝန်ထမ်းအားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းချစ်ကြသည်။ ကားလို့(စ)သည် မေတ္တာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ရရှိခဲ့သည်။ ဂျင်(မ)ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာကြသော လူငယ်များမှာ ဒုက္ခိတများ၊ ရောဂါသည်များ၊ အသည်းအသန် လူမမာများလည်း ပါဝင်ကြရာ

ဂေဟာတွင် သေပျောက်မှု ဆုံးရှုံးမှုများရှိ၏။ ကားလို့(စ)သည် သူနှင့်အတူနေ သူငယ်ချင်းများ ကွယ်လွန်ရသည်ကို အတွေ့အကြုံရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင်တော့ ကားလို့(စ)သည် အပြင်းအထန် မမာမကျန်းဖြစ်ခဲ့၏။ အပြင်းအထန် မမာမကျန်းဖြစ်နေချိန်တွင် ကားလို့(စ)က ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို လက်ငှေ့ယမ်းပြီး ဟိုးကမ်းပါးအပေါ်ကနေ အော်ပြောနေကြတယ်။ သူတို့က ဟိုး ကမ်းပါးထိပ်မှာ “မကြောက်နဲ့ ကားလို့(စ)၊ တို့ဒီမှာ အသက်ရှူလို့ ပိုကောင်းတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေလည်း တို့မှာ မရှိတော့ဘူး။ တို့ဆီကိုလာဖို့ မင်းဆီကို မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင် လာလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုစီးပြီးသာ လာခဲ့”ဟု ပြောကြောင်း၊ ကားလို့(စ)က ဝန်ထမ်းများကို ပြန်ပြောပါ၏။ ကားလို့(စ)က မြင်းဖြူကြီး တကယ်ပဲ သူ့ဆီလာတော့မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။ သူကွယ်လွန်တော့ တကယ်ပဲ မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင် သူ့ကို လာခေါ်သည် မခေါ်သည်တော့ မသိ။ သူ့ကို သူငယ်ချင်းများကရော ဝန်ထမ်းများကပါ ဦးချစ်ကြသည်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ခံယူရင်း တမလွန်ဘဝကို အေးဆေးစွာ ကူးပြောင်းသွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဂျင်(မ)၏ မိဘမဲ့ ဒုက္ခိတစောင့်ရှောက်ရေ ဂေဟာမှ အဖြစ်အပျက်များကလည်း စုံလင်၏။ သူတို့ဌာနတွင် တန်ယာဟုဆိုသော ၇ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ဦး ရှိ၏။ တန်ယာသည် ကားလို့(စ)လို ရောဂါမျိုးနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဂျင်(မ)သည် ဂေဟာဝန်ထမ်းကိုပါ သူ့ဘဝထဲသို့ ဝင်လာပြီး သူနှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် စည်းရုံး၏။ ဂေဟာတွင် ဂေဟာနေ

ကလေးများနှင့် တစ်သားတည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပါဝင်ပတ်သက်နေအောင် စုစည်းထားရှိသည်။ ဂေဟာဝန်ထမ်းများအား အနားယူအပန်းဖြေ ပျော်ရွှင်စရာရှာချင်တောင် ဂေဟာထဲ၌ပင် ရှာဖွေချင်အောင်၊ ရှာဖွေ၍ရအောင် ဖန်တီးပေးသည်။

တန်ယာဆိုသည့်ကလေးမလေးက ဤကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင် သူ့အမက်မောဆုံးအရာက ဘာဘီရုပ်လေးများ ဖြစ်၏။ ဘာဘီရုပ်ဆိုသည်က ခေတ်ဆန်ဆန် ပလတ်စတစ် အမျို သမီးရုပ်ကလေးများဖြစ်၍ မျက်စိရော နှုတ်ခမ်းလေးများပါလှုပ်နိုင်၏။ ရွှေရောင်ဆံပင်လေးများပါ၍ ဘာဘီရုပ်ချစ်သူတို့က သူတို့၏ ဘာဘီရုပ်လေးများကို အဝတ်အစားအမျိုးမျိုး ဆင်ပေးသည်။ ဘာဘီအတွက် အဝတ်သေတ္တာလေးလည်းရှိသည်။ ဘာဘီရုပ်လေး၏ ဆံပင်ကို လျှော်ပေးသည်။ ဘာဘီရုပ်လေးကို သူတို့အဖော်လို၊ သူငယ်ချင်းလို၊ မိတ်ဆွေလို၊ ကစားဖော် ကစားဖက်လို သဘောထားရှိ၏။

ဂေဟာဝန်ထမ်းများက ဂေဟာနေ မိဘစွန့်ပစ်ခြင်းခံရသော ကလေးများ၏ မွေးနေ့သို့ ကျရောက်တိုင်း သူတို့အနစ်သက်ဆုံး မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ပေးတတ်ကြ၏။ ဤကိစ္စကို ဂျင်(မ)ရော ဂေဟာဝန်ထမ်းများပါ တလေးတစားပြုလုပ်ကြ၏။ တန်ယာမွေးနေ့တိုင်းတွင် တန်ယာသည် အရွယ်အစားအကြီးဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ဘာဘီရုပ်ကြီးများကို လက်ဆောင်ရခဲ့ရာ တန်ယာအဖို့ မောင်တွေ ညီမတွေ ရသလိုပင်ဖြစ်၏။ မောင်တွေညီမတွေရသလောက်ပင် ဝမ်းသာ၏။ တန်ယာသည် ဘာဘီရုပ်များကို တစ်ရပ်သာမဟုတ်။ နှစ်ရပ်၊ သုံးရပ်ပင် ရခဲ့ဖူး၏။

တစ်နေ့တော့ တန်ယာတစ်ယောက် အပြင်းအထန် နေမကောင်းဖြစ်၍ ဆေးရုံသို့ပို့လိုက်ရ၏။ နောက်တစ်နေ့၌ ဂေဟာမှူး တင်(မ)က တန်ယာအား သတင်းသွားမေးစဉ် ပန်းရောင်ဘာဘီရုပ် အကြီးကြီးများကို လက်တွန်းလှည်းနှင့်တင်၍ ဆေးရုံသို့ယူခဲ့ပြီး သတင်းမေးခဲ့၏။ ဘာဘီရုပ်တွေကိုတွေ့တော့ တန်ယာတစ်ယောက် အသည်းအသန်များနေရာမှ အပြုံးမျက်နှာနှင့် ချက်ချင်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်ကာ သူ့ရောဂါမှာလည်း ပျောက်သလောက်ဖြစ်သွားရ၏။

ဂျင်(မ)နှင့် ဂေဟာဝန်ထမ်းများသည် ဂေဟာနေ စွန့်ပစ်ခံရသော ဒုက္ခိတကလေးများအား မိမိတို့ သူတို့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်သည်ဆိုသည်ကို သက်သေပြဖို့ အခွင့်အလမ်းကို အမြဲစောင့်နေကြသူများဖြစ်ပါ၏။ မှန်ပါသည်။ အပယ်ခံ စွန့်ပစ်ခံကလေးများ၏ဘဝက မိမိတို့ ဂရုတစိုက်နှင့် မေတ္တာအကြင်နာပေးဝေငှနိုင်သူတွေကို အစဉ်ထာဝရစောင့်မျှော်ရင်း မေတ္တာတောင်းခံနေကြသူများ မဟုတ်ပါလော။

တန်ယာ နေပြန်ကောင်းခဲ့သည်။ အခုတော့ တန်ယာကို တစ်ချိန်တစ်စွန့်ပစ်ခဲ့သော မိခင်က မိမိ ပြည့်စုံမှုရရှိခဲ့ပြီမို့ တန်ယာကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြန်သွင်းဖို့ ဂေဟာသို့ လာရောက်ပြောဆိုသော ဇာတ်ပေါင်းခန်းဗျီးနှင့် ကြုံရသောအခါတွင်လည်း ဂျင်(မ)ခမျာ ကြည်နူးရလွန်း၍ မိမိအလုပ်အပေါ် မိမိ ဆတက်ထမ်းပိုး ပို၍မြတ်နိုးလာရပြန်ပါ၏။ ဇီဝအားတွေလည်း ပိုပြီး တက်ကြွပြီး သူ၏ တွန်းလှည်းပေါ်မှနေ၍ ဒုက္ခိတကလေးငယ်များ သက်သာရာ သက်သာကြောင်းကို ပို၍ ဆုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပြန်ပါ၏။

ဂျင်(မ)ဂေဟာမှ အဲလစ်ရှာဆိုသော ကလေးမလေးက ၁၄ နှစ်အရွယ်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ သူသည် အသည်းအစားထိုး ခွဲစိတ်ကုသမှုကို

နှစ်ကြိမ်တိုင် ခံစားခဲ့ရပြီး သက်တမ်းအားဖြင့် နောက်ထပ် လေးနှစ် ထက် ပိုမနေရသူဟု ခန့်မှန်းခြင်းခံထားရသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။

အဲလစ်ရှာ၏ ၁၄ နှစ် ဘဝခရီးကလည်း ဒုက္ခတွေနဲ့ ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ အတွက် နောက်လေးနှစ်ကြာရင် သေမယ်ဆိုတာကိုတောင် အဲလစ်ရှာ ကလည်း မှုကိုမမှုပါဘူး။ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ကားလို့ (စ)သူငယ်ချင်း တွေ ပြောသလိုပဲ ဟိုဘက်ဘဝမှာ အသက်ရှူပိုလို့ချောင်မယ်၊ မြင်းဖြူ ကြီးစီးပြီးသွားရရင် ပိုလို့တောင်ကောင်းသေးတယ်ဟု ထင်မှတ်နေသူ လေး ဖြစ်ပါ၏။

အဲလစ်ရှာက သူ့ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ စိတ်ကြိုက်နေထိုင်၏။ အဲလစ်ရှာက ဂေဟာမှ ကျောင်းတက်နေရာက အလယ်တန်းအောင် တော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ပြီး ဂုဏ်ပြုနေ့လယ်စာ စားပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပလိုပါတယ်လို့ ဂေဟာမူ့ကို တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဂေဟာမူ့က ဒီအကြောင်းကို ဂျင်(မ)ကိုပြောတော့ ဟာ...သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကြရအောင်ဟုဆိုကာ ဖခင်ကြီးက စာမေးပွဲအောင် တဲ့သမီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အထိမ်းအမှတ် နေ့လယ်စာစားပွဲမျိုး ကျင်းပပေးရာ မှာ အဲလစ်ရှာရဲ့သူငယ်ချင်းတွေရော၊ ဆရာမတွေရော၊ ဂေဟာဝန်ထမ်း တွေပါ တပျော်တပါး ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ကြတာ အင်မတန်ကို ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ ဂုဏ်ပြုနေ့လယ်စာ စားပွဲတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအစီအစဉ်ပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ အဲလစ်ရှာဟာ ကျောင်းက လေ့လာရေးအစီအစဉ်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ဝါရှင်တန်ဒီစီကို သွားရောက် လည်ပတ်ဖို့ ဆုချီးမြှင့်ခြင်းခံရတဲ့အခါမှာ ဂေဟာနေ ဝန်ထမ်းတွေက အဲလစ်ရှာအတွက် မုန့်ဖိုးတွေ စုပေး၊ ခရီးသွားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပေး

လိုက်ကြတာ အဲလစ်ရှာအတွက် ဧရာမမိသားစုကြီးတစ်ခုထဲမှာ မိသားစုဝင်တစ်ဦးဖြစ်နေသလို ခံစားခွင့်ရခဲ့၏။ အခုတော့ အဲလစ်ရှာ က စွန့်ပစ်ခံရတယ်ဆိုတာကိုတောင် မေ့နေပြီး ကြီးကျယ်တဲ့မေတ္တာ တွေ ဝေဆာနေတဲ့ ဘဝကြီးတစ်ခုထဲကို ပို့ပေးခံရတာလို့တောင် ထင်မှတ် နေပြီဖြစ်သည်။

အဲလစ်ရှာအဖို့ ဘာမှအားငယ်စရာမရှိတော့။ အဲလစ်ရှာသည် ဂျင်(မ)ချပေးသော လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် တည်တည်မတ်မတ် လျှောက် ခဲ့၏။ အဲလစ်ရှာလို မြောင့်တန်းစွာလျှောက်လှမ်းနေသော မိဘမဲ့ ဒုက္ခိတ များက တစ်ပုံတစ်ပင်ဖြစ်၏။

အခုတော့ ဂျင်(မ)၏ ဂေဟာနေကလေးများအားလုံးသည် သိမ်ငယ်စိတ်တွေကို မမွေးဘဲ ဂေဟာမှာ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်မယ်။ ဂျင်(မ)ရဲ့ဂေဟာဆိုတာ မိသားစုတစ်စုထက် ပိုမိုကြီးမားတဲ့အိမ်ထောင်စု ကြီးတစ်ခုပဲ။ ဒီလိုနေရာမှာ ဘာအားငယ်စရာရှိလဲဆိုသောစိတ်ကို မွေးမြူကာ ဂျင်(မ) အမှူးပြုသော ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ငါးခုမှ ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ မျှဝေခံစားနေကြပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ဂေဟာငါးခုစလုံးမှာ အောင်မြင်မှုတွေ ရနေသည်မှာ အမှန်ဖြစ် ၏။ သို့သော် ဂျင်(မ)အတွက်တော့ ပူပန်သောကမ္မရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။ သူ့အသက်ကလည်း အတော်ရလာပြီဖြစ်ပါ၏။ သူ့ရင်ခွင်အောက်ကို ရောက်မလာနိုင်ရှာသေးတဲ့ စွန့်ပစ်ခံ၊ အပယ်ခံကလေးများစွာကို သူကယ်တင်ရဦးမည့်တာဝန်ကလည်း ရှိနေသေးသည်။ သူ အစပျိုး တည်ထောင်ခဲ့သော ဂေဟာများ ယခုအတိုင်း ရပ်တည်ဖို့၊ ကလေးတွေ ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ လုံလောက်တဲ့အလှူငွေပမာဏ ရဖို့၊ ကလေးတွေ

အတွက် ဝင်ငွေမှန်မှန်ရနိုင်မယ့် လုပ်ငန်းတစ်ရပ် ထူထောင်ဖို့၊ အပစ်ပယ်ခံကလေးတွေ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့၊ တိုးတက်ခေတ်မီတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေရဖို့၊ ဂေဟာတွေတိုးချဲ့ဖွင့်လှစ်ဖို့၊ အမေရိကန်လိုနိုင်ငံမျိုးမှာသာမက ဆင်းရဲတဲ့ ကမ္ဘာက ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ စဉ်းစားတဲ့အခါမှာတော့ ဂျင်(မ)တစ်ယောက် ဟိုးတစ်ချိန်တစ်ညက ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားရင်း ချွေးပြန်သလို ချွေးပြန်ကောင်း ချွေးပြန်နေမည်ဖြစ်သော်လည်း ဂျင်(မ)သည် သူ့အောင်မြင်မှုများအတွက် သူ ကျေနပ်ဝမ်းသာနေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မကြာမီ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ လော့အိန်ဂျလီ(စ) မြို့သို့ သွားရောက်ရန် စီစဉ်လျက်ရှိရာ ယခင်တစ်ခါက မရောက်ရသော ဂျင်(မ)၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာများသို့ ယခုအပတ်တွင် မရောက်ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပါရန် အယ်(လ)အေမှ မိတ်ဆွေများထံ စာရေး၍ အကြောင်းကြားထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

The Purpose

by Diana Chapman.

၁၇။ အရှုံးသမားသတ္တိ

တကယ်တော့ စပါကီဟာ အရှုံးသမားသက်သက်ပါပဲ။ စပါကီလူ့ဘဝထဲကို ရောက်လာတာဟာ အရှုံးပေးဖို့လာရတာပါလို့ပဲ ဆိုရပါမယ်။ စပါကီရဲ့ အကျိုးပေးမသန်ပုံကတော့ ကျောင်းစာသင်ရာမှာ ကိုညံ့ဖျင်းတဲ့အဆင့် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းစာနဲ့ပတ်သက်လာရင် စပါကီ အကျိုးပေးမသန်ပုံကို ပြောရရင်တော့ ရှစ်တန်းသာရောက်လာတယ် လပတ်စာမေးပွဲမှာ ဘာသာတိုင်း အောင်မှတ်မရလို့ တစ်တန်းကို နှစ်နှစ် နေခဲ့ရတဲ့အတန်းတွေက မနည်းလှပါဘူး။ လက်တင်ဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ အက္ခရာသင်္ချာနဲ့ ရူပဗေဒဘာသာရပ်တွေမှာ စပါကီဟာ သူညာမှတ်ပဲရတာ များပါတယ်။

စာမတော်လို့ စပါကီတစ်ယောက် အားကစားထူးချွန်လားလို့ ဆိုပြန်တော့လည်း စပါကီဟာ အားကစားမှာလည်း အတော်လေး ညံ့ဖျင်းပါတယ်။ တစ်ခါက ကျောင်းဂေါက်သီးရိုက်အဖွဲ့ထဲမှာ စပါကီကို ထည့်ပြီးကစားမိတာ နှစ်သိမ့်ဆုပွဲစဉ်အတွက်တောင် စပါကီကြောင့် ရှုံးဖြစ်အောင် ရှုံးသွားလို့ ဘယ်အားကစားအဖွဲ့ကမှ စပါကီကို လက်မကမ်းချင်ကြပါဘူး။ စပါကီဟာ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိတ်ဆုံးကလူဟာ စပါကီပါပဲ။

စာကရှောင် အားကစားမှာက မအောင်မြင်လို့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးဆိုပြန်တော့လည်း စပါကီက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အတော်ညံ့တဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ သူ့ကို လက်တွဲချင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှ မရှိရှာပါဘူး။ အပေါင်းအသင်းက ဘယ်လောက်ရှားသလဲဆိုရင် တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းမှာ သူ့အတန်းအဖော် တစ်ယောက်ယောက်က လက်ပြန်တံဆိပ်သွားရင်တောင် စပါကီ အတော်အံ့သြပြီး ပျော်ရတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ လူပျိုလူရွယ်ဘဝ၊ သူငယ်ချင်းအမျိုးသမီးများနဲ့ အပြင်ထွက်လည်ဖို့ကိုလည်း စပါကီ မစဉ်းစားဝံ့ပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူခေါ်ရာကို လိုက်မယ့်သူက တစ်ယောက်မှမရှိတဲ့အပြင် တကယ်လို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်များ မှားပြီး သူနဲ့လိုက် ငြင်တော့ အားလုံး တလွဲတချော်တွေချည်းဖြစ်ပြီး အဲဒီမိန်းကလေးတော့ အရှက်တကွဲချည်း ဖြစ်ရမယ့်အပေါက်မျိုးချည်း စပါကီက လုပ်တတ်တာ။ သူခေါ်ရာလိုက်မယ့်အမျိုးသမီး မရှိတဲ့အပြင် သူခေါ်ရင် ပါးရိုက်မယ့်အမျိုးသမီးတွေက များနေလို့ စပါကီဟာ ဘယ်သူငယ်ချင်းအမျိုးသမီးကိုမှ လက်တွဲဖို့လည်း လက်မကမ်းဝံ့ရှာပါဘူး။

စပါကီဟာ အရှုံးသမားသက်သက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သူ့အတန်းဖော်တွေကရော၊ မိသားစုသာမက အားလုံးနီးပါးက သိထားကြပါတယ်။ ဒီအတွက်လည်း စပါကီက သူ့ဘဝကို သူ့အစောကြီးတည်းက နားလည်ထားပါတယ်။ သူ့ဘဝမှာ သူ ကြိုးစားတော့ကြိုးစားမယ်၊ ကြိုးစားလို့ မဖြစ်ရင်လည်း ဘဝကတရားအတိုင်း သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်နေမယ်။ ရှောင်လွှဲလို့မရတဲ့ ဗွေးရာပါအရှုံးသမားဘဝကို သူ လက်ခံရုံကလွဲလို့ သူ့မှာ အခြားရွေးစရာလမ်းလည်း တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိသူဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခုရှိတာကတော့ စပါကီဘဝမှာ ဒီကိစ္စက အရေးကြီးပါတယ်။ ဒါက ဘာလဲလို့ဆိုတော့ စပါကီက ပုံဆွဲဝါသနာပါပါတယ်။ သူပုံဆွဲတာကို ဝါသနာပါပေမယ့် ဘယ်သူမှ အားပေးမယ့်သူက မရှိပြန်ပါဘူး။ အစစအရာရာ အရှုံးသမားဖြစ်တဲ့ စပါကီကို ပုံဆွဲရာမှာလည်း ရှုံးမှာပဲလို့ တွက်ဆထားကြပါတယ်။ ဘယ်သူမှ အားမပေးပေမယ့် စပါကီက ပုံဆွဲတာကိုတော့ ဇွဲမလျှော့ပါဘူး။ သူက ကာတွန်းရုပ်ကလေးတွေ ဆွဲနေရရင် သူ့ဘဝရဲ့ အခြားအရှုံးတရားတွေကို သူက မေ့ထားနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ကျောင်းက နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ စာစောင်တွေ ထုတ်တဲ့အခါ သူကလည်း ကြိုးစားပြီး ကာတွန်းရုပ်ပုံတွေ ဆွဲပို့လေ့ရှိပါတယ်။ အာရစရာကောင်းတာကတော့ သူဆွဲပို့သမျှပုံတွေ အားလုံးက အပယ်ခံရတာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စပါကီဟာ သူတစ်နေ့ ကာတွန်းဆရာဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ကိုတော့ တစ်ခါမှ လျှော့မချခဲ့ပါဘူး။ စပါကီရဲ့ ကာတွန်းတွေက အရပ်က ခပ်ချာချာဖြစ်တာရယ်၊ အတွေးအခေါ်က မကောင်းတာရယ်ကြောင့် သုံးမရတာက များနေတာပါ။

တစ်ခါမှာတော့ စပါကီဟာ ဟောလိဝုဒ်က ဝေါဒစ္စနေကုမ္ပဏီကို သူက စာရေးပြီးဆက်သွယ်ကြည့်ပါတယ်။ စာရေးတာကတော့ သူက ကာတွန်းဝါသနာပါလို့ ကာတွန်းဆွဲပို့ပါရစေလို့ စာရေးတာပါပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဝေါဒစ္စနေကုမ္ပဏီက သူရဲ့ကာတွန်းရုပ်နမူနာလေးတွေ ပေးပို့ဖို့နဲ့ သူတို့ဆွဲစေချင်တဲ့ အရုပ်ဇာတ်လမ်းသဘောတွေကို ညွှန်ကြားတဲ့ ပြန်ကြားစာတစ်စောင် ပို့လိုက်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာတော့

စပါကီဟာ အရပ်တွေကို ထပ်ပြီး ကြိုးစားဆွဲ၊ အရင်ဆွဲထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေရော စုပေါင်းပြီး ဝေါဒစ္စနေကုမ္ပဏီကို ပို့ပေးလိုက်ပါ တယ်။ သူလည်း မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာနဲ့ စောင့်နေလိုက်တာ ကုမ္ပဏီ က သူ့ရဲ့ကာတွန်းတွေကို အသုံးမပြုဖြစ်ပါကြောင်း ပြန်ကြားစာနဲ့ သူ့ရဲ့ကြိုးပမ်းမှုဟာလည်း အဆုံးသတ်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီတော့ စပါကီလည်း အတော်လေးတော့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝ မအောင်မြင်မှုတွေ၊ တလွဲတချော်ဖြစ်မှုတွေ ကို ကာတွန်းနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားမယ်။ မတော်လို့ သူ့သေသွား တောင် သူ့ရဲ့အရှုံးတရားတွေကို သူ့ဟာသူ မှတ်တမ်းတင်ပြီး ကျန်ရစ် မှာပါပဲလေဆိုပြီး သူ့ဘဝကာတွန်းကို သူ စပြီးရေးပါတယ်။ သူ့ဘဝ မှာ စွန့်လွှတ်တယ်။ စွန့်လွှတ်ပေမယ့် အခြားကလေးတွေအားလုံးရဲ့ စွန့်တွေက ကောင်းကင်ပေါ် ပျံတက်ကြပြီး စပါကီဟာ မိမိစွန့်ကို လေထဲရောက်အောင် တစ်ခါမှ လွှတ်မတင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီအကြောင်း လေးကိုလည်း သူ ကာတွန်းရေးတယ်။ နောက် သူ့ကိုယ်တိုင် ကလေး ဘဝက ဘောလုံးကစားတော့ ဘောလုံးကို ခြေထောက်နဲ့ ထိအောင် မကန်နိုင်တဲ့သူ့အဖြစ်ကို သူ ပြန်ပြီး ကာတွန်းဆွဲပါတယ်။ ကော်ဖီ သောက်တော့ ကော်ဖီတွေဖိတ်ကျတာ။ လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ် တစ်အုပ်လည်းထုတ်မိရော အတန်းထဲမှာ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ရှိသမျှ ခဲတံရော ကွန်ပါဘူးရော ထွက်ကျလို့ တစ်တန်းလုံးက ဝိုင်းရယ်တာ တွေပါ ရေးဆွဲ မှတ်တမ်းတင်ပါတယ်။

နောက်ပြီး ချားလ်(စ)ရှုလွယ်လို့ အမည်ရင်းရှိတဲ့ စပါကီဟာ သူ့ရဲ့ကာတွန်းဇာတ်ကောင်နာမည်ကို ချားလ်(စ)ဘရောင်းလို့ အမည် ပေးခဲ့ပါတယ်။

စပါကီဟာ ချားလ်(စ)ဘရောင်းကာတွန်းအချို့ကို သတ္တိမွေးပြီး အမေရိကန်ကာတွန်းလောကမှာ ထင်ရှားတဲ့ ပီးနပ်(စ)ရုပ်စုံကို ပို့ကြည့် ပါတယ်။ ပီးနပ်(စ)ရုပ်စုံက ချားလ်(စ)ဘရောင်းကာတွန်းတွေကို စသုံး ပေးပါတယ်။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကလည်း စပါကီ ငယ်စဉ်ဘဝက တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေဆိုတော့ ဘဝစိတ်ကူးယဉ်တာထက် တကယ်အဖြစ်အပျက်တွေက ပိုဆန်းကြယ်တာတွေကလည်း အများကြီး မဟုတ်လား။

စပါကီရဲ့ ချားလ်(စ)ဘရောင်း ကာတွန်းဇာတ်ကောင်ကို အမေ ရိကန်တစ်နိုင်ငံလုံးက ဝိုင်းပြီး သဘောကျခဲ့ကြပါတယ်။ ချားလ်(စ) ဘရောင်းဟာလည်း နေ့ချင်းညချင်း ကမ္ဘာကျော်သွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေဟာ စပါကီရဲ့ တကယ်အဖြစ်အပျက်တွေလို့ ကမ္ဘာကာတွန်းပရိသတ် သိသွားတဲ့အခါမှာတော့ စပါကီတစ်ယောက် ကျော်ကြားမှုကိုသာမက အများရဲ့ ကရုဏာသက်မှုကိုပါ ရရှိနေပြီလေ။

Sparky
from Bits & Pieces

၁၈။ အမေ့သတ္တိ

ကျွန်မဘဝမှာ အနှစ်သက် အကျေနပ်ဆုံးအချိန်တစ်ချိန်ကို ပြောပါလို့ဆိုရင် အဲဒီအချိန်ဟာ ကျွန်မသားလေး အင်ဒရူးဘဲလတီမိုး အိမ်ရှေ့က ပန်းခြံထဲမှာ ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေတာကို ကျေနပ်စွာ ထိုင်ကြည့်နေရတဲ့အချိန်ပါပဲ။ ကျွန်မသားလေး အင်ဒရူးဟာ သက်တူ ရွယ်တူ ကစားဖော်တွေလောက် စကားမပြောတတ်သေးပေမယ့် ကလေး သဘာဝ ချစ်စရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မသားလေးက လည်း အခြားကလေးများနည်းဟူ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ လောကကို အလှဆင်မှာ သေချာပါတယ်။

သားလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်တော့ ကျွန်မအသက် ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မနဲ့ တစ်ကျောင်းတည်းထွက်လည်းဖြစ် တစ်ရပ် တည်းနေပြီး ငယ်ချစ်ဖြစ်သူ ဂျင်ဘိုနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာ စိတ်တူသဘောတူ လက်ထပ်လိုက်ကြ တာပါ။

လက်ထပ်ပြီးစမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကလေးလိုချင်ကြ ဆေမယ့် ဘဝက ပြည့်ပြည့်စုံစုံလည်း မရှိသေးတာနဲ့ ကလေးမယူဘဲ

ပန်းချီတစ်ရာစာပေ

စောင့်နေကြရသေးတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် သားလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီလို့လည်း သိရရော ကျွန်မတို့လင်မယား ပျော်လိုက်ကြတာ ရှင်။

ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်။ ကလေးကို မမြင်ရသေးခင် ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် နာမည်တွေ အမျိုးမျိုးရွေးလိုက်ကြတာ တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှိလို့မရခဲ့ပါဘူး။ ကြည့်လေ... ဂျင်က သားကိုပေးတဲ့နာမည်များ တာတီးတဲ့။ သူက ကျွန်မကို တမင်စပြီးပေးတဲ့နာမည်မှန်း သိပါလျက်နဲ့ ကျွန်မက တကယ်စိတ်ဆိုးတာ။ ကဲ...ထားပါတော့။ နာမည်ပေးတာ အကြိုက်ချင်းမတူတာက ထားပါလေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ကျွန်မသားလေးကို ဘော(စ)ဘော ချန်ပီယံဖြစ်ရမယ်ဆိုတာကို ဂျင်က သားလေးကို မိုက်ကယ်ဂျော်ဒန်လို ဘတ်(စ)ကန်ဘောချန်ပီယံ ဖြစ်ရမယ်တဲ့လေ။ သားလား သမီးလား ကွဲပြားခြားနားစွာမသိရသေးတဲ့အခြေအနေမှာကို ဂျင်နဲ့ကျွန်မ ဝိဝါဒ ကွဲပြားပြီး အကြိုက်ချင်းခြားနားလို့ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးတဲ့ ဂျင်နဲ့ ကျွန်မတို့ ငယ်ချစ်ဦးတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်လာရတာ တကျက်ကျက်ဘဝကို ရောက်လာရတော့တာပါပဲ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ မိဘတွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ဂျင်နဲ့ကျွန်မတို့ကလည်း ကျွန်မတို့ရဲ့သားဦးလေးကို ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ပြီး ဉာဏ်ရည်ဖွံ့ဖြိုး ပညာတော်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားလာစေချင်တာကတော့ တစ်ပြားမှ အလျှော့မပေးနိုင်တဲ့ ကျွန်မတို့ဆန္ဒပေါ့။ ဒီထက်တင်ဘယ်ကပါမလဲ။ ကျွန်မတို့သားကလေးဟာ ကိုယ်ကာယအတောင့်တင်းဆုံး၊ အချောဆုံး၊ ပညာအတော်ဆုံး၊ သေသပ်ပြီး စည်းစနစ်

အကျဆုံးကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်လို့ စိတ်ကူးနဲ့ ရူးနေကြတာပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကိုယ်ဝန်က ရှစ်လထဲရောက်လာပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ကို ဂရုတစိုက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ နေတဲ့အချိန်မှာ တစ်နေ့ ကျွန်မပေါ့။ သွေးတွေသွန်၊ သွေးတွေတအားဆင်းလို့ ဂျင်က ကျွန်မကို အမြန်ဆုံး ဆေးရုံကိုပို့ပေးခဲ့ရပါတယ်။ ဆေးရုံရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဆရာဝန်က သွေးဆင်းရပ်စေတဲ့ဆေးကိုထိုး၊ ဗိုက်ထဲကကလေးကို အသံလှိုင်းနဲ့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်တော့ ကလေးက အတော့်ကိုသေးကွေးနေတယ်လို့ဆိုကြပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကလေးမှာ ဒေါင်း(စ)ဆင်ဒရန်း (DOWN'S SYNDROME)ဆိုတဲ့ရောဂါ စွဲကပ်နေတယ်နဲ့တူတယ်။ စမ်းသပ်ချက်တွေ ထပ်ယူရဦးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့ဂျင် ဘုရားသခင် ကယ်မတော်မူပါ”ဆိုပြီး ဒူးတုပ်ပြီး ဆုတောင်းရတော့တာပါပဲ။ ဆုတောင်းက မပြည့်ခဲ့ပါဘူး။ ကလေးက ဒေါင်း(စ)ဆင်ဒရန်းရောဂါအပြင် ကလေးရဲ့ အူမကြီးနဲ့ အူသိမ်အကြားမှာ ပိတ်ဆို့နေတဲ့ နေရာလေးတစ်ခု တွေ့ရတယ်။ ဒါကို ချက်ချင်း မဆိုင်းမတွဘဲ ခွဲထုတ်ရမယ်လို့ ဆိုလာပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဂျင်အတွက်ကတော့ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ဆိုတာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ အဲဒီသတင်းတွေက အပူသမုဒ္ဒရာကျယ်ကြီးထဲမှ အလျားလိုက်ကူးရသူဘဝကို ရောက်ရတော့တာပါပဲ။

ရောက်ပါစေလေ၊ ကျွန်မတို့သားလေး အသက်ရှင်ရင် အဲဒီရေပူသမုဒ္ဒရာကြီးဆုံးတဲ့အထိ ကူးမယ်။ အက်ဆစ်ပင်လယ်ကြီးဖြစ်ပါဦး။ ကျွန်မကလေး အသက်ရှင်မယ်ဆိုရင် ကူးမှာပဲ။

ဒီကလေးကို အတော်ခက်ခက်ခဲခဲ အမိဝမ်းထဲက ထုတ်ယူရခဲ့ရင် တောင် မွေးပြီးပြီးချင်း ခွဲစိတ်ရမှာမို့ အသက်ဆုံးရှုံးဖို့က များတယ်ဆို တော့ ကျွန်မနဲ့ ဂျင် ပြိုင်တူ ငိုဖြစ်ကြတာပေါ့။

“ဘုရားသခင် သားလေးကို အသက်ရှင်ခွင့် ပေးသနားတော်မူပါ။ ခွဲစိတ်ကုသမှုအားလုံး အောင်မြင်အောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ” လို့ လည်း အခါခါ ဆုတောင်းရတာတွေကတော့ ဘုရားသခင် နားငြီး နေနိုင်စေပါတယ်ရှင်။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ တတ်နိုင်သမျှတော့ ကျွန်မ သားလေး အသက်ရှင်ဖို့ လုပ်ကြရမှာပဲ။

ကျွန်မကိုတော့ ဆေးရုံခံတင်ပေါ်မှာ လှုပ်ရှားမှုမရှိဘဲ ငြိမ်သက် စွာ အနားယူရမယ်ဆိုတော့လည်း ကျွန်မဖြင့် အသက်တောင် ပြင်းပြင်း မရှုခဲပါဘူး။ ကျွန်မဝမ်းကို ကျွန်မ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ထွေးပွေ့ရင်း ကျွန်မ တွေးနေမိတာက သားလေး အသက်ရှင်ဖို့ပါပဲ။ သားလေး အသက်ရှင်ဖို့ဆိုရင် လမ်းဘယ်နှစ်သွယ်ရှိရှိ အဲဒီလမ်းအသွယ်သွယ်ကို ဆုံးအောင် ကျွန်မ လိုက်မယ်ရှင်။ ဆရာဝန်တွေပြောတာကတော့ ဒေါင်း(စ)ဆင်ဒရန်းနဲ့ ကလေးတွေဟာ အရာရာမှာ နှောင့်နှေးတယ်။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာရော ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ဖြိုးမှုပါ နှေးကွေးလေးလံတယ်။ သာမန်အဆင့်မရှိကြဘူး။ မွေးရာပါ ဦးနှောက်ကျပ်မပြည့်တဲ့ကလေး တွေပဲ။ သူတို့ရဲ့ ဦးခေါင်းခွံတွေဟာ တိုပြီး ပြားပြားဖြစ်နေတတ်တယ်။ မျက်လုံးကလည်း စွေစောင်း၊ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာကို တစ်ချိန်စီ ကြည့်မှ မြင်ရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ မိုက်ကယ် ဂျော့ဒန်လိုဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ထားချက်တွေကတော့ ရေစုန် မျောရတော့တာပဲပေါ့ရှင်။ ဂျင်ရဲ့စိတ်ကူးတွေ အိပ်မက်တွေကလည်း

ဒီမွေးရာပါ ချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့် အပိုင်းပိုင်းကျိုးလို့ ကုန်သွားတာ ပေါ့။

သားလေးက ဘော့(စ)ဘောသော်လည်းကောင်း၊ ဘတ်(စ)ကက် ဘောသော်လည်းကောင်း ဘယ်ကစားနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့ဘဝမှာ သူ့လမ်း သူ့လျှောက်ဖို့တောင် အတော်ကြီး ကြီးစားရမှာပါလားနော်။ ခေါင်းတို ပြားပြားကြီးနဲ့ မျက်လုံးက စွေစောင်းနေတဲ့သားလေးဟာ ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ သားချောသားလှတစ်ယောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်လာ နိုင်တော့မှာလဲရှင်။ ဦးနှောက်အသိဉာဏ်ရော ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက် မှုပါ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ ချွတ်ယွင်းနေရာတဲ့သားလေးဟာ ပညာရော၊ ဘယ်လိုတတ်လွယ်တော့မှာလဲ။ ဒီတော့ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးရော ဘယ်လိုဖြစ်လာနိုင်တော့မှာလဲရှင်။ ဒီတော့ သူ့မိသားစု သူ့ကိုယ်ပိုင် အိမ်ထောင်ကိုရော ဘယ်လိုမှ ဦးဆောင်မတည်ဆောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ အလွန်သေချာတဲ့ကိစ္စပေါ့။

တကယ်တော့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ခံယူရတဲ့ ကျွန်မတို့ မိန်းမသား မိခင်တွေဟာ အလွန်စွန့်စားကြရတာပါ။ ကျွန်မအတွက် တော့ ဘဝမှာ အရေးကြီးလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ လူသားကမ္ဘာရဲ့ မျိုးဆက် ပြန့်ပွားရေးလုပ်ငန်းကွင်းဆက်ထဲမှာ ကျွန်မ ပါဝင်လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်ရာမှာ အမှားအယွင်းမရှိ ပကတိ ချောမွေ့ ဝီပြင်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပါပဲ။ သားလေးမှာ ဒီလို မွေးရာပါ ချွတ်ယွင်းမှုရှိတယ်ဆိုတာ မသိရခင်ကတည်းက ကျွန်မသားလေးအပေါ် စာနာစိတ်၊ မေတ္တာစိတ်၊ နားလည်မှုတွေနဲ့ ချစ်ခဲ့တာ။ ကျွန်မက ကိုယ့်ရင်သွေး ကျွန်မသားလေးကို နားလည်မှုစည်းကမ်းတွေနဲ့ချစ်ခဲ့တာ။

ချစ်လွန်းလို့ နှစ်ရက်ရောက်သွားတဲ့အဖြစ်မျိုးကို ကျွန်မ မလိုလားဘူး။ ကျွန်မသားဟာ ကျွန်မရဲ့စည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာရင်း ကျွန်မရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကိုလည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ ခံစားရစေချင်တာက မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ဆန္ဒတွေလေ။

ခုတော့ ကျွန်မရဲ့ စိုးရိမ်မှုသောကတွေဟာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်စေခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ ရင်ထဲအသည်းထဲမှာ ဆွေးမြည့်စွာနဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီးတစ်ရပ်က မင်းမူနေခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ဆရာဝန်တွေက...

“ဂျနီဗာ၊ မင်းကလေးကို အသက်ရှင်စေဖို့ တို့များ ဆေးပညာနဲ့ အစွမ်းကုန် ကုသဖို့၊ မင်း ဘာမဆို ခွဲစိတ်ဖို့၊ မေ့ဆေးသုံးဖို့ စသဖြင့် အစစ လက်ခံသဘောတူနိုင်ပါ့မလား”လို့ မေးလာပါတယ်။ တစ်ခဏတော့ ကျွန်မ ငိုနေမိတယ်။ ကိုယ်မျှော်လင့်ထားသလို ကျန်းမာတောင့်တင်းပြီး ချောမောလှပတဲ့ ပညာတတ်ကလေး ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘဲ အားလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ချည်နဲ့ချို့တဲ့ပြီး အရပ်ဆိုးလှတဲ့ ကလေးအတွက် ငါက ဘာများ အနစ်နာခံ၊ ဒုက္ခခံဖို့လိုသေးလို့လဲ။ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ သေချင်လည်းသေ၊ ရှင်ချင်လည်းရှင်ပေါ့”

ကျွန်မတို့မိခင်ဆိုတဲ့ မိန်းမသားတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒီလို ပေယျာလက်ထားတတ်တဲ့သဘောထားမျိုး ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရဲ့သဘောထားလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ မိခင်တိုင်း၊ အမေတိုင်းဟာ မမြင်ရသေးတဲ့ သူတို့သားသမီးအပေါ် ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ မေတ္တာတွေ၊ ဘယ်အချိန်က ကြိုတင်စုဆောင်းထားမှန်းမသိတဲ့ အကြင်နာတရားတွေ၊ စေတနာတွေနဲ့သာ

ရစ်ပတ်ထွေးပွေ့လို့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း နွေးနွေးထွေးထွေးရှိစေချင်ခဲ့တာ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ယနေ့အထိ မှန်ကန်တဲ့လောကသစ္စာတရားတစ်ရပ်ပါပဲ။

ဘာမဆို လုပ်ကိုင်ဖို့ မင်း သဘောတူနိုင်ပါ့မလားတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့မေးသံက ကျွန်မနားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်လာပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာ ဒီလို ငိုငိုတိုတိုနဲ့ တွေဝေနေဖို့တောင် မကောင်းပါဘူး။ ချက်ချင်း ရဲဝံ့စွာနဲ့ “ကျွန်မ သဘောတူပါတယ်” လို့ ဖြေလိုက်ရမှာပါ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကလေးကို အစွမ်းကုန် အသက်ရှင်စေဖို့ ကာကွယ်မယ်။ ဒီလိုကာကွယ်ရင်းနဲ့ ကျွန်မ အသက်စွန့်ရင်လည်း စွန့်လိုက်ရပါစေတော့။ ကျွန်မသားလေး လောကလူ့ရွာအတွင်း ဝင်ရောက်ခွင့်၊ ရှင်သန်နေထိုင်ခွင့်ကို ကျွန်မအသက်နဲ့ လဲလှယ်ပေးရမယ်ဆိုရင်လည်း ပေးပါရစေ။ ကျွန်မဘဝ ကျွန်မလောကထဲမှာ ကျွန်မသားလေးကသာ အဓိကပါ။ ကျွန်မသားလေးထက် ပိုမက်မောစရာကောင်းတဲ့အရာ ဒီလောကကြီးမှာ မပေါ်ခဲ့သေးပါဘူး။

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေဖုံးတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးကို ဝေဝေခါးဝါး စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မသားလေး အသက်ရှင်ဖို့ အဓိကပါ။ ဒီကလေးမှာ ဘယ်လိုဆရာဂါဆိုး၊ ဝေဒနာဆိုးတွေပဲ ပါလာလား။ ကျွန်မသားကို ကျွန်မချစ်မှာပါ။ ကျွန်မသားအတွက် ကျွန်မဘဝ ပုံပေးမယ်” လို့ ပြန်ဖြေလိုက်မိပါတယ်။

အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်မကိုယ်ဝန်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ခွဲစိတ်မွေးဖွားပေးခဲ့ပြီပါတယ်။ ပြီးတော့ ကံဆိုးရှာတာက အင်ဒရူးလေးကို ကျွန်မရင်ခွင်

ထဲ လာထည့်တော့ သနားစရာ ကံခေရာတဲ့ သားတော်မောင် ကိုရပ်ဆိုင်းလေးကို ကျွန်မ ပွေ့ပိုက်ပြီး အခါခါ နမ်းရှုပ်မိပါတော့တယ်။ ကျွန်မအတွက်တော့ အင်ဒရူးဟာ နတ်ပြည်က နတ်သားလေးတစ်ပါး ပါပဲ။ သေးသေးကွေးကွေး ခေါင်းပြားပြားနဲ့ အင်ဒရူးလေးဟာ အထက် မိုးကောင်းကင်ဘုံက အဖဘုရားသခင်က ဂျန်ဖာနဲ့ ဂျင်တို့အတွက် လက်ဆောင်အဖြစ် စေလွှတ်လိုက်တဲ့ နတ်သားလေးပဲပေါ့ရှင်။

မကြာပါဘူး။ အင်ဒရူးရဲ့ ဓွေးရာပါ အူပိတ်ရောဂါကို ခွဲစိတ်ကုသ ဖို့အတွက် ကျွန်မရင်ခွင်ထဲက အင်ဒရူးလေးကို တစ်ခါ ပြန်ယူသွား ကြပြန်ပါတယ်။

“အမေ မင်းကို တအားချစ်မိသွားပြီသားရေ၊ သားလေး အန္တရာယ် ကင်းရှင်းစွာနဲ့ အမေရင်ခွင်ထဲ ပြန်လာနိုင်ပါစေလို့ စိတ်ထဲကနေ ကျွန်မ အခါခါ အော်ဟစ်ပြီး ဆုတွေတောင်းနေမိပါတယ်။

ခွဲစိတ်ကုသမှု အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်ရှင်။ အင်ဒရူးလေးဟာ ဆေးရုံ မှာ တစ်လကြာ နေခဲ့ရပြီးမှ အိမ်ကို ပြန်ခွင့်ရပါတော့တယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဂျင်ဟာ ကလေးကို အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့တဲ့နေ့တုန်းက အပျော်ပီတိတွေ ဖုံးနေကြတာ ကလေးလာကြည့်တဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတချို့နဲ့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဝတ္တရားကျေ အေးစက်စက်အမူအရာတွေ နဲ့ “ကလေးက ချစ်စရာလေး”ဆိုတဲ့ ပြောနေကျ လောကွတ်စကားလုံး လေးတွေကိုတောင် မပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ တုဏှိဘာဝေ နှုတ်ဆိတ်နေ ပြီး အမူအရာပျက်နေတဲ့ သူတို့တစ်တွေကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အနှောင့် အယှက်ဖြစ်ရတာကလွဲလို့ သားလေးဟာ ဒီလောက်လည်း အရပ်မဆိုလှ ပါဘူးလေလို့ ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ဖြေတွေးရပေမယ့် ပုံမှန်ချစ်စရာ

ကလေးငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် လူ့လောကတွင်း ဝင်ရောက်မလာ နိုင်တဲ့ အင်ဒရူးလေးအတွက်တော့ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းရပါတယ်။

“လောကကြီးဟာ မတရားဘူး၊ သားလေးခမျာ သူ့ဘဝမှာ မစွမ်း ဆောင်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ တော်တော်များများရှိနေရှာတော့မှာပဲ”

ကျွန်မတို့လည်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေရာက သားလေး အခြေအနေ တိုးတက်လာစေမယ့် လမ်းစလေးတွေကို လိုက်ရှာနေမိပါ တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်မတို့မိသားစုနဲ့ ဘဝတူ ဒေါင်း(စ)ဆင်ဒရန်း စေဒနာရှင်မိသားစုတွေနဲ့လည်း ဆုံတွေ့ရပါသေးတယ်။ သူတို့နဲ့ အသိချင်းဖလှယ်ကြည့်တော့မှ အင်ဒရူးလေးအတွက် တိုးတက်လာ စေမယ့် နည်းလမ်းလေးတွေ တစ်ချိုးတစ်ချိုး ကျွန်မ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မဟာ သားလေးကို ချစ်ခြင်းမေတ္တာထားပေးရုံနဲ့တင် မလုံလောက် တော့ပါဘူး။ အရာရာကို လူကောင်းပကတိ ဖြစ်နိုင်စွမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ အင်ဒရူး သတ္တိရှိလာဖို့ကိုပါ ပျိုးထောင်လေ့ကျင့်ပေးရပါတော့ တယ်ရှင်။ ကိုယ်ကာယလေ့ကျင့်ခန်းတွေ မှန်မှန်ယူစေလို့ အင်ဒရူးရဲ့ ကာယအင်အားချို့တဲ့မှုကို ကုသပေးသလို သူကလေး နားလည်လက်ခံ နိုင်တဲ့အဆင့်နဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အားတိုးတက်မှု ရှိလာစေဖို့လည်း ပုံပြော သလို သူ့ကို အချိန်များများပေးပြီး ပြောဆိုသွန်သင်ရပါသေးတယ်။

ဒီလိုသာ လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်မှုတွေဆက်ပေးရင် ကျွန်မသားလေး ဘာကြောင့် လူကောင်းတစ်ယောက်နဲ့မခြား ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ခံရဘဲ နေရမှာလဲရှင်။

အင်ဒရူးလေး ခြေတစ်လှမ်း စလှမ်းလို့ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့နေ့၊ ခါပါလို့ သူ့အဖေကို စခေါ်တတ်တဲ့နေ့ စသဖြင့် သားအင်ဒရူးရဲ့

မှတ်တမ်းမှာ တိုးတက်မှုလေးတွေ တွေ့လာရပါပြီ။ တခြားပုံမှန် ကလေးတွေထက် နောက်ကျနေသေးပေမယ့် ကျွန်မ နှစ်ဆတိုးပြီး သားအင်ဒရူးကို ကာယအင်အား၊ စိတ်ဓာတ်အင်အားတွေ တိုးတက် သထက် တိုးတက်လာအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့ အတိုင်း တကယ်လည်းပဲ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲဝင်နေသလို ဆောင်ရွက်ပေး နေပါပြီ။

အင်ဒရူးအတွက် တိုးတက်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ သင်တန်းမှန်သမျှ ကို ရှေ့ဆုံးက စာရင်းသွင်းခဲ့တာ ကျွန်မပါပဲရှင်။ မှန်မှန်လည်းတက်၊ ညွှန်ကြားသင်ပြသမျှ လိုက်နာဆောင်ရွက်လို့လား မသိဘူး။ အင်ဒရူး လေးအခြေအနေက သိသိသာသာ တိုးတက်လာပါတယ်။ သူ့လက် ကလေးနဲ့ ကိုင်မြှောက်ပြီး ဘောလုံးလေးတစ်လုံးကို ပစ်ပေါက်တတ် လာတဲ့အခါ၊ သူ့အစားအသောက်တွေကို သူ့ဘာသာသူ ဇွန်းကလေးနဲ့ စားသောက်တတ်လာတဲ့အခါ ကျွန်မနဲ့ ဂျင်က ရယ်မောပြီး လက်ခုပ် တီးပေးရင် အင်ဒရူး ကျေနပ်နေရှာတယ်လေ။

ခုဆို သားလေး ငါးနှစ်ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီတော့ မူကြိုကျောင်း ပို့ရပါပြီ။ သူ့အတန်းဖော် သူငယ်ချင်းလေးတွေက အားလုံး သူ့ထက် ငယ်ရွယ်ကြပေမယ့် အသိဉာဏ် ခွန်အားဗလချင်းကျတော့ အကုန် သူ့ထက် သာကြပါတယ်။ အားလုံး သူ့ကို ပိုင်းစကြ နောက်ကြပေ မယ့် ကလေးတို့သဘာဝ ဖြူစင်စွာ ရယ်မောပျော်ရွှင်လို့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း နောက်ကြတာကို ကျွန်မ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်မိပါဘူး။ ချစ်စနိုးနဲ့ အင်ဒရူးကို စကြ နောက်ကြပါစေတော့။

တစ်ခါတစ်ခါ အင်ဒရူး မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ ရှိလာရင် ကျွန်မ အသည်းကွဲအောင် ခံစားရပေမယ့် အင်ဒရူးရဲ့ တိုးတက်မှုတွေ

ကို ပြန်ပြောင်း သတိရလိုက်ပြန်တော့လည်း အင်ဒရူးဟာ လူကောင်း ပကတိ ဖြစ်ကိုဖြစ်လာနိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ ကျွန်မမှာ ပြည့် လျှမ်းလာတော့တာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မရဲ့ အားပေးမှုသတ္တိ ရယ် ကျွန်မရဲ့ အင်ဒရူးပေါ်ထားရှိတဲ့ အနန္တ မေတ္တာတရားရယ် ရစ်ပတ်ပြုစုလိုက်ရင် ကျွန်မသား ဘာပြုလို့ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး မဖြစ်လာနိုင်ရမှာလဲရှင်။

(အချောဆုံး အလှဆုံး သားလေးတစ်ဦးကို မျှော်လင့်ထားသော် လည်း အရပ်ဆိုးဆုံး၊ အသိဉာဏ်အနည်းဆုံး သားတစ်ယောက်ကို မှ ရရှိခဲ့သော အမေတစ်ယောက်၏ ကြွေးကြော်သံသတ္တိစာတမ်း)

A Love without Limits
by Jennifer Hill

၁၉။ ပရက်ဒီအတွက် အပေနေအမေ

ဥရောပ၊ အမေရိက စသော နိုင်ငံများတွင် မိဘမဲ့ကလေး
စောင့်ရှောက်သည့်လုပ်ငန်း၊ မိဘမဲ့ကလေးစောင့်ရှောက်သည့်ဂေဟာ
များကို တိုင်းသူပြည်သားတို့က အရေးကြီးကိစ္စတစ်ရပ်ထား၍ ငွေစိုက်
ထုတ်ကာ ပုဂ္ဂလိကစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာများကို စနစ်တကျ
လုပ်ဆောင်မှုများ ရှိကြသည်။ ထိုသို့ စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် ထိုဂေဟာ
များမှ နောင်အနှစ် ၃၀-၄၀ အကြာတွင် နိုင်ငံက အားထားရသော
အားကစားသမားများ၊ စာပေပညာရှင်များ၊ ထူးချွန်သူများ မကြာခဏ
ပေါ်ပေါက်လာတတ်ကြပါ၏။ အထူးသဖြင့် အနောက်နိုင်ငံများတွင်
ကလေးမွေးစားသည့်လုပ်ငန်းကိုလည်း ကိစ္စတစ်ရပ်အနေနှင့် အရေး
တယူ လုပ်ကိုင်တတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် သားသမီးမရကြသော
ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ထိုကဲ့သို့သော ဂေဟာများတွင် ဂေဟာပေါက်စေ
လျှောက်ရှာကာ ကလေးမွေးစားခြင်းအလုပ်ကို ပြုလုပ်ကြ၏။ ဂေဟာ
ပေါက်စေ လျှောက်ရှာ၍ ဒီကလေးတော့ တွေ့ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့
ကျွန်မတို့ မွေးစားချင်လိုက်တာဟု ကောက်ခါငင်ခါ ယူသွား၍လည်း
ရသည်တော့မဟုတ်။ ဂေဟာမှ ထိုဇနီးမောင်နှံ၏ နောက်ကြောင်း၊

ပန်းချီတစ်ရာစာပေ

ဝင်ငွေ၊ လူမှုဆက်ဆံရေးကိစ္စရပ်များကို စုံစမ်းကာ ကောင်းမွန်ပြည့်စုံမှု မွေးစားခွင့်ပြုသည် ဖြစ်ပါ၏။

ဂေဟာဘက်မှ ထိုကဲ့သို့ ဝင်ငွေနှင့်တကွ ကလေးမွေးစားရခြင်း အကြောင်းရင်းများ နိုင်လုံမှ မွေးစားခွင့်ပေးသလို ကလေးမွေးစားလိုသူ တို့ကလည်း ချစ်စရာကလေးများ၊ ဝဝတစ်တစ်ကလေးများကိုမှ မွေးစားတတ်ကြသည်က များပါ၏။

ကလေးမွေးစားမည့် ဇနီးမောင်နှံသည် ပထမ မိမိတို့ ဆက်သွယ် မိသော ဂေဟာတွင် လျှောက်လွှာတင်ရ၏။ ဘယ်နေ့ဘက်ရက် ကလေး များကို လာကြည့်ရှုပါဟု ပြန်စာပို့လျှင် ထိုချိန်းသည့်နေ့တွင် မောင်နှံစုံ ဂေဟာသို့ လာကြသည်။ ဂေဟာကလည်း လျှောက်ထားသော လျှောက်လွှာများကိုကြည့်၍ လျှောက်ထားသည့် ဦးစားပေး အစီအရီ အတိုင်း အကြောင်းကြားစာများ ပေးပို့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဂေဟာသို့ရောက်ရှိလာကြသောကလေးများကလည်း အကြောင်း မျိုးစုံဖြစ်၏။ အချို့မိဘများက မိမိဆင်းရဲလွန်းအားကြီး၍ ကလေးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရန် မတတ်နိုင်သောကြောင့် မိမိတို့ထက် ပို၍ ကလေး အား ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်မည့် မွေးစားမိခင် ဖခင်များရှိက မွေးစားနိုင်ရန် ဂေဟာသို့ လာပို့ထားခြင်းဖြစ်၏။ အချို့ကလေးသည် ဆေးရုံပေါ်တွင် မိခင်ဆုံးပါးသွားရာမှ မိဘမဲ့ဖြစ်ရသောကြောင့် ဂေဟာသို့ရောက်ရှိလာ ကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရောက်ရှိလာ သော ကလေးများကို မွေးစားမည့်သူ မရှိမချင်း ဂေဟာမှ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားရ၏။ ဂျင်(မ)၏ဂေဟာကတော့ မည်သူမျှ ပြုစု စောင့်ရှောက်မည့်သူမရှိသောကလေးများကို ဂေဟာကြီးငါးလုံးအပြည့်

အသက်ထက်ဆုံး မွေးစားပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခြင်းဖြစ်၍ ဂျင်(မ)၏ သတ္တိက အံ့မခန်းသတ္တိဖြစ်ပါ၏။

ကလေးမွေးစားမည့် ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ဂေဟာသို့ နံနက် စောစောကပင် ရောက်ရှိလာကြပြီး ဂေဟာရှိ ကလေးများကို တစ်ဦးစီ ကြည့်ရှုကြသည်။ မိမိတို့ချစ်နိုင်မည့် သားသမီးလို ပြုစုနိုင်မည်ဟု ထင်ရသော ကလေးများကို တွေ့ရပါက ရွေးထုတ်၍ တရင်းတနှီး ပွေ့ချီချော့မြူ နေထိုင်ကြည့်ကြ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရှုရာမှ ကံကောင်း သော ကလေးများသည် ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် သူ့ဘဝသစ်ကို ဖန်တီး ပေးမည့် မိဘနှစ်ပါးက ပွေ့ယူခေါ်ငင်သွားကာ တစ်ခဏချင်း မိသားစု ဘဝတစ်ခုအတွင်းသို့ သွတ်သွင်းခြင်းခံရပါ၏။

မစ္စက(စ)ဘလဲသည် ကလေးမွေးစားရေး အေဂျင်စီတစ်ခုမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူက မိမိတို့အေဂျင်စီတွင် ကလေးမွေးစား မှု၊ ကလေးလာရောက်အပ်နှံထားသည့် ဖြစ်ရပ်များထဲမှ ဖရက်ဒီဆို သော ကလေးအကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကလေးမွေးစားရေးအေဂျင်စီကို ဖရက်ဒီ ရောက်လာတဲ့နေ့ကို ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်။ သူရောက်တော့ ရှေ့သွား ဆေးနှစ်ချောင်း ပေါက်ခါစရှိသေးတဲ့ ဖရက်ဒီဟာ တွေ့သမျှ၊ မြင်သမျှ လူတွေကို သူ့မှာရှိတဲ့ သွားလေးနှစ်ချောင်းပေါ်အောင် ရယ်ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဖရက်ဒီကိုတွေ့တော့ “ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကလေးပါလားနော်”လို့ ချက်ချင်း အသိအမှတ်ပြု ထိုက်မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖရက်ဒီဟာ ကျွန်မရဲ့ တိုက်ရိုက်ထိန်းသိမ်းမှုခံရတဲ့ ကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုတော့ ကျွန်မလိုပဲ အေဂျင်စီရဲ့

အခြားဝန်ထမ်း တစ်ဦးက ထိန်းရတာပါ။ အဲဒီဝန်ထမ်းကတော့ ကျွန်မတို့အေဂျင်စီမှာ ဖရက်ဒီ မွေးစားမခံရခင်မှာ သူဟာ ဖရက်ဒီရဲ့ အမေပဲ။ မိခင်ပဲပေါ့ရှင်။

ကျွန်မက ဖရက်ဒီလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့အကြောင်း သူ့ဂေဟာဝန်ထမ်းမိခင်ကိုပြောတော့ အဲဒီဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက ဖရက်ဒီကို ချစ်ခင်ယုယစွာပွေ့ရင်း “မစ္စက(စ)ဘလဲရယ်...ဖရက်ဒီကို မွေးစားမယ့်မိဘ ပေါ်လာမှ ပေါ်လာပါ့မလားမသိဘူး။ ဖရက်ဒီလေးက မိသားစုဘဝလေး တည်ဆောက်ခွင့် ရနိုင်မှ ရပါ့မလားမသိဘူး” လို့ စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်နှင့် ပြောရှာပါတယ်။

တကယ်တော့ သူပူပန်မယ်ဆိုလည်း ပူပန်စရာပါပဲ။ ဖရက်ဒီကလေးဟာ ချစ်ချိုပြီးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ လူ့လောကထဲကို ရောက်လာခွင့်ရပေမယ့် သူ့မှာ မွေးတည်းက လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပါမလာရှာပါဘူး။

ဂေဟာဝန်ထမ်း မိခင်အမျိုးသမီးက “ဖရက်ဒီက သိပ်တတ်တာ၊ ခုမှ ဆယ်လပဲရှိသေးတယ်။ သူ လမ်းလည်း စမ်းလျှောက်နေပြီ။ စကားလည်း တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောနေပြီ။ မစ္စက(စ)ဘလဲကို အန်တီလို့ ခေါ်ပြလိုက်လေ ဖရက်ဒီ” လို့ ချီပွေ့ထားတဲ့ ဖရက်ဒီကို ရှုပ်ခနဲနမ်းလိုက်ရင်း ကျွန်မကိုပြောနေတုန်းပဲ ဖရက်ဒီက ကျွန်မဘက် လှည့်ပြီးပြပြီး သူ့မိခင်ပရုံးပေါ်မှာ ခေါင်းလေးကို ဝှက်ထားရှာပါတယ်။

“ဟော...ဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ သားရဲ့။ သူက အမေသိပ်ခင်တာ။ မစ္စက(စ)ဘလဲရေ...သန္ဓေလည်းကောင်းရှာပါတယ်။ သူကလေး

ကို မေ့မထားပါနဲ့နော်။ ဖရက်ဒီလေး မိသားစုနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာ နေခွင့်ရအောင် ကြိုးစားပေးပါနော် မစ္စက(စ)ဘလဲ” ဟု ဖရက်ဒီကို စောင့်ရှောက်ပေးသည့် ဝန်ထမ်းမိခင်က ဆိုပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မသားလေးအရွယ်တုန်းကလည်း ခုလို ချစ်စရာကောင်းခဲ့ပုံတွေကို ကျွန်မမျက်စိထဲ ပြန်မြင်ယောင်မိပါတော့တယ်။ ဆံပင်နက်မှောင်မှောင်၊ တွန့်လိမ်လေးတွေနဲ့ မျက်ဆံညိုမောင်းမောင်း ဖရက်ဒီလေး ပြုံးပြလိုက်ပုံက ကျွန်မသားလေးနဲ့ တစ်ပုံတည်းပါပဲလား။

“စိတ်ချ...စိတ်ချ ဖရက်ဒီ မိသားစုနဲ့အတူနေရဖို့ ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးမယ်” လို့ ပြောရင်း ကျွန်မရုံးခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို ကျွန်မ တက်လာခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ ဖရက်ဒီနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ချရေးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးရင် ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ အမြန်ဆုံးကပ်ပြီး ကျွန်မ ပထမအဆင့်အနေနဲ့ ကြိုးစားဖို့ စတင်ခဲ့ပါတယ်။

အသက်ဆယ်လအရွယ် ဖရက်ဒီလေးကို ပရိတက်စတင့်ဘာသာဝင် အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်မိဘနှစ်ပါးမှ ပေါက်ဖွားခဲ့သည်။ မျက်ဆံညိုညို၊ ဆံပင်နက်နက်နှင့် အသားအရည် ဖြူဝင်းသည်။ ဖရက်ဒီတွင် မွေးကတည်းက လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပါမလာသည်မှလွဲ၍ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ကောင်းမွန်ပါသည်။ သူ့ကို တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်သူ မိခင်က ဖရက်ဒီသည် အလွန်အဆင့်မြင့်သော မှတ်ဉာဏ်ရှိသည်ဟု ထောက်ခံပါသည်။ ယခုအခါ လမ်းစလျှောက်၍ စကားများလည်း တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ ပြောနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ဖရက်ဒီသည် အလွန်သန္ဓေကောင်း၍ မိခင်ကိုလည်း တွယ်တာအတိအကျ ပြီး မိခင်ရင်းက မမွေးနိုင်တော့၍ အေဂျင်စီတွင် လာရောက်

အပ်နှံထားရာ ဖရက်ဒ်ကို မိဘသဖွယ် တာဝန်ယူ၍ သားသမီးရင်းပမာ ချစ်ခင်မွေးစားမည့် ဇနီးမောင်နှံများအတွက် ဖရက်ဒ်လေးက အဆင်သင့် စောင့်ကြည့်နေပါသည်။ ဖရက်ဒ်အကြောင်းကို အဲသလို ရေးပြီး ကျွန်မ သင်ပုန်းမှာ ကပ်ထားခဲ့ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့။ ဖရက်ဒ်လေးကတော့ အဆင်သင့် စောင့်ကြည့်နေပေပြီ။ သူ့အတွက်ကော ဘယ်မောင်နှံစုံတွေက လာရောက်ခေါ်ယူမလဲဆိုတာ ကျွန်မတို့ စောင့်ကြည့်ရုံသာ ရှိပါတော့၏။

နွေနှောင်းကာလရဲ့ မနက်ခင်းတွေဟာ အများအားဖြင့် သာယာလှပတတ်ပါတယ်။ မနက်ဆယ်နာရီအချိန်လောက်ကစလို့ ကျွန်မတို့ အေဂျင်စီမှာ မွေးစားဖို့ ကလေးလာကြည့်တဲ့ မောင်နှံစုံတွေဟာ ခြေချင်းလိမ်မတတ် စည်ကားပြည့်နှက်လို့နေပါတယ်။ ကျွန်မတို့လည်း အဲဒီလိုလာကြည့်တဲ့ မောင်နှံစုံတွေထဲက ဘယ်စုံတွေများ ဖရက်ဒ်လေးကို ကောက်ချီလေမလဲလို့ တမျှော်မျှော်ကြည့်ရတာ အမောပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနွေရာသီမှာ ဖရက်ဒ် ကံမကောင်းရှာဘူးလို့ ဆိုရပါမယ်။ သူ့ကို မိသားစုဘဝထဲ သွတ်သွင်းပေးမယ့် မိဘနှစ်ပါး ပေါ်မလာရှာပါဘူး။ လာကြည့်သမျှ မောင်နှံစုံတွေတွေကလည်း လက်နှစ်ဖက် မရှိတဲ့ ဖရက်ဒ်လေးကို မမြင်ဟန်ပြုလို့ မရွေးချယ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါကလည်း သူတို့ကို အပြစ်တင်လို့မရတဲ့ကိစ္စပါ။ ဘယ်သူမဆို အင်္ဂါစုံစုံလင်လင်နဲ့ ရုပ်ရည်ချောမောလှပပြီး ပြုံးချိုရွှင်လန်းနေတဲ့ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ကလေးမျိုးကိုသာ မွေးစားချင်ကြမှာ သဘာဝပါပဲ။

မွေးစားမိဘတွေဘက်ကလည်း အင်္ဂါချို့တဲ့တာတော့ ထည့်ပြောမနေနဲ့။ ကျန်းမာတဲ့ အင်္ဂါစုံလင်ပြီး သန္ဓေအလွန်ကောင်းတဲ့ကလေးမျိုး

ကို သတိထားရှာဖွေပြီး မွေးစားခဲ့တာတောင်မှ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ကာမှ ဗွေဖောက်ပြီး ဆိုးသွမ်းလူငယ်ဖြစ်လာရင်လည်း ရင်စည်းခံကြရတာပါ။ ကိုယ်က မွေးစားမိပြီကိုး။ အဲ...စမွေးစားကတည်းက ပြဿနာနဲ့ ဒုက္ခိတကလေးမျိုး မွေးမိလို့ကတော့ မိုးမီးလောင်ရုံပဲ ကျန်တော့တာပေါ့။

ဖရက်ဒ်လေး မိသားစုဘဝရဖို့ ကျွန်မတစ်ဦးတည်း ကြိုးပမ်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အေဂျင်စီက ဝန်ထမ်းတိုင်းဟာ ကလေးမွေးစားမယ့် မောင်နှံစုံတွေတစ်စုံ ရောက်လာတာနဲ့ ဖရက်ဒ် ချစ်စရာကောင်းပုံတွေ၊ တတ်သိလိမ္မာပုံတွေကို ဦးစားပေး ရှင်းလင်းတင်ပြမိကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖရက်ဒ် အဲဒီတစ်နေ့လုံး ကံမကောင်းခဲ့သေးပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ နွေနှောင်းကာလကနေ Fall ဖောက်လို့ ခေါ်တဲ့ ဩတမ် ဆောင်းဦးပေါက်ကာလကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဖရက်ဒ်လည်း ကျွန်မတို့အေဂျင်စီမှာပဲ တစ်နှစ်သားအရွယ် ရောက်ခဲ့ပြီပေါ့ရှင်။

ဖရက်ဒ်ဟာ အရင်က ပြုံးရုံပြုံးပြတတ်ပေမယ့် တစ်နှစ်ပြည့်ပြီးတဲ့ ကာလတွေမှာတော့ ပါးစပ်ကလည်း ဂူးဂူးဝါးဝါးတွေပြောရင်း အသံထွက်အောင်ကို ရယ်မောတတ်လာပါပြီ။

“ဖရက်ဒ်...အေ...လွန်...ကြီး...လာပြီ” လို့ တစ်လုံးချင်း ပြောရင်း ရယ်မောတတ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုအချိန်မှာ သူတို့ကို ကျွန်မ တွေ့ခဲ့တာပဲလေ။ ကျွန်မစားပွဲဇယားမှာ ကလေးမွေးစားဖို့ လျှောက်လွှာအသစ်တစ်စောင် ရောက်ရှိနေပါတယ်။ ခင်ပွန်း အက်ဒွင်က လေးဆယ့်ငါးနှစ်၊ ထရပ်ကား မောင်းသမား၊ ဇနီးဖရန်စစ်က လေးဆယ့်တစ်နှစ်အိမ်ရှင်မ၊ ကလေး အလူး

သဖြင့် သားယောက်ျားလေးတစ်ယောက် မွေးစားလိုပါသတဲ့။ ကျွန်မ အချိန်မဆိုင်ဘဲ သူတို့ပေးတဲ့လိပ်စာအတိုင်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။

သစ်ပင်အကြီးကြီးတွေနဲ့ အရိပ်ကောင်းကောင်းရနိုင်သလို နေရောင်ကောင်းကောင်းလည်း ရနိုင်တဲ့ မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးအလယ်က သူတို့ဇနီးမောင်နှံနေတဲ့ အိမ်ကတော့ ခပ်သေးသေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆေးအဖြူရောင်သုတ်ထားတဲ့ သစ်သားအိမ်ငယ်လေးက သေသေသပ်သပ်နဲ့ ချစ်စရာလေးပါ။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်မကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြိုဆိုပြီး အလွန်အရသာရှိပြီး ပူနွေးတဲ့ ကွတ်ကီးမုန့်တွေကို ကော်ဖီပူပူနဲ့သောက်ဖို့ ဧည့်ခံရင်း စကားပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ အက်ဒွင်နဲ့ ဖရန်စစ်တို့မောင်နှံဟာ ကျွန်မရှေ့က ဆိုဖာပေါ်မှာ ပူးကပ်ထိုင်ရင်း လက်ချင်းလည်း ဆုပ်ထားကြပါတယ်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးကြည့်နေရင်း တစ်ခဏကြာတော့ ဖရန်စစ်က စကားဆိုပါတယ်။

“ဒီကနေ့ဟာ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်မြောက် နှစ်ပတ်လည်နေ့ပါပဲ”

“အလွန်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေပေါ့။ တစ်ခုပဲလိုနေခဲ့တာ။ အဲဒီတစ်ခုကလွဲရင်ပေါ့”လို့ အက်ဒွင်က သူ့ဇနီးမျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ဝင်ဖြည့် ပြောရှာပါတယ်။

“ဟုတ်တယ်။ မစွက်(စ)ဘလဲ...အဲဒီတစ်ခုကတော့ အမြဲတမ်း လိုအပ်နေခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မတို့ မရခဲ့ဘူး။ တကယ်တော့ ခုလို ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်မြောက်တဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့မျိုးမှာ ဒီအိမ်ခန်းလေးထဲမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အပြင် အရွယ်ရောက်ပြီး သားသမီးသုံးဦး

လည်း ရှိမနေသင့်ဘူးလားဟင်။ အပျိုပေါက်၊ လူပျိုပေါက် သားသမီးတွေနဲ့ ဒီအိမ်မှာနေခဲ့ဖို့ ကျွန်မ အမြဲစိတ်ကူးယဉ်မိတာ။ ခုတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိုမင်းလာကြပြီလေ”

ဖရန်စစ်က ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ပြောရင်း သူ့ခင်ပွန်းကို ပြုံးပြလိုက်ရှာပါတယ်။

“ကျွန်မတော့ ဒီလိုမယူဆပါဘူး။ အသက် လေးဆယ်ကျော်မှ ဘဝစတာဆိုပဲ”လို့ ဝင်ထောက်လိုက်တော့ အက်ဒွင်က...

“ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားလိုက်တာလေ နည်းမျိုးစုံနေတာပဲ။ အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတဲ့ ဆေးမျိုးစုံ အခါခါအထပ်ထပ်ပါပဲ။ ဒီလ အကြောင်း မထူးသေးလည်း နောက်လတော့ အကြောင်းထူးလာမှာပေါ့ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ မျှော်လင့်ရင်း၊ မျှော်လင့်ရင်း အချိန်တွေသာ ကုန်သွားတယ် ဘာတစ်ခုမှ အပြောင်းအလဲဖြစ်မလာခဲ့ဘူး မစွက်(စ)ဘလဲ”လို့ ရှင်းပြရှာတယ်။ ဆက်ပြီး သူက...

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့အေဂျင်စီနဲ့ မဆက်သွယ်ခင်က တခြားအေဂျင်စီတစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်သေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အရင်နေတဲ့အိမ်က ကျဉ်းလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ မွေးစားခွင့် ပယ်ဖျက်ခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ နောက်တစ်ခုကလည်း ကျွန်တော့်ဝင်ငွေ နည်းပါးလို့တဲ့။ ခုတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မစွက်(စ)ဘလဲနဲ့ ဆက်သွယ်ကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းတာနဲ့ ကျွန်တော် လျှောက်လွှာပို့လိုက်တာ”လို့ ဆက်ပြောပါတယ်။

ဖရန်စစ်က “ကျွန်မခင်ပွန်းနဲ့ အဖော်လုပ်ဖို့ သားလေးတစ်ယောက်၊ ယောက်ျားလေးတစ်ဦး လိုချင်ပါတယ်လို့ ပြောတော့ ကျွန်မ

“ကောင်းပြီ။ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ဘယ်လိုယောက်ျားလေး မျိုးများ လိုချင်ပါလဲ” လို့ ပြန်မေးခဲ့ပါတယ်။ “ယောက်ျားလေး ဘယ်နှစ် မျိုးလောက်များရှိလို့လဲ မစ္စက(စ)ဘလဲ၊ ကျွန်မခင်ပွန်းက အား ကစားသမားပါ။ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတည်းက ဘောလုံး ကန်တယ်။ ဘတ်စကက်ဘောကစားတယ်။ ပြေးခုန်ပစ်ဝင်ပြိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ သားယောက်ျားလေးအတွက် အားကစားသမား စံပြဖခင် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့နော် အက်ဒွင်ရယ်” လို့ ပြောပါတယ်။

အက်ဒွင်ပီယာဆင်ကတော့ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး “ကျွန်တော်တို့ ဒီကလေးရဖို့ စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။ မြန်မြန်ကလေးရနိုင်မယ့် အကြံဉာဏ်များရှိရင် ပေးပါဦး မစ္စက(စ)ဘလဲရယ်” လို့ တောင်းပန် စကားဆိုပါတယ်။ ဒါကတော့ ကလေးလိုချင်လွန်းတဲ့ဆန္ဒနဲ့ မွေးစား မိဘတိုင်း မေးတတ်ကြတဲ့ မေးခွန်းလေးပါပဲ။

နောင်နှစ် နွေရာသီလောက်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ သူကလေးကို ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေခရီးမှာ အတူခေါ်သွားနိုင်တာပေါ့” လို့ ဖရန်စစ်ပီယာဆင်က ပြောတာကို အက်ဒွင်က မကျေနပ်တဲ့လေသံနဲ့။

“အဲဒီလောက်တောင် စောင့်နေရဦးမှာလားဗျာ၊ ခုလောလော ဆယ် မစ္စက(စ)ဘလဲတို့ အေဂျင်စီမှာ ကလေးတစ်ယောက်၊ ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်လောက်များ မရှိဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့က မချမ်း သာလှပေမယ့် မေတ္တာတွေ စေတနာတွေတော့ အလျှံပယ်ပေးနိုင်ပါ တယ်ဗျာ” လို့ ဝင်ပြောပြန်ပါတယ်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံ စိတ်အားထက်သန်ပုံက ကျွန်မ တွေ့ဖူးသမျှ မောင်နှံစုံတွဲတွေထဲမှာတော့ ရှားမှရှားပဲပို့ ကျွန်မက အသံကို သတိနဲ့ ထိန်းရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရပါတယ်။

“တစ်ဆယ့်သုံးလသား ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တော့ ဂေဟာ မှာ ခု အဆင်သင့်ရှိနေပါတယ်” သူ့ဓာတ်ပုံလေးလည်း ပါလာပါတယ်။ ရှေး...ကြည့်ပါ မစ္စက(စ)ပီယာဆင်၊ ကလေးက အင်မတန်ကျန်းမာ သန်စွမ်းပြီး သန္ဓေလည်း အလွန်ကောင်းတယ်။ အမြဲပြုံးချိုနေလို့ ချစ်စရာလည်း ကောင်းလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခမျာမှာ ချွတ်ယွင်း ချက်လေးတစ်ခု ရှိရှာပါတယ်”

ကျွန်မက ဖရက်ဒီဓာတ်ပုံလေးကို ကမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်တော့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးစလုံး ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ဖရက်ဒီလေးကို သာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြရှာပါတယ်။ ခဏနေမှ အက်ဒွင်က...

“ကဲ...ဒီကလေးကို ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ကြရ အောင်ပါ” လို့ ပြောပါတယ်။ “ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ။ အဲဒီတော့ သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်နိုင်တာပေါ့လို့ ဆိုပြီး ကျွန်မတို့သုံးယောက် ဟာ ချက်ချင်းပဲ ဂေဟာကို ထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

အေဂျင်စီကိုလည်းရောက်ခါနီးရော ကျွန်မက သူတို့ဇနီးမောင်နှံ ကို “အခုကလေးက ဖရက်ဒီလို့ခေါ်တယ်။ ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်၊ သန္ဓေလည်းကောင်းတယ်၊ တစ်ခု ကျွန်မ ကြုံပြောထားချင်တာက ဒီကလေးမှာပါတဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ကတော့ မွေးရာပါ လက်နှစ်ဖက် စလုံး ပါမလာဘူးရှင်။ ဒီကလေးဟာ တကယ့်ကို သနားစရာပဲ” လို့ ဆိုတော့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်စလုံး ခေတ္တငြိမ်သွားပါတယ်။ အေဂျင်စီနားလည်း ရောက်ခါနီးနေတော့ သူတို့လည်း ဘာမှမပြော တော့ဘဲ ခဏအကြာ ကျွန်မက ကားကို အေဂျင်စီထဲကို ချိုးဝင်လိုက် ပါတယ်။

အချိန်အခါကတော့ ခရစ္စမတ်အချိန်ပါ။

ဒီလိုအချိန်မျိုးဆိုတာက တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ နှင်းတွေဖုံးနေလင့်ကစား လူသားတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ ခရစ်တော်ရဲ့ မေတ္တာရင်ငွေ့ အနွေးဓာတ်တွေ လွှမ်းခြုံထားတဲ့ကာလပါ။ တစ်မြို့လုံးလည်း မီးထိန်ထိန် ထွန်းထား သလို ကျွန်မတို့ အေဂျင်စီလေးဟာလည်း မီးတွေ ထိန်နေတာပေါ့။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ဖရက်ဒီလေးကို အက်ဒွင်နဲ့ ဖရန်စစ် တို့ ဇနီးမောင်နှံ မွေးစားဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတွေတောင်းလိုက်ရတာ တစ်ခါတလေ ကားအရှိန်နဲ့ မောင်းနေတာကိုတောင် မေ့နေသလိုပါပဲ။

မွေးနေ့တော်အချိန်မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မေတ္တာထားတတ်ကြတာ မို့ ဖရက်ဒီလေး ဒီနေ့ကကောင်းမှာပါလို့လည်း ကျွန်မ ယုံကြည်နေပါ တယ်။ အခုလို အချိန်အခါဟာ တစ်နယ်တကျေး ရပ်ဝေးရောက်နေတဲ့ မိသားစုဝင်တွေ အားလုံး စုံစုံညီညီ မိသားစုညစာစားပွဲကို တစ်ခုတည်း တရ ကျင်းပသည့်အခါ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဖရက်ဒီအတွက် ဒီညနေဟာ အဖေဘုရားသခင်က ဖန်တီးပေးမယ့် မိသားစု ညစာစားပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပဖြစ်မယ့် ညနေခင်းလို့ပဲ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ။

ဖရက်ဒီအတွက် ဒီခရစ်စမတ်ကာလမှာ မိဘနှစ်ပါးရစေချင်တာ တော့ ကျွန်မတို့ အေဂျင်စီရဲ့ စေတနာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် နွားမရွံ့ပိတ် ရောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးတော့လည်း ကျွန်မတို့ လုပ်ဖို့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး။ ဖရက်ဒီဘက်က ချွတ်ယွင်းချက်ကလည်း လက်နှစ်ဖက်စလုံးက မွေးတည်းက ပါမလာခဲ့ပါဘူး။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမပါတဲ့သူကိုမှ မွေးစားလိုတယ်ဆိုတဲ့ မွေးစားမိဘများကလည်း ရှာလေ ရှားလေ ဖြစ်မှာက သေချာတဲ့ကိစ္စပါပဲ။

အေဂျင်စီထဲကို ဝင်လိုက်ရော အက်ဒွင်ရော ဖရန်စစ်ပါ နှစ်ဦးစလုံး နှင်းတွေနဲ့ စိုရွံ့နေပါတယ်။ အေဂျင်စီကိုရောက်လာတော့ သူတို့ကိုယ် ပေါ်က နှင်းပွင့်တွေကိုတောင် သူတို့ ဂရုမထားနိုင်ရှာဘဲ သူတို့နှစ် ယောက် ဖရက်ဒီလေးကို လူကိုယ်တိုင်တွေ့ဖို့ စိတ်စောနေတာကို ကျွန်မ သိလိုက်ရပါတယ်။

အေဂျင်စီက ဖရက်ဒီကို စောင့်ရှောက်တဲ့မိခင်ကလည်း ဖရက်ဒီ လေးကို မွေးစားမိဘလောင်းတွေကို ပြဖို့ အဝတ်အစားအသစ်လေး တွေ ဝတ်ပေးထားတာကတော့ အေဂျင်စီရဲ့ထုံးစံပါပဲ။ ဒီနေ့မှာ ဖရက်ဒီက ဆံပင်နက်နက် လိမ်ကွေးလေးတွေနဲ့ တစ်မျိုးသန့်ရှင်းလှပ နေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သူ့အင်္ကျီအဖြူပေါ်မှာ ခရစ္စမတ်ဟော်လီ ပင်က သစ်ခက် အစိမ်းရင့်နဲ့ ဘယ်ရီသီး အနီရဲရဲလေးတွေကလည်း ပေါ်လွင်လှပသလို ခရစ္စမတ်အချိန်အခါနှင့် ကိုက်ညီတဲ့ဝတ်စုံလေး လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံဟာ ဖရက်ဒီလေးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရော ဘာမျှမပြောနိုင်ကြဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြပါ တယ်။ ဘာသံမှမထွက်လာဘဲ ကျွန်မအပါအဝင် အေဂျင်စီက အမှုထမ်း တွေကလည်း နားရွက်တောင် မလှုပ်ဝံ့ပါဘူး။ ဖရက်ဒီကို အက်ဒွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ကြင်နာသနားသွားပြီး မေတ္တာသက်ဝင်သွားပြီဆိုတာကို တော့ ကျွန်မ သိလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပေါ်တဲ့ကလေးကို မွေးစားလို့ ဖြစ်မဖြစ်၊ သင့်မသင့်ဆိုတဲ့ အသိ ဆရာက သူတို့ရဲ့ အကြင်နာတရားကို အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ခေဖား

နေတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ဖရက်ဒီလေးကလည်း အက်ဒွင်တို့ ဇနီး မောင်နှံကို မိဘတော်ရမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရှိနေသလို ထင်ရပါတယ်။ အချို့ယူဆသလို ဘဝအထုံအဆက်တွေဆိုတာလည်း ရှိချင်ရှိမှာပါပဲ။

အက်ဒွင်က “သူ့ဇနီးဘက်လှည့်ပြီး ကဲ...အချစ်ရယ်...မင်းစဉ်းစားပေး” လို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။ ဖရန့်စစ်ကတော့ “ကျွန်မအတွက်ကတော့ သမီးလေးလိုချင်တာ အက်ဒွင် မောင့်အတွက်ပဲ စဉ်းစားပါ” လို့ ဖရန့်စစ်က လိမ်လိမ်မာမာ ပြန်ဆိုလိုက်ပါတယ်။

အက်ဒွင်က အားကစားသမား၊ အားကစားအဖော် သားလေးတစ်ဦး လိုနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ဘယ်ကနေဘယ်လို ဘောလုံးတစ်လုံး လိမ့်လာတယ်မသိပါဘူး။ ဘောလုံးလေးတစ်လုံးက ဖရက်ဒီရှေ့ကို လိမ့်လာပါတယ်။ ဖရက်ဒီကလည်း သူ့ရှေ့ရောက်လာတဲ့ ဘောလုံးလေးကို အက်ဒွင်ဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ် ကန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အက်ဒွင်က ရုတ်တရက်ဝင်လာတဲ့ ဘောလုံးလေးကို ဖမ်းလိုက်ရင်း “အချစ်ရေ ဖရက်ဒီက ဘောလုံးကန် ကိုယ်က ဘောလုံးဖမ်းပေါ့။ မဟုတ်လား။ သားရေ...ဖရက်ဒီ၊ ဖေဖေဆီလာပါဦးကွာ” ဆိုပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ဖရက်ဒီရဲ့ စောင့်ရှောက်မိခင်က ဖရက်ဒီကို အက်ဒွင်ဆီသွားဖို့ရှေ့ကို တိုးပေးလိုက်ပါတယ်။ ဖရက်ဒီက အက်ဒွင်ဆီကို တစ်လှမ်းချင်း စသွားနေပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာတော့ အေဂျင်စီရဲ့ စောင့်ရှောက်မိခင်ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ ရွဲလို့ပေါ့ရှင်။

ကျွန်မလည်း အသက်တောင် မရှဉ့်အောင် ကျွန်မရှေ့က မြင်ကွင်းကို ကျွန်မ ကြည့်နေမိပါတယ်။ ဖရက်ဒီဟာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားရင်း ဆန့်တန်းထားတဲ့ အက်ဒွင်ရဲ့ လက်မောင်းအတွင်းကို တဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းဝင်ရောက်သွားပါပြီရှင်။

A family for Freddie
by Abbie Blair.

လမင်းအိမ် - ချစ်စံဝင်း
၃၀-၇-၉၉